

The image is a painting of a white cross. The vertical beam of the cross is decorated with three yellow roses and green leaves. The background is a deep blue, with a dark, shadowy figure of a person on the right side. The overall style is expressive and somewhat somber.

PEKKA ERVAST

JEEBUS KRISTUKSEN
ELÄMÄNYMMÄRRYS

RUUSU-RIST

PEKKA ERVASTIN

kirjallista tuotantoa:

Jeesuksen salakoulu

Avaa evankeliumit uudessa valossa, viittoitaen tien kaikkein pyhimpään.
184 sivua. Hinta 250/350:—

Jälleensyntymisen

mysteereitä

Kuljettaa ihmisen lakisiteisen elämän koulussa, joka muodostaa katkeamattoman ketjun.
192 sivua. Hinta 300/450:—

Kirkko — ekleesia

Selvittelee kristillisen kirkon alkupeleistä tarkoitusta ja tehtävää.
152 sivua. Hinta 200/300:—

Kristuksen tutkimaton

rikkaus

Käsittelee Kosmillisen Kristuksen esiintymistä meidän maailmassamme ja ihmiskunnassa.
107 sivua. Hinta nid. 170:—

Kristus meissä

Neuvoo miten Jeesus Kristus voi toimia lunastajanamme, auttajanamme, oppaanamme ja kuninkaanamme.
166 sivua. Hinta 250/350:—

Paavali ja hänen kristinuskonsa

Avaa lukijalle aivan uudella tavalla Paavalin suuret henkiset kokemukset.
151 sivua. Hinta 250/400:—

(jatkoa takakannen kielekkeessä)

JEEBUS KRISTUKSEN
ELÄMÄNYMMÄRRYS

SISÄLLYS

I.	Kristuksen kuolema ja ylösnousemus 1	7
II.	Kristuksen kuolema ja ylösnousemus 2	38
III.	Miksi Jeesus kuoli?	62
IV.	Jeesuksen elämänoppi	88
V.	Elämännäkemyksiä	108

Hyvinkää 1958
Hyvinkään Kirjapaino Osakeyhtiö

Digitalisoitu näköispainos 2006

JEEBUS KRISTUKSEN ELÄMÄNYMMÄRRYS

HELSINGIN ESITELMIÄ
KEVÄÄLLÄ 1928

PITÄNYT
PEKKA ERVAST

RUUSU-RISTI

Mr. V. J. LAAKSOSELE

(Ladysmith, Canada),

*joka on kustantanut tämän teoksen painatuksen,
lausuu sydämelliset kiitoksensa*

Ruus-Ristin Kirjallisuusseura r.y.

ALKULAUSE

Tämä Pekka Ervastin uusi teos, niinkuin muutkin hänen kuolemansa (1934) jälkeen julkaistut uudet kirjat, on laadittu hänen vapaasti pitämiensä esitelmien aluksi pikakirjoitetuista sitten koneella kirjoitetuista muistiinpanoista. Vain välttämättömät kielelliset korjaukset on tehty. Tämänkin teoksen painosta toimittaja ymmärtää, ettei P. E. itse olisi päästänyt kirjaansa painoon näin vähän siloitellussa asussa, mutta hän samoin kuin Kirjallisuusseuran toimikunta pitävät parhaana ratkaisuna tätä tapaa.

Tämänkin esitelmäsarjan, kuten lähes kaikki v:n 1934 jälkeen ilmestyneet P. E.:n kirjat, on laatinut painoasuun Ruusu-Ristin Johtaja filosofianmaisteri Uno Pore.

Korjausluvussa ovat olleet apuna johtaja Aarne Kotilainen ja valtioneuv. notaari Irja Silén.

Nämä esitelmät on pidetty Helsingissä keväällä v. 1928.

Helsingissä elokuussa 1958.

RUUSU-RISTIN KIRJALLISUUSSEURA r.y.

I

KRISTUKSEN KUOLEMA JA YLÖSNOUSEMUS

1.

Kristuksen kuolema ja ylösnousemus muodostaa kristikunnan uskon pylvään ja kristinuskon kaikista salaisimman ja ihmeellisimmän mysteerin. Pääsiäisen aikana kaikkialla kristikunnassa tätä mysteeriä muistellaan ja vietetään juhlaa sen kunniaksi. Sentähden on paikallaan, että mekin totuudenetsijöinä koetamme tunkeutua tähän mysteeriin ja jos mahdollista sitä ymmärtää. Tiedämme, että kristillinen jumaluusoppi eli teologia on tehnyt tästä asiasta aivan kuin kaksi eri dogmia eli opinkappaletta. Toinen on Kristuksen kuolema ja toinen on hänen ylösnousemuksensa. Kristillinen teologia nojautuen esimerkiksi Paavalin sanoihin: ”Hän on kuollut meidän syntiemme tähden”, on tehnyt tästä dogmin ns. sovituskoulemasta. He sanovat, että Jeesus Kristuksen kuolema ristillä sovitti ihmiskunnan synnit. Ja tämä oppi Jeesuksen sovituskoulemasta muo-

dostaa koko kristinuskon kulmakiven. Tuo toinen oppi Kristuksen ylösnousemuksesta on kuin erillinen asia, sillä sen nojalla, että Kristus on nousut ylös kuolleista mekin kaikki ihmiset, jotka otamme uskossa vastaan Jeesuksen sovitusuhrin, voimme nousta viimeisenä päivänä kuolleista ylös iankaikkiseen autuaaseen elämään. Nyt tiedämme myös, että meidän aikanamme, viimeisinä vuosikymmeninä, voimme ehkä sanoa viimeisinä vuosisatoina, on yhä enemmän ruvettu ajattelemaan ja tutkimaan näitä asioita, ja sentähden hyvin monet ihmiset ovat aivan hyljänneet nämä opit Kristuksen sovituskuolemasta ja ylösnousemuksesta, — varsinkin juuri muutamia vuosikymmeniä sitten — viittaamalla siihen tosiseikkaan, että kaikissa uskonnoissa on puhuttu juuri tällaisista vapahtajista, jotka ovat kuolleet väkivaltaisen kuoleman, välistä ristiinnaulittu, ja kuinka he viettävät jonkin ajan manalassa, jonka jälkeen he taas ovat nousseet ylös. Viittaamalla näihin yleismaailmallisiin oppeihin sanovat nuo uskonnotutkijat, että kristillinen myytti Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta ei ole mitään uutta eikä sen merkillisempi kuin toistenkaan uskontojen. Mutta myöskin voimme huomata, että viimeisinä vuosikymmeninä ihmiset eivät enää niin paljon, eivät oppineetkaan, ole lykänneet luotaan uskonnollisia kysymyksiä ja ”siirtäneet niitä mytologian roskakamariin”, vaan ovat alka-

neet syvemmin näitä asioita ajatella. Niinpä on meidän aikanamme paljon sellaisia kaikista ajattelevimpia ihmisiä, jotka todella tuntevat kunnioitusta näitä uskonnollisia kysymyksiä kohtaan, jotka eivät pidä niitä lastenkamarisatuina, vaan merkillisinä inhimillisinä asioina, joita täytyy kunnioittaa ja ajatella. Toiset heistä ovat aivan psykologisella kannalla, toiset hieman enemmän materialistisella kannalla. Niinpä voisimme mainita ajattellessamme tuota hieman materialistista kantaa Ruotsissa ilmestyneen kirjan.

Siinä tohtori Toll erittäin ansiokkaalla tavalla tutkii lääkärinä tätä kysymystä Kristuksen ylösnousemuksesta ja hänen kuolemastaan ja tulee siihen johtopäätökseen, että aivan evankeliumien mukaan ja samoin Paavalin kirjeiden mukaan, Jeesus ei kuollut ristillä, vaan eli yli tuon ristinkuoleman. Hän oli valekuollut ja heräsi itse kuolleista. Tämä oli merkillinen tapaus sinänsä, sillä se osoitti suurta voimaa Jeesuksessa, sanoo tohtori Toll, mutta onhan historiasta tunnettuja tapauksia, jolloin sellaista saattoi tapahtua juuri Rooman valtakunnassa, jolloin aivan yleisesti pahantekijöitä ristiinnaulittiin. Tri Toll siis katsoo asioita sillä tavoin materialistisesti, ettei Jeesus kuollutkaan, vaan heräsi valekuolemasta ja hämmästytti tietenkin kaikkia opetuslapsiaan, kun hän heille ilmestyi, sillä he eivät osanneet ensin ollenkaan suhtautua oikein tähän ihme-

seen. Ja tohtori Toll tietenkin lisää, että oli todella suuri ihme, että ihminen, joka kärsi kaikki kuoleman tuskat ristillä, saattoi säilyttää henkensä ja nousta uudestaan ylös eläväksi ruumiiksi taas; siitä sitten muodostui tuo uusi teologinen käsitys Kristuksen ylösnousemuksesta aivan toisessa merkityksessä. Se ei jäänyt kristinuskon traditiona sellaiseksi, että Jeesus oli ollut valeskuollut ja sitten herännyt kuolleista, vaan se muodostui ihmeelliseksi kuolemattomuuden saavutukseksi, suurenmoiseksi ylösnousemukseksi. Tohtori Toll on mielestäni huomattava siitä, että hän ei siis pidä näitä asioita luonnottomina ja mahdottomina taikka ainoastaan jonkinlaisena taruna, vaan hän ottaa ylösnousemushistoriankin realistiselta kannalta; hän uskoo edeltäkäsinkin siihen, ettei sellainen oppi saata elää kautta vuosisatojen ja vuosituhansien, jollei siinä olisi mahdollista tosiasiaa takana. Tohtori Toll on siis suurella kunnioituksella lähestynyt evankeliumeja. Ja vaikka hänen kokemuspiirinsä ei ole ulottunut lääkärin tavallisen, hieman materialistisen, kokemuspiirin ulkopuolelle, niin hän koettaa selittää tapahtumaa parhaansa mukaan, oman käsityksensä mukaan, ja tämä on ilahduttavaa ja kunnioitettavaa.

Mutta sitten on toiseksi sellaisia vakavia ihmisiä, henkisesti enemmän kokeneita ihmisiä, mutta ei kuitenkaan kylliksi kokeneita ihmisiä, joiden

mielestä tuo ylösnousemuskertomus, joka, niin kuin itse hyvin tiedämme, ei ole kristinuskon omaa, vaan niin kuin edellä mainittiin kaikkien uskontojen yhteinen, että tämä ylösnousemuskertomus itse asiassa tahtoo kuvata jotakin psykologista, sielullista tosiseikkaa. He löytävät paljon tukea omalle käsityskannalleen evankeliumista Jeesuksen omista sanoista, sillä Jeesuksen oma näkökanta niin selvästi evankeliumien mukaan oli se, että ihminen ja koko elämä oli kuin kuollut; vaikka ihmiset elävät, niin he ovat kuitenkin kuin kuolleita. He elävät kuin haudassa ja ovat kuin kuoleman pimeydessä vaeltavia, tietämättömyydessä eläviä ja he eivät näe muuta kuin tämän näkyvän aineellisen materian ja eivät tiedä mitään henkisestä elämästä, eivät tunne ihmisen periolemusta. Toiselta puolen Jeesus sitten myöskin opetti, että ihminen voi herätä kuin kuolleista. Hän voi herätä tuosta tietämättömyyden tilasta, hän voi nähdä hengen, hän voi ymmärtää, että elämä on itsessään todellisimmassa todellisuudessa aivan toista kuin tämä ruumiillinen elämä tässä näkyvässä maailmassa. Elämä on henkistä elämää tiedossa, ja sentähden sellainen ihminen, joka on herännyt tietämättömyyden tilasta ja päässyt henkiseen tietoon, on kuin kuolleista ylösnoussut. Jeesus sanoo evankeliumissa: ”Antakaa kuolleiden haudata kuolleitaan; te, jotka olette eläviä, te seuratkaa minua.” Tämän kä-

sityksen mukaan ylösousemus on psykologinen tapahtuma ihmisen sielussa. Hän nousee sisänsään kuolleista ylös uuteen elämään, jossa hän tuntee olevansa aivan uusi henkinen ihminen. Tämähän on sängen pitkälle mennyttä jo psykologisessa kokemuksessa, ja meidän täytyy iloita siitä, että meidän aikanamme on ihmisiä, jotka näkevät ylösousemusmysterissä tuollaisen suuren salaisuuden, suuren lupauksen ja mahdollisuuden, joka koskee kaikkia ihmisiä. Jeesuksen ylösousemus oli siten vain esimerkki siitä, mitä jokaiselle ihmiselle voi tapahtua, niinkuin se tietenkin oli tapahtunut ennen Jeesusta kaikille niille vapahtajille ja kaikille niille ihmisille, jotka olivat tietämättömyydestä heränneet. Näin ajattelevat psykologisesti kokeneet meidän aikanamme. Niitä ihmisiä ei ole missään kovin monia. Verraten harvassa on niitä, jotka ovat näinkään paljon kokeneet. Mutta kuitenkin meidän täytyy sanoa, että totuudenetsijä voi päästä kokemuksissaan paljon pitemmälle. Hän voi saada kokea ja nähdä paljon enemmän kuin mitä tähän psykologiseen tulkintaan mahtuu. Hänelle avautuu uusia, sängen ihmeellisiä näköaloja. Hän mykistyy yhä enemmän, seisoo yhä enemmän hämmästyneenä suuren mysteerin, ihmeellisen saavutuksen edessä, voi sanoa kosmisen tapahtuman edessä. Hän hengessään yhä enemmän nöyryty; ja hän saa etsiä sanoja, joilla

voisi tulkita niitä kuvaamattomia, suurenmoisia näkemyksiä, jotka hänen silmälleen avautuvat.

Tahtoisin nyt koettaa, niin puutteellisesti kuin se tapahtuukin, syventyä edes jonkin verran tähän Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen mysteeriin ja kuvata sitä siltä kannalta, kuin se Kristuksen jälkeen okkultisissa piireissä käsitetään, vaikka näistä asioista oikeastaan tahtoisin puhua jollakin henkisellä tavalla, tahtoisin puhua ikäänkuin sellaisella tasolla, joka ei ole meidän tavallisen jokapäiväisen, niinkuin me sanomme alemman järkemme, ylettyvillä, mutta toiselta puolen me ihmiset olemme tässä näkyvässä maailmassa juuri sitä varten, että koettaisimme syvällisellekin mysteerille löytää jotakin järkeenkin mahtuvaa tulkintaa. Sentähden minusta näyttää, että ehkä pääsemme jonkin verran käsittämään tätä suurta elämän salaisuutta, jos ensin tuomme muistiimme silmiemme eteen, mitä käsityksiä ylösnousemuksesta saattoi olla ennen Kristusta, siis toisin sanoen, jos koetamme asettua apostolien kannalle, jos koetamme asettua Jeesuksen opetuslasten kannalle, jotka tunsivat ainakin jonkin verran vanhoja käsityksiä, vanhoja tosiseikkoja, ja jotka siten sitten valmistuivat Jeesuksen koulussa ymmärtämään hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen niitä uusia mysteereitä, jotka silloin hengen maailmassa heidän silmilleen avautuivat. Tahdon heti sa-

noa, ja me tulemme sen myöhemmin esityksessämme ymmärtämään, että tältä okkultismin tietäjän kannalta Kristuksen kuolema ja ylösnousemus eivät ole erotettavissa toisistaan; ne eivät ole kuin kaksi eri dogmia ja asiaa. Se, että Jeesuksen kuolemasta tehtiin sovituskoulu, johdetaan suuresta väärinkäsityksestä. Me tulemme lähemmin koskettelemaan tätä kuoleman kysymystä myöhemmin, mutta siinä, että kirkko erotti kuoleman erityiseksi dogmiksi ja antoi ylösnousemuksen sitten tulla niinkuin jonkinlaisena sivuopinkappaleena pääopinkappaleeseen, — sillä pääasiallisena oli se, että Jeesus sovitti ihmisten syntien, — hänen ylösnousemuksensa toi tuon erinomaisen ilahduttavan lisän, että mekin voimme saavuttaa iankaikkisen onnen ja elämän. Todellisuudessa ei näitä asioita ollenkaan voi erottaa toisistaan, sillä todellisuudessa on vain yksi asia, nim. Kristuksen ylösnousemus. Hänen kuolemansa oli pikemminkin sivuseikka, erinomaisen tärkeä kohta kylläkin, mutta kuitenkin vain niin sanoaksemme momentti hänen ylösnousemuksensa, vaikkakin niin tärkeä momentti, että ylösnousemus nojautuu kuolemaan, mutta ei sillä tavoin, että kuolemasta voitaisiin tehdä eri opinkappale, ei siten, että kuoleman mysteeri voitaisiin erottaa ylösnousemus-mysteeristä. Todellinen tapahtuma, todellinen uusi saavutus, se, joka muodosti käännekohdan ihmiskunnan historiassa

oli Kristuksen ylösnousemus. Kun nyt tämän olemme edeltäkäs in huomauttaneet, voimme kääntyä katsomaan niitä käsityksiä, mitä saattoi olla ylösnousemuksesta silloin, kun Jeesus vaelsi Galileassa ja Juudeassa, mitä käsityksiä siis hänen apostolinsa olivat saattaneet omaksua ylösnousemuksesta, sillä eihän ylösnousemus ollut mikään uusi käsite.

Mehän tiedämme, että kaikissa uskonnoissa on puhuttu ylösnousemuksesta. Juutalaisetkin Jeesus Kristuksen aikana puhuivat ylösnousemuksesta. Hehän uskoivat siihen, että ihmiset saattoivat ruumiillisesti nousta ylös. Sehän oli esimerkiksi erityisesti farisealainen usko. Kaikilla Jeesuksen aikalaisilla Juudeassa oli siis jonkinlainen käsitys ja tieto siitä, mitä tuolla sanalla tarkoitettiin. Me tulemme puhumaan myöhemmin ylösnousemuksesta jokaista ihmistä koskevana, mutta me voimme jo nyt sanoa, että jokainen teosofi meidän aikanamme voi oppia ylösnousemuksesta sen, että hän sanoo: Jokainen ihminen syntyy uudelleen tänne maan päälle, saa uuden ruumiin, ja nousee siis kuolleista ylös. Tällaista jälleensyntymistä on aina opetettu itämailla ja nykyaikana laajoissa piireissä myös länsimailla, kaikissa niissä piireissä, jotka vähänkin ottavat vaarin teosofian sanomasta. Hyvin paljon meidän aikanamme leviää usko jälleensyntymiseen, tuo uusi valoisa elämäkatsomus, että ihminen ei

ole täällä ensimmäistä kertaa eikä viimeistä, että hän on jälleensyntyvä olento. Onhan se siis jonkinlaista ruumiillista ylösnousemusta. Apostolit, Jeesuksen opetuslapset, luonnollisesti tunsivat tämän opin. Se näkyy kyllä evankeliumien erinäisistä kohdista, esim. siitä kohdasta, kun he kysyivät Jeesukselta: ”Onko tämä mies tehnyt syntiä, tai ovatko hänen vanhempansa, kun hänen on täytynyt sokeana syntyä?” Jo tuo pelkkä kysymys sisältää itsessään jonkinlaisen jälleensyntymismahdollisuuden, ainakin sen mahdollisuuden, että mies oli saattanut tehdä syntiä ennen syntymistään, joko täällä maan päällä, jossakin toisessa tähdessä tai henkimaailmassa. Joka tapauksessa tuo kysymys edellyttää, että mies olisi voinut tehdä syntiä ennen syntymistään, koska hänen piti syntyä sokeana.

Mutta oli toisenkinlaisia käsityksiä ylösnousemuksesta Jeesuksen opetuslapsina, hänen apostoleillaan, sillä he eivät olleet samanlaisia tietämättömiä ihmisiä kuin juutalaiset yleensä. Hehän olivat suuren opettajan seurassa ja saivat sekä kuulla että nähdä paljon asioita. Niinpä, — tämä asiahan on myöskin kaikille nykyaikaisille teosofeille tunnettu, — kaikki opetuslapset ja apostolit olivat tietoisia siitä, että niin sanotuisa vihkimys-mysteereissä, kaikilla kansoilla oli olemassa jonkinlaisia ylösnousemusmysteereitä. Ei ollut mitään vihkimystä ilman ylösnousemusta.

Opetuslastenhan ei tarvinnut mennä kauemmas kuin Egyptiin, joka aina oli ollut läheisessä yhteydessä Palestiinan kanssa, tietääkseen, että egyptiläisissä mysteereissä oli aina ennen ollut ja tietenkin oli yhä vieläkin niin, että kun joku ihminen kylliksi oli valmistanut itseään, kun hän oli kasvattanut itseään moraalisesti ja henkisesti sekä myös älyllisesti määrättyyn mittaansa, hänelle saattoi koittaa suuri, ihmeellinen päivä, jolloin hänet vihittiin. Tuo vihkimys-mysteeri tapahtui siten, että mysteerien hierofantti, pääpappi, ylipappi, vihkijä, toisten veljeskunnan jäsenten eli vihittyjen jäsenten kanssa yhteistoiminnassa vai-vutti tuon vihkimyskandidaatin, ihmisen, joka oli suuresti monen vuoden aikana kasvattanut itseään, kataleptiseen uneen. Hänet asetettiin arkuun, sidottiin siihen, ja hierofantti vai-vutti hänet uneen. Se uni ei ollut tavallista unta, vaan kataleptista, ts. hän melkein kuin kuoli; hän ei herännyt itsestään yhtään, vaan maatessaan tuossa vihkimysarkussaan hän itse sielullisena olentona astui ulos ruumiistaan puettuna toiseen näkymättömään käyttövälineeseen, voisimme sanoa puettuna jonkinlaiseen astraalis-eetteriseen käyttövälineeseen. Hän kulkee hierofantin ja muiden vihittyjen saattamana ympäri henkimaailmassa tutkien sen olosuhteita ja oloiloja, niin että hän esimerkiksi tutkii vainajien tilaa henkimaailmassa, näkee vainajia tuskan tilassa ja näkee heitä

myöskin onnen paratiisissa. Kaikki nämä kuolemanjälkeisen elämän salaisuudet paljastuvat hänen itsetietoiselle silmälleen, sillä hän säilyttää oman persoonallisen tietoisuutensa vaeltaessaan hierofantin opastamana henkimaailmassa. Kun sitten oli kulunut kolme vuorokautta, niin hierofanti ja muut vihityt veljet tulivat tuon arkun luo, veivät sen, niinkuin myös kerrotaan, pyramidin huipulle taikka aukkokohdalle pyramidin itäpuolella; ja kun aurinko nousi ja auringon ensimmäiset säteet kohtasivat tuota transsissa olevaa vihkimyskandidaattia, niin hierofanti hänet herätti. Hän oli silloin kuin uudestisyntynyt olento, sillä juuri sentähden, että hän oli säilyttänyt persoonallisen tietoisuutensa liikkeessaan ulkopuolella ruumistaan, hän toi muiston tuosta vaelluksestaan myöskin tähän fyysiseen päivätajuntaan; hän ymmärsi nyt, että ihminen todella on olemassa kuoleman jälkeen; hän tiesi nyt, että hän itse oli käynyt tuonelassa ja taivaassa ja että hän siis oli kokenut sellaista, jota tavallinen ihminen ei saa kokea. Sentähden huomaamme, kuinka esimerkiksi eräät kreikkalaiset kirjailijat yhteen ääneen sanovat, että mysteereissä ihminen oppii, mitä kuolema on ja pääsee kaikesta kuoleman pelosta. Tämä oli siis suurenmoinen saavutus, ja tuo vihitty noustessaan, kun hierofanti hänet herätti, oli kuin kuolleista ylösnousut. Tällaisestakin ylösnousemuksesta tiesivät

apostolit aivan hyvin, ja evankeliumi kertoo meille, että Jeesus Kristus itse heille tämän havainnollisesti näyttikin. Meillähän on evankeliumissa kertomus eräästä tällaisesta tapahtumasta, vaikka se luonnollisesti kristikunnassa on käsitetty aivan toisella tavalla, nimittäin kertomus Latsaruksesta. Tavallisestihan käsitetään asia siten, että Latsarus oli sairas ihminen, joka kuoli, ja joku on vielä lisännyt kertomukseen, että hänen ruumiinsa ihan haisi. Hän oli ollut neljä päivää haudassa ja oli aivan kuin kuollut ja hänen sisarensa häntä surivat, ja opetuslapsetkin sangen alakuloisina kertoivat Jeesukselle: ”Meidän hyvä ystävämmme Latsarus on nyt kuollut.” Silloin sanoi Jeesus: ”Hän ei ole kuollut, vaan nukkuu.” Sillä tuo sairaus, josta on puhe Latsaruksen yhteydessä, on mielestäni käsitettävä niin, että sisaret ja lähimmäiset olivat huolissaan Latsaruksesta, jonka mielentila oli ollut viime aikoina kovin omituinen. Tiedämme oikeastaan omasta kokemuksestamme, että jos joku meistä läpikäy jonkin sellaisen ihmeellisen henkisen kokemuksen, joka vaatii pitkää ja suurenmoista valmistusta, niin me kaikessa asketismissamme ja valmistuksestamme herätämme ympäristömme ja läheistemme huomiota sillä tavoin, että he tulevat levottomiksi ja he alkavat luulla, että olemme kadottamaisillamme järkemme; he luulevat, että nyt tuon meidän poikamme, veljemme tai sisaremme käy hul-

lusti, sillä hänhän on ruvennut haaveilemaan ihmeellisiä asioita eikä hän osaa seurata mitään tapahtumaa jokapäiväisessä elämässä; ja vaikka hän osaisikin seurata, niin hänen puheensa on niin kummallista. Hän puhuu aivan kuin hän näkisi jotakin yliluonnollista; hän puhuu, niinkuin hän olisi tuttava vainajien ja jumalien kanssa. Se pelottaa hänen läheisiään, omaisiaan ja sukulaisiaan. Hän puhuu, niinkuin hän tietäisi jotakin, hän puhuu auktoriteetilla; hän voi sanoa esim.: ”Minä näen Jumalan.” Tämähän on arveluttavaa ihmisten mielestä. Evankeliumissakin viitataan siihen, että kun Jeesus itse teki näitä kokemuksiaan, niin hänen omaisensa niinkään olivat kovasti huolissaan. Evankeliumeissa ohimennen viitataan siihen, että hänen omaisensa pitivät häntä mielenvikaisena. Tämä on kokemus, joka toistuu. Nyt meidän on muistettava, että Latsarus oli sellaisessa tilassa. Hän oli erittäin innokas Jeesuksen opetuslapsi, joka oli tuntenut Jeesuksen vuosikausia, otti vaarin hänen opetuksistaan, seurasi niitä ja eli yksin sisariensa kanssa. Hänestä ei kerrota, että hän olisi Jeesuksen kanssa kulkenut ympäri maata. Hän mietiskeli ja ponnisteli, koetti henkisesti treenata itseään, ja tämä hänen suuren ponnistuksensa tulos oli, että hän, vaikkei hän ollut oppilaana missään mysteereissä, vaikkei hän ollut missään egyptiläisessä pyramidissa, aivan siitä suuresta ponnistuksesta

kadotti lopulta tajuntansa ja siis näennäisesti kuoli. Voisihan olla, että jollei hän olisi herättänyt kenenkään hierofantin huomiota, hän olisi voinut vaikka kuolla. Mutta sellaista ei juuri tapahdu, sillä jos opetuslapsi on valmis, on myöskin aina mestari valmis. Nyt siellä Juudeassa siis vaelsi Jeesus Kristus, joka hengessään oli luonnollisesti seurannut Latsaruksen kaikkia pyrkimyksiä, ja sentähden hän niin rauhallisesti saattoi sanoa opetuslapsille, kun he pelästyneinä sanoivat Latsaruksen kuolleen, ”Hän ainoastaan nukkuu”. Mutta Latsarus nukkui syvää kataleptista unta, joka oli niin kuoleman kaltainen, että hänen omaisensa olivat asettaneet hänet hautaan. Vanhoissa vihkimyksissä oli välttämätöntä juuri tuollainen varovaisuus, tuollainen vartioitseminen, vihityn läsnäolo ja pyhät temppelit, että ihminen ei joutuisi vaaroille alttiiksi joutuessaan kataleptiseen tilaan. Latsarus ei ollut missään pyramidissa, vaan hän eli jokapäiväisessä elämässä, mutta muistakaamme silloin, että hänen vihkimyksensä tapahtui ennen Kristuksen ylösnousemusta, että se oli siis Vanhan liiton mukainen. Se oli vanhaa linjaa pitkin, ja sen täytyi siis olla egyptiläisen vihkimyksen tapainen. Latsarus oli haudattu, koska hänen omaisensa luulivat, että hän oli kuollut, mutta Jeesus tuli silloin sinne hierofanttina ja herätti hänet, ja hän nousi silloin heti elävänä Latsarusena. On eräitä, jotka

väittävät, että Latsarus olisi juuri sama kuin apostoli Johannes. Minä en tahdo sanoa siitä mitään. Joka tapauksessa tämä Latsaruksen herättäminen oli juuri sellainen ylösnousemus, sellainen vihkimys, jollaisia aina pitkin matkaa oli ollut vanhoissa uskonnoissa ja vanhoissa mysteereissä. Siis opetuslapset tunsivat ainakin ylösnousemuksen tässä merkityksessä. Ihminen saattaa läpikäydä kuoleman mysteerin ja nousta ylös vihittynä, niin kuin sanottiin silloin, vihittynä *epoptana*, näkijänä.

Mutta on mahdollista, että opetuslapset ja apostolit tiesivät vielä muistakin ylösnousemusemysteereistä, joista saatettiin puhua itämailla ainakin Buddhan jälkeen, sellaisesta ylösnousemuksesta, jota buddhalaisella nimityksellä sanottiin nirmaanakaajaan pukeutumiseksi. Mikä tämä ylösnousemus oli? Se oli verrattoman paljon myöhempi saavutus pyrkivän ihmisen tiellä. Tuo ylösnousemus pyramidissa, vihkimys, eli siis Latsaruksen ylösnousemus, oli kuin ensimmäinen tapahtuma suurenmoisella hyvin pitkällä hengen kehitystiellä, ensimmäinen suuri tapahtuma. Mutta sitten oli se huippusaavutus, ylösnousemus toisessa merkityksessä, jonka saavutti ainoastaan erittäin korkealle kehittynyt mestari-olento. Sillä tämä ensimmäinen vihkimysmysteeri kuului vielä niin kuin sanomme teosofiassa nyt, mestarin kokemuksiin. Mestari-

olento oikeastaan oli vain kehittyessään lisännyt tämän vihkimyksen eli saavutuksen tietoja. Mutta oli olemassa toinen ylönousemus, jollaisen Buddha saavutti ja hänen jälkeensä yksi ja toinen. Ja se oli jotakin sellaista, joka tapahtui vasta ihmisen kuoleman jälkeen. Hänen piti, niin kuin me myöskin sanomme teosofisella kielellä, mestarivihkimyksen jälkeen ottaa vielä ainakin yksi, ehkä kaksikin vihkimystä ennen kuin hänelle tuli mahdolliseksi kuoleman jälkeen pukeutua sellaiseen käyttövälineeseen, henkiruumiiseen, joka itsessään oli kuolematon. Mestari tosin ei ollut velvollinen enää syntymään uudestaan, mutta sehän silloin merkitsi, että jos mestarivihkimyksen saavuttanut ihminen ei tahtoisikaan syntyä uudestaan, hän toisessa maailmassa jatkaa elämäntyötään. Jos hän yhä tahtoi jatkaa saavutuksia tämän maapallon yhteydessä, hän saattoi ottaa vihkimyksen tuon mestarivihkimyksen jälkeen ja silloin tulla siihenkin kohtaan, jota on tapana nyt nimittää Valkoiseksi veljeskunnaksi tai myöskin toisella sanalla Kristuksen veljiksi. Valkoista veljeskuntaa nykyisessä merkityksessä ei ollut aivan täydellisesti ennen Kristusta, mutta hänen saavutuksensa olivat äärettömän korkeat. Sillä tuollainen meille aivan satumaisen korkealle kehittynyt ihmissielu, jumalainen olento, saattoi saavuttaa henkimaailmassa sellaisen kuolematoman ruumiin, jota buddhalaisissa pyhissä kir-

joissa nimitetään nirmaanakaajaksi. Silloin hän oli vielä yhteydessä tämän maapallon kanssa. Oli myöskin toisenlaisia kirkastettuja ruumiita henkimaailmassa, joista puhutaan buddhalaisissa pyhissä kirjoissa, nim. sambhoogakaaja ja dharmakaaja, mutta ne vievät meidät pois maan piiristä. Nirmaanakaajan saavuttanut ihminen oli sellainen jumalainen olento, joka eli tämän maapallon piirissä, eli henkimaailmassa ja oli siellä tuossa kuolemattomassa ruumiissa. Tämä sanomattoman korkea saavutus saattoi myöskin olla apostolien tiedossa. Minä ajattelin sitä senkin nojalla, että evankeliumissa mainitaan, kuinka jotkut opetuslapset ajattelivat, kun Jeesus heille ilmestyi, että hän oli nyt henki. Ei tietenkään kummitus missään tavallisessa merkityksessä, jollaisena kuka tahansa saattaa ilmestyä, vaan henki. Sillä he juuri tarkoittivat minun ymmärrykseni mukaan, että hän oli siis pukeutunut tuohon nirmaanakaaja-ruumiiseen, että hän oli siis nirmaanakaaja, että hän on siis kuolematon henkimaailmassa ja voi elää tästä lähtien maan piirissä kuolemattomana persoonallisena olentona, joka ei synny tähän näkyvään maailmaan, ei ole pakotettu syntymään eikä tule syntymäänkään tänne enää fyysisesti, ruumiillisesti, mutta jolla on tuollainen kuolematon, miksikä sitä nyt nimitäisin, — ei se ole mentaali- eikä astraaliruumis, vaan se on — uudenlainen maajaaviruupa eli

kirkastettu ruumis. Opetuslapset pelästyivät ja ajattelivat, että Jeesus oli siis saavuttanut nirmaanakaajan-asteen. Hän on äärettömän korkea, ja tähän on viitattu siinä yhteydessä, kun he ajattelivat, että hän on henki, kun Jeesus pyytää: ”Onko teillä mitään syötävää?” Nirmaanakaaja näkyisi ainoastaan heidän selvänäkeville silmilleen, sillä eihän nirmaanakaaja voisi mitenkään syödä fyysistä ruokaa. Tuon pikku episodin nojalla onkin kumottu tuo ajatus, että Jeesus olisi nirmaanakaaja. Saattaa siis ajatella, että apostolit olivat tietoisia tästä nirmaanakaajan saavutuksesta, joka ainakin Buddhan jälkeen oli mahdollinen ihmisille. Buddha oli tavallaan ensimmäinen, joka saavutti tämän korkean asteen, ja Buddhan jälkeen oli se tie tietenkin avautunut kaikille muillekin. Ennen Buddhaa eivät vielä ihmiset olleet tällaista saavuttaneet, vaan ainoastaan ne olennot, jotka tulivat tänne muualta, toisesta tähdestä, nuo Salaisen veljeskunnan jäsenet. Kuvitelkaamme nyt, että me itse olisimme olleet Jeesuksen lähellä edellisissä ruumistuksissamme, kulkenneet ja vaeltaneet yhdessä Jeesuksen kanssa ja olleet tietoisia siitä, että ylösnousemus saattoi toisessa merkityksessä tarkoittaa jälleensyntymistä, toisessa merkityksessä vihkimyskandidaatti-vihkimystä ja sitä seuraavaa ylösnousemusta sekä kolmannessa merkityksessä ihmeellisen nirmaanakaaja-asteen saavuttamista kuoleman jäl-

keen sillä tavoin, että kun ihminen kuolee ja hänen ruumiinsa poltetaan, niin hän on sitä ennen valmistanut itselleen henkimaailmassa sellaisen uuden kirkastetun, kuolemattoman ruumiin, joka nyt on hänen omansa. Me olimme, jos kuvittelemme kulkeneemme Jeesuksen kanssa, tietoisia näistä asioista.

Nyt kun meillä on silmiemme edessä kaikki nämä silloin tutut ja mahdolliset ylösnousemusmysteerit, me kysymme: oliko Jeesus Kristuksen ylösnousemus jotakin muuta? Poikkesiko se kaikista näistä? Oliko se tavallinen yksilöllinen vihkimys-saavutus, vaikkapa sen korkeimmassa muodossa, nirmaanakaaja-saavutus, vai oliko se jotakin muuta? Silloin meidän täytyy heti muistutella mieliimme niitä tapauksia fyysisessä maailmassa, jotka sattuivat heti Jeesus Kristuksen kuoleman jälkeen. Avatkaamme evankeliumit, niin huomaamme niissä realistisia kertomuksia todellisista tapahtumista. Tässä asiassa olen täydellisesti yhtä mieltä tohtori Toliin kanssa. Evankeliumit eivät ole mitään fantasiaa ja vihkimyskaavoja, niinkuin jotkut tahtovat sanoa, vaan evankeliumit ovat realistisia kertomuksia siitä, mitä on tapahtunut. Vaikka evankeliumit eivät ole täydellisesti alkuperäisiä, niin nämä evankeliumit, jotka ovat vielä jäljellä, sisältävät kuitenkin aina rungon todellisista kertomuksista, todellisista tapahtumista. Niinhän on saattanut tulla lisäyksiä

kopioitsijoiden taholta, mutta me tulemme vielä löytämään sellaisia vanhoja, alkuperäisiä kirjoituksia, jotka tuovat meidän eteemme aivan alkuperäisen evankeliumin muodon, alkuperäiset kertomukset Jeesus Kristuksen elämästä. Mutta niin kauan kuin kaikkia niitä ei ole löydetty, vaikka vähän on jo löydettykin, niin me kuitenkin jo nytkin nojautuen erinäisiin evankeliumeihin voimme lukea aivan selvästi, kuinka silloin todella oli Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen, mitenkä oli hänen ylösnousemuksensa laita. Ottakaamme vain nämä evankeliumit, jotka siitä kertovat. Ottakaamme vaikka Johanneksen evankeliumi. Niin kuin muistatte, niin 20. luvussa kerrotaan asiasta hyvin tarkasti ja yksityiskohdaisesti, sillä tavoin tarkasti, että se tekee kertomuksen realistiseksi ja osoittaa, että se ei ole tekaistua, vaan että se on kerrottu niin kuin asiat olivat. Kun otamme 20. luvun, niin huomaamme heti, kuinka opetuslapset hämmästyvät. Ensimmäisessä kerrotaan, kuinka Maria Magdaleena menee haudan luo. Kun nuo opetuslapset olivat ensimmäisen pelästyksen ja pakokauhun voittaneet, niin he olivat ajatelleet, mitenkä saisivat Jeesuksen oikealla tavalla balsamoiduksi, jota varten he olivat koonneet yrttejä ja muita tarvittavia aineksia; ja siinä evankeliumissa oikein mainitaan, kuinka paljon he olivat niitä koonneet. Kun Maria Magdaleena siis menee tuolle haudalle,

niin hän kovasti pelästyy, kun siellä ei enää olekaan Jeesuksen ruumista. Sittenhän kerrotaan myöskin heti, kuinka kaksi opetuslasta heti pääsiäisaamuna rientää tuolle haudalle, ja vielä ihan mainitaan, että he juoksivat, ja vielä sanotaan, että Johannes, joka oli nuorempi, juoksi nopeammin kuin Pietari, joka oli vanhin. Kun Johannes tulee haudalle, niin hän kurkistaa ovesta sisään ja myöskin aivan hämmästyy, kun Jeesuksen ruumista ei olekaan siellä. Pietari tulee myöskin samassa, ja Pietari, joka on vanhempi, rohkaisee mielensä ja menee siihen hautaan ja näkee, ettei siellä ole mitään, ja hän vielä huomaa, että käärinliinat oli pantu toinen toiseen ja toinen toiseen paikkaan haudassa. Tällaisia pieniä yksityisheitkoja mainitaan. Sitten Pietari tulee pois siitä haudasta, ja molemmat opetuslapset ovat hämmästyksissään. Sitten kerrotaan edelleen, kuinka Maria Magdaleena ja opetuslapset haudan luona näkivät ilmestyksen. He näkivät valkoisiin puettuina olentoja taikka valkoisiin puettuja miehiä, jotka kysyivät: ”Ketä te etsitte? Se, jota etsitte, on noussut ylös kuolleista.” Kun sitten Maria Magdaleena ihmeissään kuulee jotakin rapinaa ja kääntyy, niin siellä on joku mies. Silloin Maria luulee, että se on puutarhuri ja kysyy häneltä: ”Mihinkä Jeesus on viety, hän, joka oli tänne haudattuna?” Evankeliumissa lisätään, että se oli Jeesus, joka itse seiso i tuossa, vaikka Maria ei

häntä heti tuntenut. Mutta sitten ylösnoussut Jeesus sanoo: ”Maria.” — Ja silloin Maria Magdaleena tuntee hänen äänensä. ”Rabbini, Mestari, Herrani” —, ja hän lankeaa heti Jeesuksen jalkoihin ja tahtoo suudella hänen jalkojansa. Silloin sanoo Jeesus: ”Älä koske minuun!” — Tässä on merkillinen, yksityiskohtia myöten realistinen kertomus. Se, mikä siinä on niin huomattavaa realismia on se, että opetuslapset eivät ymmärtäneet, mitenkä tuo kaikki oli voinut tapahtua. Kerrotaan sitten vielä, että Jeesus ilmestyi toisellakin tavalla. Hän oli Emmauksen tiellä ja ilmestyi lukittuun huoneeseen. Opetuslapset eivät ymmärrä ja tiedä, että Jeesus kulkee heidän kanssaan; he eivät tunne, kuka kulkee heidän kanssaan, ennen kuin tulevat huoneeseen ja Jeesus alkaa omalla tavallaan siunata leipää. Silloin he tunsivat, kuka oli heidän kanssaan, mutta kerrotaan samalla, että hän hävisi. Sitten hän ilmestyi taas toisen kerran niinkään lukitussa huoneessa, ja silloin nimenomaan mainitaan, että he ajattelivat, että hän on henki, ja he saattoivat todella uskoa, että hän on nirmaanakaaja. Jeesuksen sanat: ”Onko teillä mitään syötävää?” kumoavat tämänkin oletuksen. Kerrotaan vielä, että kun opetuslapset kertoivat asiasta Tuomaalle, niin tämä epäili ja sanoi: ”En usko, ennenkuin saan koskea hänen käteensä ja tuntea, että siinä on naulanjälki ja saan pistää käteni hänen kyl-

keensä, johon sotilas on pistänyt.” — Kun sitten opetuslapset kokoontuvat, niin Jeesus sanoo Tuomaalle: ”Tunnustele!” — Tuomas tunnustelee Jeesuksen haavoja ja pistää kätensä hänen kylkeensä. Silloin Jeesus sanoi: ”Nyt sinä uskot, kun tiedät, mutta autuaita ovat ne, jotka uskovat ilman, että ovat nähneet.” — Tämähän kaikki osoittaa, että jotakin uutta on kysymyksessä. Eihän ole kysymyksessä nyt mikään ylösnousemus tavallisessa merkityksessä, ei edes tuossa nirmaanakaaja-merkityksessä, sillä jos Jeesus olisi ollut henki, nirmaanakaaja loistavassa ruumiissa, niin ei hän olisi syönyt ja hänellä ei olisi ollut haavoja näytettävänä tai edes niiden jälkiä, vaan silloin hän olisi esiintynyt jonkinlaisessa kirkastetussa ruumiissa, nirmaanakaajassa. Tässä on siis selvästi kerrottu jostakin muusta, ja sentähden tuollainen materialistinen tutkija kuin tohtori Toll tulee siihen johtopäätökseen, että Jeesus oli valekuollut ja nousi ylös tavallisessa fyysisessä ruumiissa. Nyt meidän todella silloin syystä täytyy kysyä, mitenkä oli sen asian laita?

Jotta saisimme edes pienen aavistuksen siitä, mitenkä asiat olivat, meidän täytyy ymmärtää, mikä Jeesuksen suuri tehtävä oli. Mitä hänen oikeastaan piti saada aikaan. Minkä työn hän oli ottanut suoritettavakseen? Sitähän kyllä voisi kuvata hyvin monella tavalla. Mutta me voimme sanoa asian seuraavaan tapaan. Kaikki me ihmiset olem-

me täällä olemassa, koska itse asiassa olemme jumalsyntyisiä henkiolentoja. Ihminen on täällä olemassa tällaisessa ajallisessa maailmassa, tällaisessa harharuumiissa, omalla tavallaan hyvinkin todellisessa olemuksessa, sitä varten, että hän lunastaisi aineen ja voittaisi aineen. Nythän aineella on niin suuri valta meidän ylitsemme, vaikka itsessämme olemme jumalsyntyisiä henkiolentoja, että aine panee meidät kuolemaan. Meillä ei ole sellaista ruumista, joka kestäisi, vaan meidän ruumiimme kuolee ja me saamme jonkin ajan perästä uuden fyysisen ruumiin aivan uusine persoonallisine ominaisuuksineen taas yrittääksemme, voimmeko voittaa kuoleman, sillä sitä varten me olemme olemassa. Me olemme olemassa elämää, ei kuolemaa varten. Itse se, että olemme olemassa, osoittaa, että me elämme ja että me olemme elämää varten. Siis kuolemaa ei saa olla, siis kuolema, mikäli sitä on, on poistettava. Sitä varten olemme ihmisinä olemassa, että voittaisimme kuoleman. Mutta mitä se merkitsee, että voitamme kuoleman. Se merkitsee sitä, että saavuttaisimme sellaisen muodon, sellaisen ruumiin eli käyttövälineen, joka ei kuole. Siinä ei ole kyllin, että saavutamme henkimaailmassa jonkin ruumiin, joka ei kuole, että me olemme kuin ulkopuolella näkyvää maailmaa ja olemme henkimaailman olentoja ja siinä saavutamme kuolemattoman itsetietoisuuden. Me olemme jo

nyt henkimaailman olentoja, mutta meidän mi-
nämme ei ole niin kasvanut, että se olisi kuole-
mattomasti itsetietoinen henkimaailmassa. Mut-
ta me voimme, jos tulemme nirmaanakaajaksi,
saavuttaa tietoisien kuolemattomuuden. Mehän
voisimme kaikki saavuttaa tuon asteen pyrki-
mysten ja ponnistusten perästä, mutta silloin oli-
simme voittaneet ainoastaan näkymättömän maa-
ilman. Me emme olisi silloin vielä ratkaisseet
näkyvän maailman mysteeriä. Me olemme vielä
luonnostamme tätä ainetta ja tätä materiaa, mutta
me olemme olemassa sitä varten, että tämänkin
aineen lunastaisimme, tämänkin aineen nostai-
simme kuolevaisuuden tilasta kuolemattomuus-
teen. Tämä on se suuri mysteeri, jota varten
olemme olemassa, kun tahdomme kuvata asiaa
okkultiselta kannalta. Jeesus oli se ihminen, joka
oli ymmärtänyt tämän, jolle tämä oli selvinnyt
suurella rakkaudessaan. Koska Jeesus oli eri-
koisesti ajatellut tätä, niin hän usein ajatteli su-
rulla, kuinka rakkaus ei saa pysyä muuttumatto-
mana, vaikka sen muodot vaihtelevat. Niinhän
on aina elämässä. Me rakastamme jotakin ihmis-
tä, mutta sitten tämä ihminen kuolee ja lähtee
henkimaailmaan. Hän on poissa, ja me olemme
tässä näkyvässä maailmassa aivan yksin. Me kai-
paamme ystäväämme, kun emme häntä näe. Sit-
ten me itse lähdemme henkimaailmaan ja tapaamme
hänet. Me kyllä nytkin rakastamme häntä,

mutta se on hiukan erilaista kuin täällä maan päällä. Sitten me synnymme jälleen, ja jollei meidän karmamme kulje yhdessä, niin me emme olekaan siinä elämässä toistemme yhteydessä. Minä saan vaeltaa yksin, ja hän saa vaeltaa yksin, ja rakkauden merkillinen mahdollisuus on kuin hetkeksi katkaistu. Jeesus oli katsellut tätä ja huomannut, ettei ole muuta mahdollisuutta rakkauden lunastamiseksi, kuin että tämäkin aine on lunastettava, niin että tästä tulee jonkinlainen astinlauta Jumalalle eli rakkaudelle. Sentähden, kun hän oli tämän ymmärtänyt, niin hän oli päättänyt, että hänen täytyy suorittaa tämä työ. Sillä hän tiesi ja tunsu syvästi, mitä on inhimillinen rakkaus, mitä on rakkaus. Hän tiesi myöskin silloin, että jotta tämä aine voitaisiin lunastaa, täytyy voittaa kuolema. Ei saa kuolla, vaikka kuolee. Siinä ei riittänyt, että tästä fyysisestä ruumiista tehtäisiin jokin henkiruumis, taikka että siinä kasvatettaisiin kirkastettu iankaikkinen ruumis niin kuin siemen maassa, sillä se oli silloin nirmaanakaaja, vaan välttämätöntä oli, että tämä kuoleva ruumis muutettaisiin kuolemattomaksi, että kuolema siinä voitettaisiin. Jeesus Kristus tässä palestiinalaisessa ruumistuksessaan ajatteli ja näki, että tämä kaikki oli mahdollista ainoastaan Isän avulla, ainoastaan siten, että Kosminen Kristus herättää hänet kuolleista. Jeesus oli kyllä herättänyt Latsaruksen, niin kuin hierofanti

herättää vihkimyskandidaatin, mutta Jeesus tiesi: ”Jos minä tämän mysteerin suorittaisin, kukaan ei voi herättää minua kuolleista. Ei ole sitä hierofanttia, ei ole sitä toista ihmistä, joka voi nostaa minut kuolleista, vaan minä olen riippuvainen yksin Isästä. Minun täytyy niin antautua Isän valtaan ja Isän huostaan, että minä voin rukoilla Isää: ‘herätä minut, herätä minut rakkauten tähden, herätä minut ihmiskunnan tähden, olemassaolon tähden, sinun oman suunnitelmasi tähden’.” Jeesuksen täytyi siis luottaa tähän Isään, että Hän esiintyisi hierofanttina. Oli kysymyksessä kosminen tapahtuma, ei enää vihkimyslönousemus. Olihan hän sellaista kokenut. Olihan hän vihkimyksessä noussut ylös, niin kuin hän itse nosti Latsaruksen ja olihan hän ennen saavuttanut nirmaanakaaja-ruumiin. Kysymys oli nyt siitä, että Isä täyttäisi hänet niin, että Isän voima saattoi voittaa kuoleman ja nostaa hänet kuolleista. Ja sentähden, että hänen edessään oli noin ennenkuulumaton, suunnaton, saavuttamaton asia, hän saattoi joutua suureen tuskaan ja miltei epätoivoon, niin kuin Getsemanessa sanoessaan opetuslapsilleen: ”Valvokaa minun kansani, sillä minun on niin vaikea olla.” Jeesus meni syrjään ja hän sanoi Isälle: ”Sinä tiedät, mikä minua odottaa, minua odottaa kuolema, joka on tuleva, ja jonka pitää tulla, ennenkuin voin nousta ylös. Säilytä minut edes sillä tavoin, ettei ku-

kaan riko minun luitani, ettei kukaan tee minulle liian suurta väkivaltaa, jotta voisin tehdä tehtäväni, jotta sinä voisit minun kauttani tehdä tämän suuren työn.” — Kuitenkin Jeesus sanoi: ”Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä. — Minä olen valmis tekemään tämän toisessa ruumistuksessa, jos sinä niin tahdot, mutta jos se on mahdollista, niin se saisi nyt jo tapahtua.” — Jeesuksen näin rukoillessa opetuslapset nukkuivat. He nukkuivat sentähden, etteivät kestäneet sitä ääretöntä voimaa, joka Jeesuksen sielunponnistuksesta levisi. Hänen ponnistuksensa säteili niin ääretöntä voimaa, että heidän täytyi nukkua. Kolme kertaa hän sillä tavalla etäännytti heistä ja sanoi heille: ”Miksi ette jaksavaalvoa. Minun täytyy yksin kaikki kestää ja kaikki tehdä, — mutta sehän tietenkin on minun tehtäväni —.” Evankeliumi juuri meille todistaa, että Jeesus ristiinnaulittiin, kuoli eikä kuollut. Tohtori Toll on kyllä siinä oikeassa, Jeesus ei fyysisesti kuollutkaan, mutta hän kävi lävitse kaikki tuskat ja kuoleman kaikki muutokset, sillä hän kadotti tajuntansa. Se oli juuri kaikista vaikeinta, että hän ei voinut olla ruumiinsa herra, ja hänen täytyi luottaa siihen, että Isä hänet herättää. Hän säilytti tajuntansa, niin kauan kuin se oli mahdollista. Mitä hän välitti siitä, että häntä pistettiin kylkeen. Hän tiesi, että juuri se hetki, jolloin ruumis ei kestä, jolloin se menee tajuttomaksi, on

kaikista vaikein. Silloin hänellä ei ole valtaa itsensä yli, ja silloin hänen täytyy vain luottaa siihen, että Isä hierofanttina hänet herättää kuolleista. Se oli se vaikea kohta. Hän sanoi sitä pitkäksi kuolemaksi ja hän sanoi: ”Nyt se kuoleman uni lähestyy minua, nyt tulee kuoleman tajuttomuus; nyt on minun herättävä toiseen maailmaan. Se on täytetty! — Nyt minä olen tehnyt mitä olen voinut. Nyt on kaikki Sinun käsissäsi, nyt minä heitän henkeni Sinun käsiisi. . .” — Tämä ihmetapahtuma sattui silloin ensimmäisen kerran tämän maan päällä, se sellainen kosminen ihme, että Isä, Jumalan Kristus-voima herätti ihmisen kuolleista, ilman toisen ihmisen apua. Se oli kosminen tapahtuma sentähden, ettei se koskenut vain Jeesus Kristusta itseään persoonallisesti. Tässä oli kysymyksessä koko Valkoinen veljeskunta. Muistakaamme, että Madame Blavatsky sanoi nimenomaan, ja Madame Blavatskyn Mestari, jossakin kirjeessään: ”Mestari, joka elää fyysisessä ruumiissa, on mestari ainoastaan sellaisena hetkenä, jolloin hän kokonaan keskittyy siihen mestariuteensa ja tehtävänsä; muuten hän on ihminen, tavallinen ihminen.” Madame Blavatskyn mestarit olivat jo Valkoisen veljeskunnan jäseniä. Noissa mestareissa voidaan erottaa kaksi puolta: tuo sisäinen puoli ja tuo persoonallinen puoli. Meidän on huomattava, että tämä sisäinen mestari, mestari ihmisessä, on juuri Kris-

tus Jumalan Pojan tajunnassa. Siinä kaikki mestariolennot ovat yhtä Jeesuksen kanssa, joka nyt oli Kristuksen täyttämä. Hänhän samalla kantoi itsessään kaikki ne valkoiset mestarit, jotka olivat tuossa tajunnassa; siinä he olivat yhtä. Ei hänen kuolleista ylösnousemisensa koskenut häntä itseään persoonallisesti, vaan se koski ensimmäisenä noita kaikkia, jotka olivat Kristuksen tajunnassa, niitä vanhoja vapahtajia, mestareita ja suuria Jumalan Poikia, ja seurauksiltaan sitten kaikkia ihmisiä. Silloin jo hänen kaikissa näissä ponnistuksissaan, tässä hänen rukoillessaan olivat Valkoiset veljet mukana. He olivat hänen tajunnassaan. Hän eli heissä ja he hänessä, ja kun hän antautui kuolemaan, niin hän veti koko Valkoisen veljeskunnan mukaansa. He saivat läpikäydä tuon samanlaisen mysteerin. Hänen piti kantaa heitä kuin käsivarsillaan. Ne, jotka olivat enemmän kehittyneitä, olivat häntä lähinnä. Sentehden hänen taakkansa oli niin suuri, kun kaikki nuo toiset, jotka olivat hänessä, ottivat osaa tähän merkilliseen suureen uhuriin, tähän ihmeelliseen kuolemaan ja ylösnousemukseen. He paniivat kaiken kuin yhden sattuman varaan. Kaikki kävi hyvin, ja Valkoinen veljeskunta kävi läpi kokemuksen, jota kukaan ennen ei ollut kokenut. Tämä tapahtuma oli siten kosminen tapahtuma.

II

KRISTUKSEN KUOLEMA JA YLÖSNOUSEMUS

2.

Kristuksen kuolema ja ylösnousemus, tämä kristittyjen keskeisin oppi ja mysteeri, oli edellisenkin esityksemme aiheena. Nyt kuitenkin enemmän käännämme huomiomme ihmisten osanottoon tähän mysteeriin. Ilman tätä Kristuksen ylösnousemusmysteeriä ei olisi olemassa mitään Uutta liittoa, mitään länsimaalaista salatiedettä eli okkultismia, joita nimityksiä olemme nyt totuneet käyttämään.

Palatkaamme tuohon kohtaukseen Golgatan mäellä, jolloin Maria Magdaleena näki mestarinsa Jeesuksen tämän kuoleman jälkeen ylösnousseena. Silloin, kuten muistamme, sanoi Jeesus Magdaleenalle, kun hän heittäytyi hänen jalkojensa juureen tahtoen niitä syleillä ja suudella: ”Älä koske minuun.” Muistamme evankeliumin kertomuksesta, että Jeesus liitti muutamia toisia sanoja niihin. Hän sanoi: ”Älä koske mi-

nuun, sillä en ole vielä mennyt Isäni tykö; pian kyllä tulen lähtemään Isäni tykö, mutta vielä en ole sitä tehnyt.” Nämähän ovat sangen salaperäisiä sanoja. Ja tuo ansiokas, ruotsalaisen tohtori Tollin kirja Jeesuksen kuolemasta ottaa nämäkin sanat puheeksi ja selittää ne sangen luonnollisella tavalla. Jeesus tarkoitti Toliin mukaan noilla sanoilla ”en ole vielä mennyt Isäni tykö” ainoastaan ”en ole vielä kuollut,” sillä olemmehan me tottuneet nimittämään kuolemaa myös menemiseksi esi-isien, isien tykö. En muista aivan, kuinka suomeksi sanotaan, mutta onhan ruotsinkielessä tavallinen sanonta: ”Han har samlats till sina fäder” — hän on koottu isiensä luo. Tuolla sanonnalla on vanhat juuret, sillä se johdetaan siitä, että kun ihminen kuoli varsinkin juuri menneinä aikoina, hän todella aivan kuin kerääntyi esi-isiensä luo, hänet yhdistettiin esi-isiensä taivaan; hän tuli yhdeksi oman sukunsa, heimonsa yhteistajunnan kanssa. Hänet kerättiin siihen samaan verkkoon, missä toiset jo olivat. Tämä oli aivan erikoinen piirre meidän kuolemassamme silloin, kun emme olleet niin paljon yksilöityneet, kuin nykyaikana olemme. Silloin meidät satoi veri jonkinlaiseksi ryhmäsieluksi, jos saamme käyttää sitä sanaa, mutta sitä ei ole ymmärrettävä väärin; siihen meidät yhdistettiin kuollessa. Sentehtäiden oli muinaisten kansojen keskuudessa myös tuo sanontatapa, että ihminen kerätään kuollessa

isiensä luo. Nyt tohtori Toll tahtoo sanoa, väittää, että samalla tavalla on Uudessa testamentissa käytetty tuota sanaa. Jeesuksen sanat: ”minä en ole mennyt Isäni luo”, — tuo Isä ei ole esi-isä, vaan se sisäinen Isä, jonka luo kuollessa voimme mennä, — ajattelee tri Toll, eivät realistisesti tarkoita mitään muuta, kuin että Jeesus ei ollut vielä kuollut. Mutta huomatkamme, jos Jeesus olisi sanonut näin: ”Älä koske minuun, Maria Magdaleena, en ole vielä kuollut”, — niin mitä se sisältäisi? Epäilemättä sitä, että Jeesus tunsu itsensä omassa ylösnousseessa, valekuolleesta herränneessä fyysisessä ruumiissaan niin huonoksi, heikoksi, sairaaksi, että hän aivan pelkäsi kaikkea kosketusta: ”Älä koske minuun; en ole vielä kuollut; tulen pian kuolemaan, mutta jonkin ihmeen kautta olen tässä vielä olemassa huonona, sairaana.” Tämähän sisältyisi Jeesuksen sanoihin, jos ymmärtäisimme asian niin materialistisesti kuin tri Toll. Mielestäni siinä on pieni sana, joka epäilemättä kuuluu alkutekstiin, tuo sana ”vielä”, joka antaa toisen vivahduksen Jeesuksen sanoille. Sillä minkä tähden hän käyttää sitä sanaa? Luonnollisesti hän olisi sanonut, jos olisi tuntenut itsensä heikoksi: ”Älä koske minuun; en olekaan kuollut.” Jos hän sanoi tuon sanan ”vielä”, hän tahtoi korostaa, että hän kohta tulee kuolemaan, ja silloin hänen ylösnousemuksensa oli hänelle itselleenkin yhtä suuri kuin kaikille toisille;

hän ei mitenkään osannut ajatella, että hän nousisi ylös. Näin se on materialistiselta kannalta. Mutta jos taas näemme koko hänen persoonallisuudessaan, toiminnassaan, olemuksessaan jotakin äärettömän paljon suurempaa, silloin annamme aivan toisen merkityksen hänen sanoilleen, ymmärrämme ne toisella, korkeammalla, mutta silti yhtä realistisella tavalla. Ja silloin on juuri tuo sana ”vielä” erinomaisen tärkeä ja kuvaava: ”Älä koske minuun, Magdaleena, sillä tämä minun fyysinen ruumiini on hyvin huono ja sairas; se ei kosketuksia siedä, sillä minä en ole vielä mennyt Isäni luo; pian kyllä menen, ja silloin minuun voi koskeakin, mutta se ei ole tällä hetkellä vielä tapahtunut.” Kun liitämme tuon meille totuudenetsijöinä ja salatieteilijöinä luonnollisen merkityksen Jeesuksen sanoihin, silloin ymmärrämme, että hän itse tässä juuri paljastaa ylösnousemuksen ihmeellisen mysteerin. Hän tässä tahtoo sanoa: ”Minä olen keskellä työtä vielä; en ole suorittanut työtäni vielä loppuun; Isäni herätti minut kuoleman unesta, mutta organismini ei ole täysin kirkas, uusi ylösnousemusruumiini ei ole täydellisesti organisoitu.” Edellä puhuesamme uudesta ylösnousemusruumiista sanoimme, ettei se ole sama kuin se henkiruumis, josta buddhalaisissa kirjoissa kerrotaan; se ei ole nirmaanakaaja, vaan se on ylösnousemusruumis, johon on koottu fyysisen ruumiin viimeiset problee-

mat ja salaisuudet. Ylösnousemusruumiiseen ei ole tietenkään otettu mukaan tämän fyysisen ruumiin atomeja, sen eri puolia. Ymmärrämme sangen hyvin, että ruumis, joka on oleva iankaikkinen, ei voi olla mikään tavallinen luustoruumis kuten meidän ruumiimme. Luuthan ovat meidän fyysisen ruumiimme kvintessensi; jollei meillä olisi luustoa, emme voisi kannattaa itseämme; olisimme vain kuin hyytelöä. Ylösnousemusruumiissa ei voi olla luustoa, skelettä, joka tietenkin on häviön alainen, vaikka se onkin pitkäaikaisempi kuin fyysisen ruumiin muut osat. Ylösnousemusruumiissa täytyy kuitenkin olla tämän fyysisen ruumiin eri osia vastaavat voimat, näiden osien syntysanat; se ei siis ole pelkkä henkiruumis, joka on luotu toiselta tasolta ja joka siis on elävänä näkymättömässä maailmassa, vaan jokin sellainen ruumis, joka on elävänä tässäkin maailmassa, toisin sanoen kaikissa maailmoissa, kaikilla tasoilla. Sellainen täytyy ylösnousemusruumiin olla, mutta voidakseen olla iankaikkinen, sen täytyy sisältää kaikkien näiden fyysisen ruumiin eri olemuspuolien syntysanat, itse alkuvoimat, luomisvoimat, ja sillä tavalla olla ihmisen täydessä hallinnassa, että vaikka hän itse tuossa ruumiissa on näkymätön, niin hän minä hetkenä tahansa ja missä vain voi tehdä itsensä fyysisesti näkyväksi. Sentähden juuri on salatieteilijöitä, jotka arvelevat, että tämä pro-

sessi oli suoritettu jo kuolemassa, ja he sanovat, että kun Jeesus jo elämiensä aikana oli rakentanut itselleen tätä uutta, kirkastettua ylösnousemusruumista kokoamalla kaikkia voimia ja syntysanoja fyysisen ruumiin sisimmistä salaisuuksista, niin hän, kun hänen ruumiinsa ristiinnaulitsemisen jälkeen vietiin hautaan, astui siitä omassa eetteriruumiissaan, tässä uudessa, pitkin hänen elämäänsä luodussa eetterihahmossa, helposti ulos täysin itsetietoisena, valmiina, kuolemattona jo, ja silloin hänen fyysisen ruumiinsa karkeammat osat, luut, lihat jne., kun ne käärrettiin liinoihin yrttien ja hajuvesien kanssa, muutamana tunnin kuluttua hävisivät noiden yrttien ja hajuvesien vaikutuksesta, joten Jeesus oli vapautunut fyysisen ruumiin karkeammista osista, ja hän itse oli eetteriruumiissa haudan ulkopuolella. Sillä kun apostolit Pietari ja Johannes tulivat haudan luo sunnuntaiamuna, hauta oli tyhjä; siinä oli ainoastaan käärinliinat. Näin arvelevat muutamat okkultistit, gnostikot; näin he selittivät jo kristikunnan ensimmäisinä aikoina tämän mysteerin. Mutta toiset sen sijaan — ja me huomaamme, että evankeliumit ovat näiden toisten kannalla — sanovat: tämä prosessi ei ollut vielä ehtinyt tapahtua; Jeesus ei ollut saanut täysin valmiiksi ylösnousemusruumista, hänen kuolemansa oli yksi episodi, momentti, tässä ylösnousemusruumiin rakentamisessa. Hänen suuri tus-

kansa, epäilyksensä Getsemanessa johtui siitä, ettei hän ollut ehtinyt suorittaa loppuun tätä työtä; hänen kuolemansa tuli eräältä kannalta katsoen hieman liian aikaisin. Sentähden hän oli suuressa tuskassa pelosta, että hänen luunsa lyödään rikki; silloin hänellä ei ole tilaisuutta jatkaa sitä työtä, jonka oli pannut alkuun; hänellä ei ole tilaisuutta rakentaa valmiiksi ylösnousemusruumista. Sentähden hänen täytyi antautua Isän haltuun. Hänestä tuntui, että kaikki on kuin hiuskarvan varassa; saako hän tuon työn loppuun viedyksi. Mutta onneksi karma, näkymätön maailma saattoi auttaa häntä, että nuo sotamiehet saivat sellaisen inspiraation, etteivät lyöneet luita rikki, kuten oli tavallista. Sentähden hänellä oli tilaisuus voittaa tuo kuoleman tuska tässä inkarnaatiossa ja viedä loppuun ylösnousemusruumiinsa rakentaminen. Ja tämän ylösnousemusruumiin jatkuva rakentaminen tulee esille evankeliumissa siinä, että Jeesus Kristus ylösnousseena nimenomaan huomautti opetuslapsille ja apostoleille: ”Minä en ole kuollut vielä; olen sama kuin ennen; tarvitsen ruokaa.” Iankaikkinen ruumis ei tarvitse ruokaa; eihän se silloin iankaikkinen olisi, mutta koska Jeesus ylösnousemisensa jälkeen jonkin aikaa söi, osoittaa se, että hän kantoi jonkin aikaa mukanaan karkeaa, fyysistä ruumista. Kuinka kauan tämä ruumis oli hänellä mukana saadakseen lopullisesti ylösnousemus-

ruumiinsa organisoiduksi, siitä ehkä emme voi tehdä aivan päteviä johtopäätöksiä. Tiedämmehän, että gnostikot sanovat — tämä näkyy ”Pistis Sophiasta” —, että Jeesus oli 11 v. kuolemansa jälkeen vielä opetuslastensa kanssa, tuli aina heidän luokseen, ilmestyi heidän keskelle ja opetti heitä. Mutta toiselta puolen muistakaamme, että jo jonkin aikaa fyysisen kuolemansa jälkeen Jeesus ilmestyi opetuslasten keskelle lukittujen ovien lävitse. Materialistisesti tri Toll selittää, että opetuslapset olivat suljetussa huoneessa kokouksessaan, ja että Jeesus heidän huomaamattaan avasi oven ja samoin heidän huomaamattaan, kun he olivat hämmästyksen vallassa, pujahti ulos ovesta. Mutta myös voimme ajatella yhtä hyvin, että hän oli jo silloin saanut ylösnousemusruumiinsa organisoiduksi ja saattoi astua seinänkin lävitse.

Sitten kerrotaan evankeliumissa, että muutamien kuukausien kuluttua Jeesus astui taivaaseen. Opetuslapset olivat koolla mäellä ja Jeesus puhui heille ja sitten astui taivaaseen. Materialistisesti tämä selitetään siten — ja on olemassa essealainen traditio vapaamuurarien kesken —, että opetuslapset olivat tällöin niin hämmästyneitä, etteivät he panneet merkille, kuinka vuorella oli sumua, johon Jeesus meni ja hävisi. Senhän voi pitää paikkansa, jos Jeesus ei ollut vielä ylösnousemusruumiissa, mutta jos se oli hänellä,

silloin pitää paikkansa evankeliumien kertomus, että Jeesus hävisi heidän näkyvistään, sillä silloinhan on silmänräpäyksen asia olla joko näkyvä tai näkymätön. Ja kun muistamme, että apostoli Paavali jonkin aikaa Jeesuksen kuoleman jälkeen kävi lävitse suurenmoisen ihmeellisen kokemuksen Damaskon tiellä, joka kokemus teki hänestä juuri Paavalin, silloin on kaksi mahdollisuutta olemassa. Jos Jeesuksella ei ollut enää fyysistä ruumista vaan ylösnousemusruumis, silloin hän näyttäytyi Paavalille, ja siitä olen monta kertaa puhunut ja siitä voidaan lukea kirjassani ”Paavali ja hänen kristinuskonsa”. Tai sitten Paavali näki Jeesuksen fyysisessä ruumiissa, mikä sekin oli hänelle ihmeellinen kokemus; hän näki sen Jeesuksen, joka kuoli ristillä, ilmielävänä, mutta myöskin loiston ympäröimänä ja sellaisen henkisen kokemuksen yhteydessä, etteivät toiset panneet sitä merkille. Minä en tahdo lausua omaa mielipidettäni, koska nämä ovat Jeesus Kristuksen persoonallisia mysteereitä. En tahdo sanoa, millä hetkellä Jeesus oli valmiiksi organisoinut ylösnousemusruumiinsa. Se ei ole tärkeätä tietää. Pääasia on ymmärtää, että hänen fyysinen kuolemansa oli hänelle hyvin tärkeä ja välttämätön episodi tässä ylösnousemusruumiin luomisessa ja että hän lopulta siinä onnistui. Silloin tuo pääasia, nimittäin ylösnousemusmysteri, käy meidän järjellemme jonkin verran käsitettäväksi;

me ymmärrämme sitä niin paljon, kuin järjellä voimme sitä ymmärtää, sillä eihän järki sitä vielä paljon ymmärrä. Jotta meillä voisi olla enemmän todellisuuteen pohjautuva käsitys ylösnousemusruumiista ja sen mysteeristä, täytyy meidän kokea asioita, jotka eivät kuulu jokaisen kokemuspiiriin. Kristuksen ylösnousemushan oli niin ihmeellinen, keskeinen tapahtuma, että siihen nojautuu koko kristinuskon suuri salaisuus, koko se uskonnollinen liike, joka Jeesus Kristuksen jälkeen sai alkunsa. Ja sen johdostahan myöskin aina puhutaan, että kristitty ihminen voi tulla osalliseksi tästä vapahtajan ylösnousemuksesta. Jos menemme hautajaisiin, jossa uskovaisen kristityn ruumis lasketaan haudan lepoon, saamme kuulla virkaasuorittavan papin siellä puhuvan ylösnousemuksesta, siitä suuresta lupauksesta, joka sisältyy Jeesus Kristuksen ylösnousemukseen: ”Niinkuin Jeesus nousi ylös, niin on hän sinutkin herättävä viimeisenä päivänä.” Se on kristikunnan suuri lupaus. Meidän täytyy totuudenetsijöinä vähän tarkastaa, miten on tuon asian laita.

Jos kysymme, miten asiat käsitettiin kristikunnan alkuaikoina, niin näemme selvästi kaksi erilaista käsitystä. Toinen oli tavallisempi itse kristittyjen suuren joukon kesken, toinen taas gnostikojen kesken, siis noiden oppineempien, vakavammin pyrkivien kristittyjen kesken, mutta

myöskin joidenkuiden sellaisten oppineiden kristittyjen kesken, jotka eivät lukeutuneet gnostikkoihin, sillä me näemme, kuinka kaikkien kristittyjen kirkkojen tunnustamat kirkkoisät puhuvat näistä asioista hieman eri tavoin, selittävät tätä tavallisten uskovaisten kristittyjen ns. ylösnousemusta hieman eri tavoin. Tuota tavallisten uskovaisten keskuuteen levinnyttä käsitystä edustaa kirkkoisä Tertullianus, joka on sangen kiintoisa persoonallisuus. Ehkä hieman materialistisesti hän sanoo: ”Minä uskon, koska se on järjetöntä.” Me voimme ymmärtää hänen sanansa myös toisella tavalla. Hän oli hieman materialisti sentähden, että hän käsitti tavallisten kristittyjen ylösnousemisen sillä tavoin, että kun on viimeinen tuomiopäivä, kun siis on kulunut jokin aika ihmisten kuoleman jälkeen — tavallisestihan käsitetään, että se tapahtuu kaikille yhtä aikaa — ja kuolleet herätetään haudoistaan, niin nämä kuolleet ihmiset, kristityt, paremmin sanoen heidän fyysiset ruumiinsa aivan sellaisinaan herätetään uudestaan eloon. Tämähän ei ole meille olenkaan mikään ihmeellinen oppi, sillä tänä päivänä uskovat monet teologit ja uskovaiset kristityt niin. Muistan hyvin, kuinka kerran keskusteltiin erään papin kanssa ja hän oli huolissaan siitä, että täällä Suomessakin on ruvettu harrastamaan ruumiinpolttoa! ”Ajatelkaa, kuinka kamala juttu tämä on, sillä kun ruumis poltetaan,

niin millä tavoin se saadaan kokoon ylösousemuksessa?” Näin oli alkuaikana, kun meillä puuhattiin ruumiinpolttoa. Nyt ehkä papit ovat vähän tyyntyneet ja ajattelevat: ”Ehkä siitä jotakin jää, niin että siitä saadaan ruumis kokoon.” Mutta joka tapauksessa ruumiissa haudassa tapahtuu kemiallinen prosessi, joka polttaa ruumiin. Eihän viimeinen tuomio niin pian tule; katsokaamme vain, mitä on jäljellä 2000 vuotta sitten haudatuista ruumiista. Pappi vähän hämmästyi noista väitteistä, mutta sanoi: ”Kyllä Jumalalla on sentään keinonsa.” Näin hän lohdutti toisia. Tämä käsitys fyysisen ruumiin ylösousemuksesta on kotoisin kristillisen kirkon ensimmäiseltä vuosisadalta, jolloin mm. Tertullianus oli sitä mieltä, että itse materia, lihallinen ruumis, nousee ylös. Gnostikot käsittivät asian toisin. He yleensä puhuivat, että on olemassa harharuumis ja että Jeesus Kristuskin esiintyi siinä ruumiissa. Niin sanottu doketismi koski juuri sitä seikkaa, että kun ylösousemus tapahtuu, ihmiset nousevat ylös tällaisessa dokeessa, illuusioruumiissa, joka on tämän fyysisen ruumiin kuva, ei se itse. Ja eräs oikeaoppisista kirkkoisista, nimittäin Origenes, nimenomaan sanoo: ”Ne kristityt” — en muista, mainitseeko hän Tertullianuksen —, ”jotka uskovat, että itse lihallinen ruumis nousee ylös, ovat liian paljon kiinni materiassa, he eivät käsitä asioita, sillä eivät asiat ole sillä tavoin; ylös-

nousemuksessa ihminen nousee ylös henkiruumiissa.” Hän oli siis spiritualisti eikä materialisti. Hän sanoo myös, että ihmisen sielu on olemassa ennen syntymää.

Nämä kaksi käsitystä on siis ollut olemassa aivan ensimmäisiltä vuosisadoilta saakka, ja meidän täytyy miltei valittaa, että juuri tuo materialistinen käsitys pääsi niin paljon vallalle ylösnousemuskäsityksen yhteydessä, sillä olisihan henkevämpää, jos ihmiset olisivat koettaneet käsittää henkimaailmaa enemmän ja käsittää, että ihmisellä voi olla henkiruumis, joka ei ole riippuva tästä fyysisestä. Silloin ei olisi esimerkiksi kauhistuttu ruumiinpoltoa. Kumma kyllä, että kerettiläisiä poltettiin roviolla keskiajalla. Oliko siis kristityillä salainen toivo, etteivät he nousisi ylös viimeisellä tuomiolla? Mutta me voimme myös kysyä, oliko Tertullianuksen käsitys aivan tuulesta temmattu. Oliko hän uskovainen kristitty, joka arveli sinne ja tänne ja ajatteli, että ehkä asiat ovat niin? Oliko kristinuskon kirkkoisä ja johtaja niin epätietoinen? Eikö hän perustanut sisäiseen kokemukseen omia oppejaan? Silloin meidän täytyisi ajatella, että nuo ensimmäiset kirkkoisät olivat koko lailla naiveja olentoja, jotka eivät edes ajatelleet, vielä vähemmän kokivat. Mutta meidän ei tarvitse uskoa ja ajatella niin halventavasti heistä, sillä kun me tutustumme jonkin verran kirkkoisien omiin kirjoituksiin,

niin huomaamme, kuinka uskon elämä oli vakavaa ja todellista. Ei kukaan tahtonut pettää. Ei meidän tarvitse ajatella, että kaikki perustui itsepetokseen. Kyllä oli olemassa silloinkin totuuden etsintää, kokemusta. Mutta kun ihmiset kokevat erilaisia asioita, aivan riippuen siitä, millä kohdalla he itse ovat pitkän pitkässä sielunsa kehityshistoriassa, niin emme voi olettaa, että kaikki tulisivat samoihin tuloksiin. Silloinhan totuus olisi helposti saavutettavissa. Päinvastoin meidän täytyy ymmärtää, että mitä vakavampia ihmiset ovat totuuden etsinnässään, sitä erilaisempiin tuloksiin he tulevat, koska kukaan ei ole saavuttanut viimeistä huippua. Meidän täytyy ajatella, että juuri sentähden, että totuus on niin syvä ja korkea, tullaan erilaisiin tuloksiin. Sentähden mielestäni tuntuu, kun olen koettanut ajatella Tertullianusta, asettua hänen kannalleen ja syventyä hänen psykologiaansa, että hän näki erään hyvin merkillisen asian. Hän oli suuri totuudenetsijä ja hänestä kehittyi sisäistä näkemystä; hän pääsi ymmärtämään asioita. Ja kerran hän näyssään näki sellaisen merkillisen asian, että ihminen, joka on kuollut ja pantu hautaan ja siinä ollut pitkiä aikoja — hän ei miettinyt, miten tuolle ruumiille oli käynyt; se ei kuulunut hänen näkemykseensä —, nousi ylös; kaikki tuon ihmisen eri osat koottiin yhteen, hänen *sarksinsa* eli lihansa koottiin yhteen, ja hän nousi ylös. Ter-

tullianus hämmästyí tástá niin, että kaikki meni sekaisin, ja hän tyytyi siihen. Ja silloin hän sanoi itselleen: ”Jumala on näyttányt minulle ylösnousemusmysteerin; Jeesus Kristus on tämän minulle paljastanut; nyt miná osaan ihmisille selittää, että juuri heidän ruumiinsa nousee ylösviimeisenä päivänä.” — Mutta mitä Tertullianus itse asiassa silloin náki? Hän oli nähnyt sen mysteerin, jota meidän aikanamme nimitämme jälleensyntymiseksi. Jos Tertullianuksella olisi ollut tilaisuus keskustella itámaalaisten kanssa, olisivat he selittäneet hänelle, että hän náki jälleensyntymisen, sillä ihmisen jälleensyntyminen on hänen vanhan minánsá ylösnouseminen. Millá tavoin? Hänen ruumiinsa on haudassa tai polttouunissa hávinnyt tai, kuten parsilaisten kesken, pantu torniin, ja siellä ilman vaikutuksesta tai petolintujen toimesta hávinnyt. Muistakaamme, että *sarks* eli liha ei Tertullianuksen käsityksessä tarkoittanut pelkástään tätá fyysistä ruumista. Paavalikin tarkoittaa *sarksilla* ihmisen alempaa persoonallisuutta, sillä ruumis, joka muodostaa meidän itsemme, on samalla meidän ajatuksemme ja tunteemme. *Sarks* käsittää tämän kaiken meidän persoonallisuutemme. Ja kun me synnymme jälleen, silloin on niin, että vanhan persoonallisuutemme kaikki olemuspuolet, kaikki sen ajatus- ja tunneatomit, mutta meidän táytyy lisätä, myöskin kaikki fyysiset ja eetteri-voimat kootaan yh-

teen, ja ne muodostavat sitten aivan uuden persoonallisuuden näkyvässä maailmassa. Itse voimat, ajatussisältö, tunnesisältö ja eetterivoimat otetaan vanhasta persoonallisuudesta, ja vanhemmat antavat ainoastaan tämän karkeamman, ulkoisen harhamuodon. Kaikki se, mikä todella kuuluu meidän persoonallisuuteemme, kootaan, yksin tästä fyysisestäkin ruumiista on jotakin otettu mukaan, niin että me voimme sanoa, että meillä on itse tämä karkea, fyysinenkin ruumis mukana uudessa jälleensyntymisessä, ei suinkaan kaikki sen atomit, sillä muutamassa vuodessahan ovat kaikki atomit vaihtuneet meidän fyysisessä ruumiissamme, mutta jokin meissä, nimittäkäämme sitä vaikka tavallisella teosofisella sanalla permanenttiseksi atomiksi, perusatomiksi, pysyväksi atomiksi. Itse jälleensyntyminen on yhteydessä tämän fyysisen ruumiin siemenen kanssa. Kun synnymme tähän näkyvään maailmaan, voidaan teoreettisesti sanoa, että meidän vanha minämme syntyy uudestaan. Vanhemmilta saamme sitten fyysisen ruumiin; me emme itse osaa koota fyysistä ruumista, vaan isä antaa siemenatomin ja äidin kohdussa olemme sitten siksi kauan, että saamme fyysisen ruumiin kuin lahjaksi. Ja koska olemme saaneet vanhemmilta uuden fyysisen ruumiin, emme heti osaa realisoida vanhaa persoonallisuutta, emme oikeastaan ollenkaan; jollei meissä herää jälleensyntymismuisti, emme osaa

realisoida vanhaa persoonallisuutta, vaan syntyy uusi persoonallisuus. Mutta kuitenkin olemme sama vanha persoonallisuus. Sentähden olemme kaikki erilaisia persoonallisuuksiltamme. Tertullianus näki tämän. Ja koska kirkkoisät eivät uskoneet jälleensyntymiseen — meidän on otettava se huomioon, sillä ainakin kirjoituksissaan he kieltävät sen —, niin Tertullianus, kun hän näki jälleensyntymismysterin, luuli sitä ylösnousemusmysteriksi.

Ylösnousemusmysteri on meille jokaiselle sitä, että meidän pitää saavuttaa iankaikkinen ruumis, ei tällainen hetkellinen, fyysinen ruumis, — sehän on jälleensyntymistä —, vaan sellainen kuin on Jeesus Kristuksella, käyttöväline, joka ei häviä ja jollainen on monella Valkoisen veljeskunnan jäsenellä. Tällainen todellinen ylösnousemusrueimis on saavutettava. Paavali sanoo: ”Koko meidän saarnamme on turha, ellei Jeesus Kristus olisi noussut ylös: me olemme saaneet tämän kuolevaisen ruumiin ensimmäiseltä Adamilta; niin on olemassa toinen Adam, Kristus taivaassa, joka avaa meille sen mahdollisuuden, että voimme saada kirkastetun ruumiin, joka ei kuole.” Paavali siis tiesi, että on olemassa ylösnousemusrueimis. Mutta tätä ei olisi meillä mahdollisuutena, ellei Jeesus Kristus olisi voittanut kuolemaa ja noussut ylös. Mutta juuri sentähden, että Jeesus Kristus voitti kuoleman ja nousi ylös,

meillä kaikilla ihmisillä on tämä mahdollisuus edessä, ja se on myös meidän kaikkien saavutettavissa. Ja silloin on meille äärettömän tärkeä kysymys: millä tavoin se voi käydä päinsä? Samalla tavoin kuin me saimme tämän katoavaisen, fyysisen ruumiin kaukaisina aikoina ensimmäiseltä esi-isältä, eräällä nimellä Adam, samalla tavoin me voimme saada siemenen tuohon kuolemattomaan, kirkastettuun, iankaikkiseen käyttövälineseen, ristillä kuolleelta ja ylösnousseelta Kristukselta. Ja se teoreettisesti käy päinsä siten, että pääsemme yhteyteen Kristuksen iankaikkisen voimaruumiin kanssa. Muistakaamme, että hänen ruumiinsa ei ole karkea fyysinen ruumis. Jos näemme hänet, hän on elävä ihminen, ihmisen muotoinen, mutta kaikki hänessä loistaa, kaikki on sanoin kuvaamatonta; hän on täysin fyysinen; kuitenkin samalla tiedämme, että hänen fyysisyytensä on pelkkää voimaa, energiaa, itsetietoista olemista; se ei ole sellaista kuin meidän, jotka olemme sairauden ja kuoleman alaisia. Ylösnousseen Kristuksen ruumis on kirkastunut, puhdistunut kaikesta tällaisesta; ei ole sairautta, ei ravinnon tarvetta, ei kuolemaa. Kuitenkin, kun hän meille ilmestyy, hän on ihminen. Sentähden meidän täytyy ymmärtää, että jos tahdomme tulla osallisiksi tästä hänen suuresta saavutuksestaan, meidän täytyy päästä yhteyteen juuri omassa käyttövälinessämme, omassa eet-

teriruumiissamme hänen voimaruumiinsa kanssa, niin että hänen ruumiistaan voi lähteä voimaa meidän käyttövälineeseemme, eetteriruumiiseemme. Hänen elämäntehtävänsä, hänen suuri työnsä ja suuri halunsa on, että me kaikki ihmiset tulimme osallisiksi hänen kuolemattomuudestaan; hän yhtä mittaa säteilee itsestään rakkautta, kuolemattomuutta, ja tahtoo nostaa meitäkin siihen kuolemattomuuteen. Mutta sehän riippuu meistä. Ei hän voi tehdä ainoatakaan ihmistä kuolemattomaksi, ennenkuin ihminen itse tahtoo joutua sellaiseen suhteeseen hänen voimaruumiinsa kanssa, että hänestä tulvii ja virtaa voimaa häneen. Hänen voimansa stimuloi ja auttaa meidän eetteriruumistamme niin, että meidän työmme, joka muuten olisi yhtä vaikea kuin hänen oli, tulee helpommaksi. Voimmehan me ihmisetkin auttaa toisiamme näkymättömässä ja myös tässä elämässä. Ja meidän suurin auttajamme on Jeesus Kristus ja hänen kanssaan Valkoinen veljeskunta, joka tekee työtä juuri sen puolesta, että ihmiskunta saavuttaisi kuolemattomuutta. Mutta syntinen ei tietenkään voi saavuttaa kuolemattomuutta: niin kauan kuin meissä on epätäydellisyyttä, emme voi saavuttaa kuolemattomuutta emmekä edes sitä tahdo.

Kun olemme kuolleet, olemme ensin tuone-
lassa. Sen jälkeen taivaassa vietämme pitkiä ai-
koja suuressa onnessa ja autuudessa. Meidän

onnemme malja on ääriään myöten täynnä. On miltei mahdotonta kuvata sitä elämää, jonka vietämme taivaassa ja joka on tämän fyysisen elämän ihannekuva. Kaiken sen, mitä olemme toivoneet täällä, voimme elää taivaassa; mitä olemme lapsina ja nuorina kuvitelleet ja uneksineet, että elämä voisi olla, kaikkea sitä me saamme taivaassa elää. Mutta huolimatta siitä, että luonto antaa meidän tyhjentää tällaisen käsittämättömän onnen ja autuuden maljan, tulee kuitenkin hetki, jolloin joudumme kuin elämän eteen; elämän henki kysyy meiltä: ”Mitä sinä nyt tahdot? Nyt olet ollut niin hyvä, kuin olet voinut kuvitella ja unelmoida, olet saanut olla niin puhdas, kuin kauneimmissa haaveissasi olet unelmoinut, olet saanut suorittaa sellaisia tekoja, kuin olet unelmoinut. Mitä sinä siis tahdot, sillä nyt olet nähnyt, mikä on elämän tarkoitus?” Ja ihmissielu näkee edessään sen Jumalan Pojan täydellisyyden, joka on asetettu meidän elämämme esikuvaksi. Silloin jokainen ihmissielu lankeaa polvilleen tuon ihanteen edessä ja sanoo: ”Tuo on saavutettava.” — ”Joko olet sen saavuttanut?”, kysyy Elämä. ”En vielä; vielä minun täytyy saada elää ja kokea, paljon työtä tehdä, että pääsisin tuohon täydellisyyteen.” ”Mitä siis tahdot?” — ”Tahdon saada tilaisuuden jatkaa työtäni pyrkiäkseni sitä täydellisyyttä kohti. Enkö voi sitä saavuttaa, sillä muuten en jaksa olla olemassa?” — ”Siis

saat jatkaa työtäsi. Työtä jatketaan pimeyden valtakunnassa, missä on esteitä tiellä, että täydelliseksi tulisit. Mitä siis tahdot?” — ”Oi, anna minun syntyä jälleen vaikeuksiin, mennä takaisin kouluun, koska en vielä voi suorittaa tutkintoa.” — ”Hyvä on, synny jälleen!” — Jälleensyntyminen tapahtuu siten meidän vapaasta tahdos-
tamme; me itse tahdomme syntyä; me olemme saaneet Jumalalta sen armon, että voimme syntyä tänne voidaksemme voittaa. Kuolemattomuuden ruumista emme voi, emmekä tahdo saavuttaa, ennen kuin olemme tulleet niin hyviksi ja täydellisiksi, että meidän kelpaa elää iankaikkisesti. Mitä olisi iankaikkinen elämä, jos meidän täytyisi vielä kantaa taakkoja! Ensin on tultava Jumalan pojiksi, jotka voivat elää ikuista elämää, koska he ikuisesti voivat tehdä työtä. Sentähden meidänkin osanottomme Kristuksen ruumiiseen kyllä alkaa nyt, koska tahansa, mutta se ei ole samalla loppunut. On kuin meidän työemme juuri silloin alkaisi itsetietoisemmin, kun Kristuksen ruumis on meihin astunut, ei ainoastaan Kristuksen henki, Kristus-tajunta, vaan tuo ihmeellinen saavutus, Kristuksen ruumis, joka tekee meidänkin ruumiistamme jotakin. Se on meidän otettava vastaan, omaksuttava.

Todella mykistymme, kun ajattelemme, mitä suuri Valkoinen veljeskunta, Jeesus Kristuksen veljeskunta, se, joka kyllä oli olemassa aikojen

aamusta lähtien, mutta joka Jeesus Kristuksen työn kautta saavutti merkillisen uuden voiman, mitä se tahtoo ja tekee meidän hyväksemme. Sillä ajatelkaamme erästä asiaa. Kun olemme aivan jälleensyntymisen varassa, luonnonlakien varassa, silloin kaikki on matemaattisesti oikein, karman lahjomaton laki mittaa jokaiselle, mitä tuleva on. Kaikilla meidän ajatuksillamme ja tunteillamme on seurauksensa, kaikki mitataan oikein; mitä kylvämme, sen saamme niittää, ja jälleensyntyminen tapahtuu karman lain vankassa turvassa. Juuri sentähden, että karman lain suojassa kaikki on niin oikein, niin totta, niin kristallinkirkasta ja puhdasta, se on myöskin, kuinka sanoisin, niin orvon elämää, kuten Madame Blavatsky sanoo: ”Ihmiskunta on suuri orpo.” Kaikki on oikein ja kaikki riippuu vain ihmisistä. Mutta Valkoinen veljeskunta tahtoo meitä auttaa. Sehän on pitkin matkaa tahtonut ja koettanut auttaa ja tehdä työtä, mutta Jeesus Kristuksen työn johdosta on nyt avautunut uusia, merkillisiä mahdollisuuksia Valkoisen veljeskunnan auttamistyölle, ja juuri karman suhteen. Ei niin, että karma voitaisiin pyyhkiä pois, sillä ei Jumala asetu luonnonlakien yläpuolelle. Mutta ylhäältä voidaan vuodattaa henkeä, joka tuo uutta luonnonlakien työskentelyyn. Niinpä tässä fyysisessä maailmassakin, jos kaksi luonnonvoimaa työskentelee, voimme lisätä siihen kolmannen, joka voi muut-

taa tuon työn suunnan. Se ei ole luonnon vastaista. Tällaista Valkoinen veljeskunta on koettanut tehdä, ja Jeesus Kristuksen suuren saavutuksen ansiosta siihen on tullut jotakin ihmeellistä, tai ei ole oikeastaan vielä tullut, mutta Valkoisessa veljeskunnassa odotetaan sitä hetkeä, jolloin hyvin ihmeellinen uusi saavutus, muoto, saadaan aikaan tässä karman toiminnassa. Siitähän paljon puhutaan. Pyhissä kirjoissa puhutaan Kristuksen toisesta tulemisesta, minkä ihmiset ovat käsittäneet ulkonaisella tavalla. Vuonna 1000 odotettiin Jeesus Kristuksen toista tulemistä. Ihmiset möivät omaisuutensa. Mutta mitään ei tullut. Mutta evankeliumissa sanotaan nimenomaan, että Kristuksen toinen tuleminen ei tapahdu ulkonaisella tavalla: ”Paljon Kristuksia tulee; älkää uskoko niihin; en minä tule sillä tavoin tämän maan päälle, vaan minä tulen pilvissä.” Se merkitsee toiselta puolen, että Kristus tulee taivaan pilvissä; me saamme nähdä Kristuksen silloin, kun olemme valmiit, henkilökohtaisesti. Mutta siinä on toinenkin merkitys, sillä tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumissa kaikista niistä vaikeuksista, joita on oleva maan päällä, viimeisestä ajasta, aioonin lopusta, tämän nykyisen kulttuurin loppumisesta ja uuden, Vesimies-kulttuurin alkamisesta. Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus silloin tulee, kuinka voisimme sanoa, otta-

maan karman ohjokset käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysterissä. Ja tämä merkitsee, että kun ihminen on kuollut ja elää aikansa taivaassa ja on valmis syntymään uudestaan tänne, niin Jeesus Kristus silloin ottaa ohjatakseen jokaista ihmissielua antaakseen hänelle erikoisen neuvon: ”Nyt, kun sinä synnyt jälleen, minä persoonallisesti tahdon painaa sinun mieleesi jotakin, joka jää sinun tajuntaasi, kun synnyt. En tahdo, että eläisit sokeasti, tahtoisin auttaa sinua.” Jeesus Kristus ei tietenkään voi näin puhua heti jokaiselle ihmiselle. Mutta sille, joka on oppinut häntä tuntemaan, hän voi puhua ja selittää ennen jälleensyntymistä, minkälainen on oleva hänen elämänsä ja mitä hänen tulee siinä tehdä. Jeesus Kristus, joka kaiken tietää, voi hänelle neuvoa, mikä kullekin on parasta.” — Ajatelkaamme, mikä ystävä meillä on, kuinka orvon asemasta tulemme joutumaan kuin lapsiksi perheeseen, sellaisen ystävän luo, joka on suunnattomasti kärsinyt meidän tähtemme ja yhä tahtoo meitä auttaa. Tämä on Kristuksen toinen tuleminen.

III

MIKSI JEESUS KUOLI?

Kun teemme tuon kysymyksen ”miksi Jeesus kuoli”, voimme katsoa asiaa kahdelta kannalta, hänen omalta, persoonalliselta kannaltaan ja sitten hänen aikalaistensa kannalta, niiden kannalta, jotka surmasivat hänet. Kahdessa esitelmässä olemme koettaneet tehdä selkoa jonkin verran kykymme mukaan Jeesuksen niin sanoaksemme okkultisesta motiivista, hänen sisäisistä vaikuttimistaan, jotka johtivat hänet ennenaikaiseen kuolemaan. Hän itse tietenkin tahtoi, että hän kuolisi ennenaikaisesti, väkivaltaisesti, sillä, kuten koetimme ymmärtää tuota mysteeriä, tuollainen väkivaltainen kuolema kuului hänen oman ylösousemusruumiinsa eli kirkastusruumiinsa luomiseen. Koetimme vielä ymmärtää, että hänen ylösousemusruumiinsa luominen ei suinkaan ollut mikään yksin häntä koskeva asia, että se ei johtunut mistään sellaisesta persoonallisesta motiivista, että ”minun pitää tässä kehittyä”. Ei ollekaan, vaan kysymyksessä oli koko ihmiskun-

nan kehityksen eteenpäin vieminen. Ihmiskunta oli tullut siihen kohtaan kehityksessään, että sille avautui nyt uusi mahdollisuus, jos vain joku ihmiskunnan yksilö otti tuon ensimmäisen askeleen, saattoi ensimmäisenä luoda itselleen tuon merkillisen ylösnousemusruumiin. Jeesus oli ottanut tämän tehtäväkseen. Se yksilö, joka Jeesus Natsarealaisessa asui, oli tuhansia vuosia valmistunut tuohon ihmeelliseen tehtävään, ja hänelle oli tuossa palestiinalaisessa ruumistuksessa selviö, että voidakseen lopullisesti voittaa, voidakseen elävöittää fyysisen atomimaailman, hänen täytyi voittaa väkivaltainen kuolema. Sentähden hän itse suostui kuolemaan ennen aikaisesti. Hänellä oli toisenlainenkin motiivi, josta kohta puhumme. Mutta tämä Okkultinen motiivi on kulkenut gnostilaisessa elämänymmärryksessä punaisena lankana; kaikki gnostikot, jotka koettivat ymmärtää ja ymmärsivät Jeesus Kristuksen ylösnousemuksen ja kuoleman, katsoivat asiaa siltä kannalta, että se oli kosminen tapahtuma. Meillä on todistus siitä gnostilaisessa kirjoituksessa, joka on säilynyt, ei alkuperäisessä muodossaan, vaan kopiona. Se löydettiin muiden kirjoitusten ohella jo aikaisemmin Italiasta, mutta vasta tämän vuosisadan alussa eräs saksalainen tutkija koetti sitä kääntää. Tämä gnostilainen kirjoitus sisältää muun muassa kuvauksen, jota nimitetään ”Ristin näyksi”, visioniksi, ja se on kir-

joitettu siten kuin apostoli Johannes siitä kertoisi. Tuon kirjoituksen nimi on ”Johanneksen teot”; siinä Johannes esiintyy ensimmäisessä persoonassa.

Tämä kirjoitus ”Ristin näky” kertoo, kuinka Johannes toisten apostolien ja opetuslasten tavoin suuresti pelästy ja hämmästy, kun Jeesus Kristus ristiinnaulittiin. Kaikki opetuslapset pakenivat hämmentyneinä muutamiksi tunneiksi, ja Johannes pakeni Öljymäelle. Siellä hän vaipui rukoukseen ja mietiskelyyn; hän oli sanomattoman järkyttynyt; hän ei ollut tietenkään selvillä siitä ylösousemusmysteristä, jota Jeesus parhailaan suoritti. Hänelle oli tämä tapahtuma liian ihmeellinen. Olihan hän Golgatalla, vai oliko se Öljymäellä, saanut nähdä Jeesuksen kirkastuksen, ja muutamat muut opetuslapset olivat myös nähneet. Siinä näyssä oli ollut Mooses ja Elias mukana, kuten kerrotaan. Mutta Johannes oli nyt Öljymäellä niin järkyttynyt, ettei hän osannut ajatella muuta, kuin että Jeesus Kristuksen, Jumalan Pojan, jossa he olivat nähneet Isän, piti noin kuolla ristillä. Ja silloin, kun hän oli tällaiseen mietiskelyyn vaipunut, hän näki suuren, hohtavan, kultaisen ristin. Sillä ristillä oli kyllä Jeesus Kristus ristiinnaulittuna, mutta kuitenkin ei Jeesus Kristus. Apostoli sanoo näin: ”Minä näin, että se oli Jeesus, eikä Jeesus; hänen ruumiinsa riippui siinä, ja kuitenkin tiesin, ettei se

ollut tuo ruumis, sillä tuo risti oli niin suuri, että se ulottui ulos avaruuteen.” Ja tuo vapahtajalento ei ollut kärsivä vapahtaja, vaan pikemmin se, jota katolisessa kirkossa nimitetään ”Christos triumphans”, voittava vapahtaja. Hän oli siinä, eikä ollut siinä. Tällaisia lauseita käyttää Johannes. Jeesus Kristus oli kuin ääni, joka puhui hänelle: ”Minä kuolen ja en kuole, elän ja en elä, kärsin ja en kärsi, kuolen ja nousen ylös, alistun ja voitan.” Ja Johannes ymmärsi, että tämä on tapahtuma, joka koskee koko maailmaa, koko kosmosta; siinä on jotakin ikuista; se ei ole mikään hetkellinen, historiallinen tapahtuma, se on ikuista, joka samalla toteutuu tässä näkyvässä maailmassa ja tulee symbolisoiduksi. Ja Johannes saa siitä valtavan autuuden ja rauhan tunteen. Hän huomaa, että tämä tapahtuma, kaukana siitä, että se olisi surullinen, on kaikista suurin ilon aihe koko ihmiskunnalle, sillä koko ihmiskunta tulee tästä lähtien lähemmäksi sitä mysteeriä, ristiinnaulitsemismysteeriä, joka on ikuisen. Ja Johannes tämän näyn nähtyään nousee mietiskelystään lohdutettuna. Tapaamme hänet sitten evankeliumien kertomuksen mukaan ristin juurella seisomassa Jeesuksen äidin, Marian, kanssa.

Tämä meille säilynyt merkillinen gnostilainen kirjoitus on erinomainen todistus siitä, että heti kristikunnan alkuaikana ymmärrettiin Jeesuksen

kuolema kosmiseksi tapahtumaksi ja samalla myös vertauskuvalliseksi. Siitä myöskin johtui tuo yleinen gnostilainen käsitys harhatapahtumasta, doketismista, että kaikki Jeesuksen elämässä tapahtui ”dokeessa” eli harharuumiissa.

Mutta niiden kannalta, jotka Jeesuksen surmasivat, oli hänen kuolemansa välttämätön toisista syistä. Intohimoinen raivo, viekkaus ja salakähmäinen juonittelu saivat aikaan sen, että Jeesus surmattiin. Jos ei kansa, niin kansan johtajat olivat huomanneet, että Jeesus Natsarealaisena oli ihmeellinen vaikutus kansaan; hänellä oli ihmeellinen oppi; hän saa seuraajia, joiden elämä kokonaan muuttuu; hän saa kannattajia, jotka sisäisesti niin kokonaan muuttuvat, että on aivan peloittavaa, mitä juutalaisesta kulttuurista tulee, jos tällaiset aatteet pääsevät leviämään. Johtavassa asemassa olevat papit tunsivat, että jos tuo uusi virtaus pääsee liian paljon vaikuttamaan, jos sekä uskonnollinen että yhteiskunnallinen ja valtiollinen elämä puhdistuu, heidän vaikutusvaltansa on mennyt. Tämä on historiallinen asia, joka aina toistuu. On aivan luonnollista, että vallassa olijat pelkäsivät omaa turvallisuuttaan ja asettuivat vastustamaan liian voimakasta profeettaa. Heille oli Jeesuksen kuolema välttämätön. Ja kansassa oli herätettävä tarvittavat intohimot. Kansahan aina seuraa niitä johtajia, jotka osaavat ärsyttää sen alempia tunteita. Juu-

talaisten kannalta katsoen Jeesus surmattiin siis sentähden, että hän oli vaarallinen kiihoittaja, opettaja. Ja Jeesuksen omalta kannalta — tässä tulee näkyviin hänen persoonallinen motiivinsa — oli myös välttämätöntä, että hän kuoli juuri sen uuden elämänuskon takia, jota hän omassa elämässään toteutti ja jota tahtoi toisille opettaa. Tämän uuden elämänymmärryksen kannalta oli välttämätöntä, että hän kuoli. Kun hän huomasi, että oli yllyttänyt aikalaistensa vihan, hänen täytyi olla uskollinen omalle tehtävälleen myös kuolemassa. Hänen elämänymmärrykseensä kuului, kuten alituisen olemme toistaneet, että mitään ei saa tehdä väkivallalla; ei hyvää, ei totuutta, ei rakkautta, ei jumalan valtakuntaa voi levittää väkivallalla. Tässä hänen seuraajansa kirkot ovat menetelleet aivan päinvastoin; nehan ovat asettuneet toiselle kannalle pitkin historiaa. Nehän valtion tukemina asettuivat sille kannalle, että kristinuskoa oli levitettävä miekan avulla, että Jeesuksen elämänymmärrys oli levitettävä väkivallalla. Sehän oli hänen oppinsa pilkkaamista. Jeesus itse näki, että siihen erehdykseen voitaisiin langeta varsinkin länsimaalaisessa kulttuurissa, joka ottaisi itseensä aktiivisen voiman. Olihan itämailla buddhanusko, jota ei koskaan levitetty väkivallalla. Jos ei länsimaihin olisi tullut suurempaa älyn, kulttuurin voimaa, jonka Jeesus hyvin tiesi tulevan, olisi paremmin ymmär-

retty Jeesuksen sanomaa eikä levitetty sitä väkivallalla. Mutta tuo suuri elämänvoima, mikä on länsimailla, oli omiansa viemään siihen erehdykseen ja uskonkiihkoon ja dogmatismiin, että pelastussanoma on levitettävä väkivallalla, valHEELLA, tulella ja miekalla. Sentähden, kun Jeesus näki tämän vaaran, joka uhkasi uutta sivistystä ja kun hän huomasi, etteivät opetuslapsetkaan oikein käsittäneet tuota asiaa, hän näytti esimerkillä, kuinka on meneteltävä. Evankeliumissa kerrotaan — jos tuo kertomus sitten on tosi —, että kun Jeesus lähti opetuslastensa kanssa tuona viimeisenä hetkenä Öljymäelle, hän sanoi heille: ”Ottakaa miekat mukaan.” Ja kun Pietari sanoi, että on kaksi miekkaa, niin Jeesus sanoi: ”Se riittää.” Ja sittenhän kerrotaan, että Juudas sen johdosta sanoi papeille: ”Ottakaa aseistettuja miehiä mukaan.” Ainakin jossakin evankeliumissa kerrotaan, että Juudas kehoitti nuoria, aseistettuja miehiä lähtemään Jeesusta kiinni ottamaan, koska Jeesuksella oli niitä, jotka voivat häntä puolustaa. Ja Pietarihan, niin kerrotaan, veti miekan tupesta ja sivalsi korvan sotamieheltä. Silloin Jeesuksella oli tilaisuus sanoa ja opettaa: ”Pistä miekkasi tuppeen, sillä joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu.” Ja hän paransi sotamiehen korvan. Jeesus tahtoi näin antaa kouriintuntuvan opetuksen sekä opetuslapsille että koko tulevalle maailmalle, kun hän antoi viedä itsensä

kuolemaan kuin pahantekijän, vaikkei koskaan ollut mitään pahaa tehnyt: hän antoi pilkata, solvata, piinata ja lyödä itseään ja lopuksi ristiinnaulita. Tämä kuolema oli moraaliselta kannalta helppo; sehän oli hänen oman elämänymmärryksensä mukainen; sehän olisi ollut vain persoonallinen marttyyrikuolema, ellei siinä olisi ollut mukana tuo Okkultinen seikka, josta olemme puhuneet.

Kun Jeesus näin kuolemallaan sinetöi oman työnsä ja elämänoppinsa, niin meidän on täytynyt syystä kysyä: mikä oli sitten tämä hänen elämänoppinsa, jonka puolesta hän kuoli? Oliko se sitä kristinuskoa, jonka me olemme oppineet tuntemaan pienestä pitäen? Ei tietenkään! Mikä siis oli se uusi elämänymmärrys, jonka puolesta hän kuoli? Tähän tahtoisin kiinnittää huomiomme; tämä on minusta käytännöllisesti katsoen tärkein vastaus tähän, miksi Jeesus kuoli, sillä se on kuin osviitta meille; meidänkin täytyy osata elää ja kuolla sen uskon puolesta, jos se meillä on, jos seuraamme Kristusta kaikessa, jos olemme hänen henkensä täyttämiä. Jos ymmärrämme hänen oppinsa, silloin on meidänkin elettävä ja kuoltava sen puolesta. Ja sentähden vastaus kysymykseen ”miksi Jeesus kuoli”, mielestäni sisältyy meidän kannaltamme käytännöllisesti siihen, että me ymmärrämme, että me saamme kuvan siitä uudesta elämänymmärryksestä, jonka hän

tahtoi meille antaa. Ja tämä on todella niin ihmeellinen asia, niin suurenmoinen ja korkea asia, että sanat aivan puuttuvat, kun tahtoisimme siitä puhua. Mehän olemme kyllä hyvin usein puhuneet siitä tiestä, niistä käskyistä ja neuvoista, joista Jeesus puhui, siitä tiestä, joka vie tähän ymmärrykseen. Siitä on helpompi puhua, koska Jeesus itse on vuorisaarnassaan kuvannut suurenmoisin piirtein, miten meidän tulee elää ja menetellä, jotta pääsisimme totuuden näkemykseen. Mutta jos meillä on pienikään aavistus siitä totuudesta, jonka Jeesus Kristus tahtoi paljastaa meille, siitä elämästä siis, jota me ihmiset täällä maan päällä oikeastaan voisimme elää, johon olemme kutsutut, siitä uudesta uskosta ja ymmärryksestä, jonka Jeesus tahtoi meille antaa, silloin on luonnollista, että meidän kieleemme aivan kuin mykistyy; emme löydä sanoja, sillä ne näköalat, jotka avautuvat, ovat niin suurenmoisia, niin uusia, mullistavia, että ne asettavat elämän maan päällä aivan toiseen valoon, kuin missä me nyt elämme; koko meidän sivistyksemme, kulttuurimme, saavutuksemme näyttävät sanomattoman pieniltä tuon Jeesuksen elämänymmärryksen valossa. Ja sentähden siitä on melkein mahdotonta puhua, sitä on melkein ylivoimaisen vaikeata kuvata. Ja jos minä nyt yritän muutammin piirtein kuvata tätä uutta elämänymmärrystä, niin teidän täytyy kaikkien muistaa, että edes-

sänne on vain heikko ihminen, joka kovin puolinnaisesta, vaillinaisesti ja epätäydellisesti yrittää kuvata asiaa, joka hänellekin on aivan liian suuri. En siis osaa antaa läheskään täydellistä kuvaa. Mutta jos voisin herättää muutamia ajatuksia, joitakaan välähdyksiä, silloin olisin mielestäni iloinen.

Kun profeetta ilmestyy, silloin hän aina tahtoo kertoa ihmisille jotakin sellaista, joka on heille ylen tärkeää, josta heillä kyllä on salainen tunne sisässään, mutta jota he eivät ole saaneet päivätajuntaansa. Kaikki viisaimmat ihmiset, jotka ovat maan päällä ilmestyneet, ovat aina tahtoneet puhua Jumalasta, siitä suuresta, salaisesta elämästä, joka on meille näkymätön, mutta jonka ansiosta olemme olemassa. Me näemme ainoastaan tämän kolmiulotteisen maailman, elämme tässä näkyvässä elämässä ja pian unohdamme sen, mikä on kaiken takana, Jumalan. Tämän helposti unohdamme käytännössä ja todellisuudessa. Ja kaikki suuret tietäjät, joiden työn johdosta uskonnot ovat syntyneet, ovat tahtoneet kertoa meille tästä Jumalasta. Niin myös Jeesus Kristus tahtoi puhua meille tuosta suuresta elämästä, joka on kaiken saanut aikaan ja jota varten ja jonka vuoksi me olemme olemassa. Hän tahtoi paljastaa meille elämän salaisen lain, kuten myös voimme sanoa. On tehtävä suuri ero meidän ihmisten luomien lakien ja Jumalan lain välillä.

Me ihmiset istumme ja laadimme lakeja ja ohjesääntöjä käytännöllistä elämäämme varten. Ne koskevat enemmän meidän yhdessä oloamme, vaikka ne ovat saaneet inspiraation jostakin jumalaisesta ilmoituksesta; jonkun profeetan siveelliset neuvot ovat pohjana meidän laatimillemme laeille. Meillä sivistyneissä yhteiskunnissamme on Mooseksen kymmenen käskyä siveellisenä taustana elämänymmärrykselle ja lain laadinnalle. Ei mikään valtio, kansa, ole yrittänyt laatia inhimillisiä lakeja Jeesus Kristuksen paljastaman elämänymmärryksen pohjalle; se on tähän saakka ollut meidän käsityksemme yläpuolella. Mutta Jeesus Kristus — samoin kuin Mooses ja muut profeetat — tahtoi paljastaa meille sitä salattua elämää, jonka johdosta ja vuoksi me kaikki olemme olemassa. Hän tahtoi kertoa meille, mikä on se salainen laki, joka vallitsee elämässä ja että se laki on pohjaltaan siveellinen laki. Sen me ihmiset ymmärrämme kyllä ilman muuta, sillä meidän sisässämme on siitä saakka, kun olemme ihmisiksi tulleet, ollut vakaumus siitä, että maailmanjärjestys on oikein järjestetty ja että se on siveellinen. Tämä maailmanjärjestys ei tahdo mitään pahaa, ei tahdo, että me tekisimme pahaa, vaan se on siveellinen, se tahtoo, että meidän toimintamme olisi kaunis, jalo, pyhä. Se vaatii, että olisimme siveellisiä olentoja. Sen tunnemme sisässämme.

Jeesus Kristus tahtoo uudella tavalla kuvata, tehdä ymmärrettäväksi meille tuota sisäistä, salaista elämää ja paljastaa siitä jotakin, ilmoittaa meille jotakin siitä elämän laista, joka on tämän siveellisen kosmoksen taustana ja jonka mukaan meidän lopullisesti täytyy oppia elämään. Hän nimittää tätä suurta elämää ja sen salaisuutta Isäksi. Se on Jeesuksen käyttämä nimitys, tosin ei mikään uusi, sillä sitä on käytetty esimerkiksi Egyptissä, mutta Jeesus nimenomaan omaksui tuon nimityksen, sillä se oli hänen mielestään kuvaava suurelle, salatulle elämälle, koska isä on aina lapseensa nähden salaisuus; lapsi ei koskaan voi ymmärtää isää täydellisesti; muutenhan hän ei olisikaan lapsi. Mutta kaikki me olemme Jumalan lapsia, vaikka kuinka viisaiksi kehittyisimme; me emme voi olla muuta kuin lapsia, Jumalasta lähteneitä ja kehittyneitä. Sentähden Jeesus viittasi siihen, että elämä, suuri salaisuus, jonka sylissä olemme, on meille yhtä käsittämätön kuin isä lapselle, mutta myös yhtä luotettava, turvallinen. Mutta Jeesus ei käytä ainoastaan nimeä Isä, hän kuvasi elämää muillakin tavoin. Hän käytti nimityksiä, jotka ovat meille hyvin tärkeitä ja välttämättömät pitää mielessä, sillä ne paljastavat meille itse asiassa uusia olemuspuolia elämästä ja elämän laista. Sellaiset puoleksi abstraktiset, puoleksi konkreettiset käsitykset, joita Jeesus käytti, ovat seuraavat sanat: *totuus, rakkaus,*

vapaus. Jeesushan nimenomaan sanoo: ”Jumala on rakkaus, Isä on rakkaus” —, mutta hän sanoo myös eräässä paikassa: ”totuus vapauttaa teidät”. Nämä kolme sanaa, totuus, rakkaus, vapaus, ovat mielestäni kaikista kuvaavimpia, sillä ne kuvaavat meille samalla sitä Jumalan kolminaista olemusta, jota kyllä Jeesus Kristuskin opetti. Evankeliumeissahan tulevat esille nuo toiset nimitykset: *Isä, Poika ja Pyhä Henki*. Meidän teologiamme on kiinnittänyt huomionsa niihin, sillä se puhuu Jumalasta Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Mutta tämä on antanut aiheita hyvin suuriin erehdyksiin ja väärinkäsityksiin sentähden, että kun on puhuttu Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, on sanottu, että Jumala on kolmiyhteinen. Jumala-käsitteeseen on liitetty jotakin persoonallista. On käsitetty, että Jumala on persoonallinen jumala, joka on jossakin taivaassa ja hallitsee ja ohjaa meitä. Jos näin olisimme sanoneet Jeesus Kristukselle, hän olisi kauhistunut, sillä elämän Jumala, itse elämä ei tietenkään ole mikään persoonallisuus. Sentähden on niin hyvä, että löydämme toisia hänen käyttämiään sanoja, jotka voivat kuvata tätä elämän kolmiyhteyttä ja jotka eivät sisällä mitään persoonallista vivahdusta. Jos puhumme vapaudesta, totuudesta ja rakkaudesta, voimme käsittää ne aatteiksi, joissa ei ole mitään persoonallista. Ja ne, jotka ovat seuranneet näitä esitelmiä, muistavat,

että joulun tienoissa koetettiin selittää, että sana Logos, joka esiintyy Johanneksen evankeliumissa, muutamien oppineiden mielestä erittäinkin gnostilaisissa evankeliumeissa, ei tarkoita sitä Logos-käsitettä, joka on tullut tavalliseksi meidän uudenaikaisessa teosofisessa kirjallisuudessamme, — en tarkoita Madame Blavatskyn kirjoja. Uudemmassa teosofisessa kirjallisuudessa Logos esiintyy aurinkokunnan Logoksena, persoonallisena jumalana, joka johtaa tätä aurinkokuntaa. Tietenkään en kiellä, etteikö sellaisia logoksia olisi. Se Logos, joka johtaa tätä meidän aurinkokuntaamme, on kollektiivinen Logos, suuri ryhmä, mutta se ei ole sama kuin suuri elämä, jota nimitetään universaaliseksi Logokseksi. Tämä aurinkokunnan Logos on kehityksen tulos, mutta itse Jumala, joka on kaiken olemassaolon takana, ei ole mikään kehityksen tulos, vaan iankaikkinen. Me emme tiedä siitä mitään; emme osaa sitä millään tavoin määrittellä, sillä siinä kaikki meidän ajatuksemme ontuvat. Se Jumala, suuri salaisuus, jonka Logoksesta puhutaan Johanneksen evankeliumissa, on sama kuin itämaalaisen filosofian Parabrahman eli absoluuttinen elämä, ja siinä ilmenevä Logos on kolmiyhteinen, mahdoton käsittää; se on Jumalassa ja Jumalan luona, kuten sanotaan Johanneksen evankeliumissa. Tämä Logos on Jumala, eikä se kuitenkaan ole sama, kuin iankaikkinen elämän

salaisuus, kuin itse jumaluus, Parabrahman. Suhdetta niiden kahden välillä emme voi järjellä käsittää, mutta voimme järjellä konstatoida. Tämä kolmiyhteinen Logos, joka on kaiken syy, on se Isä, Poika ja Pyhä Henki, jotka kaikessa teologiassa esiintyvät. Ja kun Jeesus puhuu Isästä, hän sekä tarkoittaa sitä suurta Absoluuttia, josta emme mitään tiedä, sekä myös sitä ilmennyttä Isää, Logosta, joka on ensimmäinen ilmennyt Logos, universaalinen Logos: hän tarkoittaa kumpaakin sentähden, ettemme osaa tehdä mitään eroa. Tuossa yleismaailmallisessa, universaalissa Logoksessa kaikki olemuspuolet ovat absoluuttisia; ne eivät ole persoonallisia. Aurinkokunnan Logosta me voimme kuvitella persoonalliseksi, mutta suurta, yleismaailmallista Logosta emme voi kuvata persoonalliseksi, vaan persoonattomaksi ja parhaiten aatteellisin nimityksin. Sentähden Jeesuskin, jos ajattelemme, että hän käytti nimityksiä ”rakkaus, vapaus, totuus”, tahtoi korostaa, että se Jumala, jota meidän tulee palvella ja palvoa ja jonka elämää meidän tulee elää ja jonka täydellisyyteen meidän tulee pyrkiä, on maailmoitten suuri Jumala eikä aurinkokunnan Logos, joka on meidän vanhempi veljemme. Kaikki ne aurinkokuntien Logokset, joiden eteen me lankeamme polvillemme, ovat meidän vanhempia veljiämme. Sitä Madame Blavatskykin tahtoi korostaa Salaisessa Opissa. Vain se

Jumala, joka kelpaa palvottavaksi, joka yksin on meidän vapahtajamme, joka on sama eilen ja sama tänään, muuttumaton, on yleismaailmallinen, absoluuttinen kolmiyhteys, jota voisimme kuvata Jeesuksen sanoilla ”vapaus, totuus, rakkaus”. Vapaus vastaa Isää, rakkaus Poikaa ja totuus Pyhää Henkeä.

Kun nyt siis Jeesus Kristus tahtoi sanoa, että meidän elämämme ja olemassaolomme takana on tällainen suuri absoluuttinen kolmiyhteys, ja että jumalainen elämä on tällaisella ihmeellisellä tavalla kolminainen, niin silloin hän tahtoi paljastaa meille, että elämän syvimmät voimat, ne ikuiset lait, jotka johtavat koko tätä universumia, ovat rakkaus, vapaus, totuus. Tietenkin tämä on esitetty meidän käsityskyvyllemme. Ne ovat vertauskuvallisia nimiä meidän tajunnallemme; ei se mysteeri ole sillä tavoin lopullisesti paljastunut meille. Mutta ajatelkaamme mitä merkitsisi se, että me todella tulisimme vakuuttuneiksi koko olemuksessamme, läpi luiden ja ytimien, siitä, että elämän syvimmät voimat, se laki, joka johtaa olemassaoloa, on vapaus, rakkaus, totuus, eikä mikään persoonallinen tyranni, joka sormellaan osoittaa sinne ja tänne ja määrää, miten kaikki pitää olla. Itse elämä ja sen elämän olemuspuolet ovat vain heikosti kuvatut sanoissa vapaus, rakkaus, totuus. Vapaus ei ole mikään synonymi, vastine, välttämättö-

myydelle, vapaus on jotakin, jonka toinen puoli on välttämättömyys; suurin vapaus on välttämättömyydessä, ja välttämättömyys on vapaudessa. Senhän jokainen ihminen tietää persoonallisesta, psykologisesta kokemuksesta. Ihminen on vapaa ainoastaan silloin, kun se, mikä saa hänet toimimaan, nousee hänen sisästä välttämättömyytenä. Jos joku ihminen luulee, että vapaus on siinä, että hän saa tehdä, mitä tahtoo, heiluttaa kadulla keppiä ja kulkea hattu kallellaan, niin hän erehtyy. Pieni poika voi ajatella, että vapaus on siinä, että hän saa tönäistä kepillä vanhaa setää tai heittää kissaa kivellä. Mutta se on meidän mielestämme jo vallattomuutta; se on vapauden harhaa, mutta ei vapautta syvemmissä, korkeammassa merkityksessä. Se vapaus, jonka me ihmiset jo ymmärrämme vapaudeksi, on välttämättömyyttä. Sen, että meidän on oltava olemassa, tunnemme välttämättömyydeksi. Me emme ole luoneet itseämme. Vanhemmat ovat tosin synnyttäneet meidät, mutta ihmisinä tunnemme olevamme yksilöitä, jotka emme ole suorastaan tekemisissä vanhempiemme kanssa. Me tunnemme päinvastoin, että meidän on välttämättä oltava olemassa meidänkin. Sentähden me ankarasti tuomitsemme itsemurhaajan; meidän siveellistä tuntoaamme loukkaa, että joku ihminen vallattomuudessa riisittää itseltään hengen. Jos me näemme siinä jon-

kin kauniin motiivin, jos ihminen uhraa itsensä toisten hyväksi, silloin annamme arvoa hänen teolleen, mutta jos se tapahtuu vallattomuudesta, silloin hengessämme loukkaannumme, sillä tunemme, että täytyy olla olemassa. Vapaus käy tässä käsi kädessä välttämättömyyden kanssa. Samoin tiedämme psykologisesti, että jos joku on luova nero, runoilija, on se hänelle välttämättömyyttä. Hänen täytyy esimerkiksi kirjoittaa runo: hän käy kauan suuressa tuskassa; runo hänessä syntyy; sitten hän kirjoittaa sen; se on hänen vapautensa, se on hänelle välttämätöntä, hän on vapaa siitä tuskasta; kun hän kirjoittaa tuon runon, hän tuntee, että hän on inhimillisesti vapaa, henkiolento; mutta se on samalla välttämättömyyttä. Mutta jos joku päättää, että koska hän osaa suomenkieltä ja on paljon lukenut, hän kirjoittaa nyt runon, niin se on silloin orjuutta, sillä siinä on vain välttämättömyys; runo ei tule pakolla, se syntyy. Vapaus on siten mitä lähimmässä liitossa välttämättömyyden kanssa. Se on ensimmäinen Logos, välttämättömyyden ja vapauden suuri elämän salaisuus. — Rakkaus on Poika, toinen Logos, totuus on Pyhä Henki, kolmas Logos. — Meidän ei tarvitse näistä määritelmistä niin paljon puhua, sillä ne ovat jokseenkin selviä kaikille. Ne tulevat käytännöllisellä tavalla selviksi, kun koetamme muodostaa itsellemme kuvan siitä ihmisen elämästä, jonka Jeesus Kris-

tus asetti meille kuin malliksi ja jonka hän näytti meille ja joka hänen inspiraatioissaan tulee meille. Ja silloin voimme heti aluksi sanoa, että Jeesus Kristus juuri tahtoo, että meidän elämässämme ihmisinä pääsisi vaikuttamaan nämä kolme suurta jumalaista voimaa: vapaus, rakkaus ja totuus. Silloin vasta meidän inhimillinen elämämme ja jumalan valtakunta toteutuu meissä ja maan päällä, kun nuo jumalaiset voimat pääsevät meidän elämässämme ilmenemään, kun Jumala siis jumalan valtakunnassa voi hallita ja ilmetä. Ja koska meidän inhimillinen elämämme joka tapauksessa on nousemista alhaalta ylöspäin, pyrkimistä yhä ylemmäksi, niin on luonnollista, että meidän kulkumme aina tulee olemaan Pyhästä Hengestä Poikaan ja Pojasta Isään eli siis totuudesta rakkauteen ja rakkaudesta vapauteen, niin että ihmisen elämä kulkee spiraalissa ja vuorotellen antaa toisen tai toisen jumalaisen voiman syvemmin vaikuttaa, ja tuossa järjestyksessä silloin: vapaus, rakkaus, totuus. Koska ne aina uudistuvat ja toistuvat, niin vapauden perästä tulee taas rakkaus ja totuus. Tämä selviää, kun koetan kuvata inhimillistä elämää.

Jos nyt katselemme ihmiselämää, me erotamme siinä lapsuuden sekä nuoruuden, miehuuden ja vanhuuden. Me voimme sanoa: tässä luonnollisessa jaossa, lapsuus, miehuus, vanhuus, pitää tulla jumalaiset voimat ilmi luonnollisessa jär-

jestyksessä, lapsuudessa vapaus, miehuudessa rakkaus ja vanhuudessa totuus. Lapsuus alkaa vapaudesta, mutta ennen sitä on ollut totuus ja rakkaus. Ihminen on ennen fyysistä syntymistä elänyt äidin kohdussa, ja siinä on rakkaus vaikuttanut, ja sitä ennen Pyhä Henki, totuus, kun hänet siitettiin, ja ennen sitä on ollut vapaus eli välttämättömyys. Kun inhimilliselle olenolle annetaan käyttöväline, fyysinen ruumis, kun hänet näkymättömästä maailmasta kutsutaan alas ja hän itse laskeutuu tänne karmansa ja tahtonsa nojalla, silloinhan on välttämätöntä nykyisissä oloissa, tässä ihmiskunnan kehityksen vaiheessa, että mies ja nainen yhdessä antavat käyttövälineen tuolle henkiolenolle. Ja mikä on silloin oikea ja luonnollinen tapa oleva? Ensimmäisiksi: ketkä kaksi ihmistä ovat kutsutut antamaan jollekulle henkiolenolle ruumiin? Ne, jotka kohtaavat toisensa vapaudessa eli välttämättömyydessä, ne kaksi, jotka karma vie yhteen. Sillä karma on meille välttämättömyyttä ja samalla vapautta. Silloinhan me itse käytämme persoonallista tahtoamme, emme himoitse mielikuvituksessa, vaan jos olemme vapaat, elämme samalla välttämättömyydessä, ja silloin vie tuo karma meidät eli ne kaksi yhteen, jotka voivat luoda ruumiin. Niinhän tavallisesti tapahtuu, jumalan kiitos, mutta voihan tapahtua toisellakin tavalla, sillä ihmiset käyttävät paljon väärin sukupuoli-

voimia, ja sentähden he hyvin paljon häiritsevät karman toimintaa, — jos se on mahdollista, — ainakin huonontavat omaa osaansa, rooliinsa, elämässä. Mutta jos elää Isässä, siis välttämättömyydessä ja todellisessa vapaudessa, silloin nämä kaksi kohtaavat toisensa, kun hetki on lyönyt, ja heidän yhtymisensä on tapahtunut Pyhässä Hengessä eli totuudessa. Sillä kun he ovat Isässä eli välttämättömyydessä kohdanneet toisensa, alkaa totuuden eli Pyhän Hengen voima. Heidän pitää nähdä ja tuntea: me yhdessä annamme nyt käyttövälineen henkiolennolle; me tahdomme lapsen; me emme tahdo hyljätä sitä; se on oleva pyhä lahja meille. Jeesuksen elämänymmärrys sisältää sen, että jokainen ihmislapsi on Kristus. On kuin Kristus syntyisi maailmaan; hän on puhdas henkiolento silloin; hän on puhdistunut kaikesta saastasta ennen uutta jälleensyntymistään; häntä ei häiritse vanhat muistot. Taivaassa hän puhtaana enkelinä odottaa pääsyä tänne maailmaan; tietenkin hän tuo karmansa mukanaan, mutta meidän vanhempina ei tarvitse asettua karman kannalle, vaan ainoastaan sille, että se, joka tulee meidän luoksemme, on puhdas, pyhä ihmisolento, Kristus-lapsi. Silloin me asetumme oikeaan suhteeseen tähän syntyvään lapseen; se on Kristus, joka tulee meidän luoksemme. Kun vanhemmat sillä tavoin osaavat ajatella, silloin he ajattelevat totuudessa, totuuden

voima heissä vaikuttaa. He ajattelevat: tämä on ihmeellinen elämän lahja, joka tulee meille; meidän on erityisesti pidettävä siitä huolta. — Ja silloin he siittävät lapsen totuudessa eli Pyhässä Hengessä. Ja kun lapsi on siinnyt ja äiti käy rasakaana lapsesta, — voidaan sanoa: Pyhästä Hengestä, — silloin pitää Pojan eli rakkauden jumalvoiman vaikuttaa häneen, rakkauden aina olla hänen mukanaan. Äidille on välttämätöntä, että hän rakastaa sitä sikiötä, jota hän kantaa kohdussaan. Siis on välttämätöntä, että isä ympäröi äidin mitä suurimmalla rakkaudella, ettei äiti joutuisi pois tasapainosta; miehen pitää ympäröidä hänet kaikella kauniilla, puhtaalla elämällä, että äiti voisi kohdistaa koko huomionsa lapseen ja ympäröidä sen mitä suurimmalla rakkaudella; hänen täytyy elää ihanassa odotuksessa, ilossa, rakkaudessa. Ja jos äiti on elänyt näin Pojassa eli rakkaudessa, silloin on aivan kuin Kristuslapsi syntyisi maailmaan, ja silloin alkaa tuolle lapselle Isä-aika, vapauden, välttämättömyyden aika. Vanhemmat takana ovat kuin edustamassa välttämättömyyttä, lapsi itse joutuu vapauteen. Hän on tullut pimeydestä ulos, valoon, vapauteen. Ja nyt Jeesuksen näkemyksen mukaan, tuon uuden elämänymmärryksen mukaan, ihmislapsen lapsuus kestää eräitä vuosia, — ei voi sanoa 7 tai 8 tai 10 tai 14 vuotta, sillä se voi olla yksilöllisesti eri pituinen —, nyt alkaa ihmis-

elämässä lapsuuskausi, joka on oleva vapauden kausi. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee vanhemmille paljon kasvatuksen suhteen. He eivät saa lasta komentaa; heidän on seisottava kuin enkelit takana suojaamassa, vaalimassa, mutta ei herätettävä pelkoa lapsessa. Lapsen täytyy oppia luottamaan itseensä ja tekemään havaintoja ja huomioita. Lapsen elämä on juuri siinä, että sen aistit kehittyvät, että se tekee kaikenlaisia havaintoja; elämä on suuri seikkailu, johon lapsi joutuu, ja se on jännittävä seikkailu. Lapsen pitäisi elää luonnossa toverien ja eläinten kanssa, kissojen, koirien, lampaiden ja muiden eläinten kanssa ja oppia pitämään niistä ja kohtelemaan niitä veljinä. Lapsen pitää olla luonnossa, että hän saa olla vapaudessa. Jeesuksen näkemyksen mukaan näin on oleva uudessa kulttuurissa. Nyt emme voi sitä vielä toteuttaa, mutta uusi kulttuuri tulee paremmin ymmärtämään tätä seikkaa. Me emme saisi opettaa lapselle, niin kauan kuin se on vielä lapsi — mitään ulkoläksyjä. Parhaiten sopivat lapsille opettajiksi vanhukset, jotka ovat lapsia jälleen, sillä he ovat lähellä Jumalaa, he ymmärtävät lapsia, he osaavat hyvin kertoa satuja. Mikä on hauskeempaa lapselle kuin istua isovanhempien jalkojen juuressa ja kuunnella heidän kertovan. Lapsen pitää ainoastaan tehdä havaintoja ja kuunnella satuja, jotka avaavat hänen mielikuvituksensa. Se on lapsen vapaus.

Kun sitten nuoruus alkaa, lapsi astuu uuteen elämään; silloin hän tulee uusien elämänvoimien vaikutusten alaiseksi, nimittäin Pyhän Hengen eli totuuden. — Vapauden, Isän jälkeen, alkaa Pyhä Henki eli totuus. Kun lapsuus loppuu, alkaa nuoruus, ja silloin ihminen astuu totuuden valtakuntaan, totuuden elämään. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että samoin kuin lapsuudessa vapaus on pelastava voima, — sillä lapsi tulee orjaksi, jos häntä pelotetaan, liian paljon ohjataan, hän ei ymmärrä oikein elämää, hänelle tulee kaikenlaisia pelkurin vaistoja, — samalla tavoin, kun hän astuu nuoruusikään, totuuden pyhä elämänlaki, Pyhän Hengen voima on se voima, joka pelastaa, auttaa häntä vaikeuksissa. Ihmisen täytyy olla sellainen, että hän elää ja kuolee totuuden, oikeuden puolesta. Ja mikä on nuoruus? Jos voimme verrata sikiön elämää kohdussa jonkinlaiseen kivennäiselämään, niin lapsen elämää voimme verrata kasvin elämään, joka nauttii auringosta; ja nuoren elämää voimme verrata linnun lentoon. Lapsessa on herännyt mielikuvitus, ja nyt herää järki; nuoret tahtovat kaikkea oppia, lentää korkealle; ei mitään rajoja saa olla heidän elämässään. Mitä opetusta nuori ihminen kaipaa? Hän ei kaipaa muuta kuin kaikkein viisaimpien ihmisten selityksiä siitä, mitä he ovat havainneet todeksi tämän maailman suhteen, ja hän kaipaa käytännöllistä tietoa toisessa

tai toisessa suhteessa, olkoon se taidetta, matematiikkaa, maanviljelystä tai muuta. Sitä hänen täytyy saada oppia oman valintansa mukaan. Ja sitten hänelle on tarjottava kaikista parhaimmat, suurimmat ajatukset, mitä on ajateltu maan päällä. Sentähden koko se sivistys ja yliopistokulttuuri, mikä meillä on, tulee haihtumaan. Jeesus Kristus tahtoo, että me astuisimme kuin luonnon eteen, että oppisimme elämään lähellä Jumalaa, luontoa. Me emme silti halveksi kirjoja, mutta on kirjoja ja kirjoja. Nuorille pitäisi tarjota ainoastaan kaikista parasta, sitä, mitä puhtaalla omallatunnolla voimme antaa, sitä, mitä ihmiskunta on parasta saanut aikaan, ei epävarmoja asioita, vaan tieteellisesti varmoja tosi-seikkoja. Sen me nytkin jo ymmärrämme, mutta emme osaa sitä nyt toteuttaa. Jossakin tulevassa kulttuurissa, jossa koetetaan elää Jeesus Kristuksen näkemyksen mukaan, yritetään näitä toteuttaa. Nuoren ihmisen pitää olla kuin kotka, joka lentää aurinkoa kohti: ”Ei mikään saa jäädä minun silmiltäni salatuksi.” Nuorukaisessa, joka on sellaisessa todellisessa vapaudessa kasvanut lapsuudessa, ei herää saastaisia himoja; hänen ajatuksensa on selvä ja kirkas-, se nousee pelkäämättä kohti valoa. Ja hänelle siis on esimerkkinä ja opettajina miehet, jotka mysteereitä tietävät, jotka voivat häntä mysteereihin johtaa, jotka itse pyrkivät siihen viisauteen. Ja silloin

sellaisille nuorukaisille elämä tarjoaa mahdollisuuksia, ja he voivat toteuttaa mitä ihmeellisimpiä haaveita.

Tämän jakson jälkeen tulee miehuus. Se merkitsee, että rakkaus tulee ihmisen elämään, persoonallinen rakkaus. Se merkitsee: nyt ihmisessä herää Pojan rakkausvoimat, ja ne pukeutuvat ensin persoonallisen rakkauden muotoon. Persoonallisen rakkauden erittäin syvä probleema tulee hänen eteensä, ja mies ja nainen osaavat silloin ratkaista oikein tämän probleeman, kun he ovat eläneet nuoruutensa puhtaudessa ja totuudessa.

IV

JEESUKSEN ELÄMÄNOPPI

Jeesuksen elämänoppi ei varsinaisesti tarkoita, kuten edellä jo huomautettiin, sitä tietä, joka meille nykyajan ihmisille avautuu, jos me tahomme seurata Jeesusta ja pyrkiä Jumalan valtakuntaan, vaan se tarkoittaa sitä elämän valaistusta, minkä me saamme Jeesukselta ja hänen hengeltään. Se tarkoittaa hänen näkemystään ihmiselämästä, sitä, miksi ihmiselämä voi muodostua silloin, kun me ihmiset olemme jo vähän enemmän kehittyneet tai kun me olemme suuremmin joukoin jo ryhtyneet seuraamaan Jeesus Kristusta, jolloin siis elämä tämän maan päällä muuttuu jo enemmän tai vähemmän Jumalan valtakunnan kaltaiseksi. Jeesuksen elämänopilla tarkoitan siis tulevaisuuden näkemystä, joka perustuu Jeesus Kristuksen henkeen, hänen näkemukseensä.

Ihmiselämä tämän näkemyksen mukaan jakautuu erilaisiin periodeihin eli jaksoihin, joissa aina

vaikuttavana, sisäisenä metafyyssisenä voimana on vuorotellen ne kolme elämän perusvoimaa, joita on nimitetty Isäksi, Pojaksi ja Pyhäksi Hengeksi ja joita voimme nimittää Jeesuksen sanojen mukaan vapaudeksi, rakkaudeksi ja totuudeksi, korostaaksemme sitä, että nämä elämänvoimat eivät ole persoonallisia tavallisessa merkityksessä, vaan niin sanoakseni persoonattomia voimia, siis elämän lakeja. Tietenkin nämä samat voimat vaikuttavat jo nyt, sillä Jeesus ei ole puhunut sellaisesta, mikä tulisi vasta tulevaisuudessa olemaan. Hän on paljastanut meille, mikä on elämän todellisuus, miten voimat elämässä todella vaikuttavat. Hän on tässä näkemyksessä näyttänyt meille, millainen elämä tulee olemaan maan päällä ihmisten kesken silloin, kun olemme ymmärtäneet näitä voimia, kun olemme tietoisia siitä, että meidän on parasta ja viisainta järjestää yhteiselämämme sen mukaan, mitä voimia kulloinkin on vaikuttamassa, mikä elämän peruslaki vaikuttaa tietyn jakson aikana ihmiselämässä. Ja kun edellä koetimme tältä kannalta katsoa ihmiselämää, huomasimme, että lapsuudessa vaikuttaa Isän, vapauden voima, ja huomautimme, että lapsuus kestää niin kauan kuin tämä voima tuossa yksilössä vaikuttaa, niin kauan kuin se elämän puoli on välttämätön tuolle yksilölle. Tämä vapauden voima itse asiassa muodostaa ihmisen lapsuuden, tuon lapsuuden viat-

tomuuden ja koskemattomuuden, ja se keskittyy käytännöllisesti siihen, että ihmisen lapsena täytyy saada olla vapaudessa, mikä merkitsee, että hänen täytyy saada tehdä havaintoja, koota kokemuksia, kehittää itsessään niitä aisteja, jotka meissä ihmisissä ovat ja niiden avulla koota vaikutelmia ympäröivästä maailmasta. Hän ei ole vielä sellainen olento, joka on pantava kouluun ja jolla on oleva opettajia, jotka hänelle kaikenlaisia kykyjä opettavat. Sentähden voimme paradoksina sanoa, että niin kauan kuin ihminen on lapsen tilassa, hänen ei pidä oppia lukemaan ja kirjoittamaan, vaan hänen täytyy saada elää mahdollisimman suuressa vapaudessa, luonnossa, lasten ja eläinten parissa ja ottaa vaikutelmia vastaan ja siten oppia luottamaan itseensä. Vanhempien on seurattava lasta ikäänkuin syrjästä; lapsen täytyy oppia luottamaan itseensä; hänen täytyy saada erehtyä ja siitä oppia, miten on oltava. Sentähden voimme sanoa, että lapsuus on se aika, jolloin ihmistä ei voida kasvattaa; hän on silloin lähinnä Isää; hän kasvattaa silloin itse itsensä. Tämä itsekasvatus on vaistomaista, ja se riippuu ympäröivästä maailmasta. Tämä merkitsee, että vanhempien osuus on lapsen kasvatuksessa sangen suuri, sillä lapsi, joka elää vaistojensa varassa, matkii vanhempiaan, oppii heiltä. Hän aivan kuin imee heiltä heidän sielunelämänsä, ja jos ei se ole kaunis ja puhdas, silloin

lapsi imee itseensä sellaista, joka ei ole kaunista, puhdasta, rehellistä. Sentähden vanhempien tehtävä on näyttää hyvää esimerkkiä. He eivät voi sanoillaan niin paljon vaikuttaa lapseen kuin äänettömällä esimerkillä. Sentähden tuossa tulevaisuuden näkemyksessä vanhemmat ovat sellaisia ihmisiä, jotka pitävät pyhänä asiana, että heillä on lapsia, että he ovat saaneet perustaa perheen, että heillä on toisia ihmisiä ohjattavana. Heidän tunteensa tästä velvollisuudesta on oleva omantunnon tarkka, etteivät he unohtaisi sitä pyhää tarkoitusta, vaan aina koettaisivat elää kuin lapsen silmien edessä.

Tämän jälkeen, niinkuin jo aikaisemminkin puhuimme, alkaa ihmisen toinen lapsuus eli hänen nuoruutensa, jolloin hänen älynsä herää, jolloin hänen ajatuksensa alkaa toimia, jolloin hänestä tulee totuudenetsijä, sillä totuuden etsiminen on ihmiselle niin luonnollinen asia, että heti, kun hän astuu ulos lapsen kengistä, kun hän tulee nuorukaiseksi, hänestä tulee totuudenetsijä, ei tietoisesti, sillä jos hänen varsinainen lapsuutensa loppuu seitsemän vuoden ikäisenä ja toinen lapsuus alkaa silloin — väärin olisi tässä käyttää sanaa nuoruus — niin hän ei ole itsetietoisesti totuudenetsijä, mutta vaistomaisesti hän tahtoo tietää kaikkia asioita. Me tiedämme, että lapset, kun eivät enää tyydy tekemään vain havaintoja, kysyvät vanhemmiltaan peräti filoso-

fisia asioita. Kun muistan omaa lapsuuttani, muistan, kuinka saatoin kysyä esimerkiksi, mitä on sitten, kun maailma loppuu, ja mikä on tämän suuren avaruuden takana. Vanhemmat sanoivat, ettei siellä ole mitään, mutta ajattelin, että täytyyhän olla jokin raja. Olin siis Einsteinin kannalla, kuten monet lapset ovat. Isä sanoi, että siinä on sitten Jumala, ja minä tyydyin siihen ajatukseen. En voinut olla ajattelematta, että Jumala on jokin olento. En kylläkään muista, että olisin kuvitellut Jumalaa suureksi ukoksi, mutta jokin olento hän oli mielessäni, ja silloin sanoin isälle: ”Mutta entä jos Jumalaa ei olisi olemassa, miten sitten olisi?” Siihen ei isä eikä äiti voineet vastata mitään. Lapsi siis tekee niin vaikeita filosofisia kysymyksiä, että vanhempien on vaikea niihin vastata, elleivät ole harjaantuneet sellaisia kysymyksiä pohtimaan. Lasten kysymykset koskevat tämän elämän asioita niin terävällä tavalla, sillä he ovat tehneet melkein päliian tarkkoja havaintoja, että heille on vaikea vastata. Kun lapsi astuu tähän toisen lapsuuden aikaan, ja tulevaisuudessa se on oleva erityisen silmiinpistävää, on luonnollista ajatella, että hän on tullut taivaasta, sillä hänellä on tietoja ja muistoja yliaistisista asioista, niin että vanhemmat joutuvat aivan ymmälle, elleivät ole kasvattaneet itseään ajattelemaan noita asioita. Tulevaisuudessa tulevat lapset paljon enemmän ja teräväm-

min vielä tekemään tuollaisia vaikeita kysymyksiä. Mutta juuri silloin, kun lapsi astuu tuollaisen vaistomaisen totuuden etsimisen kauteen, on luonnollista, että hänen pitää saada opetusta; silloin tulee koulunkäynnin aika. Jos aikaisemmassa lapsuudessa vanhat, viisaat isovanhemmat ovat olleet hänen opettajinaan, tulee nyt se aika, jolloin hänellä tulee olla opettajina sekä miehiä ja naisia, jotka voivat ohjata hänen alkavaa ajatustaan. Me olemme nyt jo sen ymmärtäneet; niinhän kouluolot ovat meillä järjestetyt. Mutta tulevaisuudessa tulee olemaan silmiinpistävä se, että lapsia ei kasvateta vielä silloin muistamaan mitään erityisiä tosiasioita ja yksityiskohtia suuressa määrin. Nythän me alamme heti kouluttaa lapsia sillä tavoin, että he saavat oppia monia asioita ulkoa. Tulevaisuudessa tulee olemaan niin, että lapsille ei opeteta tällaisia ulkoläksyjä, faktoja, vaan opetuksessa vastataan juuri heidän sisäisiin kysymyksiinsä, jotka aina ovat periaatteellista laatua. Lapset ovat suurempia filosofeja kuin aikaihmiset, sentähden he eivät kaipaa vielä tuossa iässä mitään erikoistietoja, vaan suuria periaatteita, joiden mukaan he sitten järjestävät oman elämänsä. Heille aletaan siis opettaa itse elämän tietoa. Ja sitä elämän tietoa opetetaan hyvin suureksi osaksi myös sanoin, vastauksin kysymyksiin, mutta tietenkin suuressa määrin myös esimerkein, liikkumalla ulkona luon-

nossa ja sellaisia havaintoja tekemällä, jotka ovat omiansa vastaamaan suuriin periaatekysymyksiin, teoreettisiin kysymyksiin. Ja silloin on lapselle tärkeää saada sellaisia lopullisesti ratkaisevia vastauksia, joita hänen myöhemmin ei tarvitse muuttaa tai korjata vaan ainoastaan lujittaa lisätodisteita hankkimalla. Tämä on erinomaisen tärkeää sentähden, että tuossa toisessa lapsuudessa lapsi on vastaanottavainen. Hänen ajatuksensa ei kykene vastaamaan itsenäisesti. Hänen ajatuksensa on kuin suuri kysymysmerkki. Se on totuuden haluinen, utelias, mutta ei itsetoimiva, itsenäinen; ja juuri sentähden se imee itseensä, mitä saa ja sulattaa sen. On siis erittäin tärkeää, mitä lapsi tuossa toisessa lapsuudessa oppii, että vastaukset hänen filosofisiin ja uskonnollisiin kysymyksiinsä ovat täysin pätevät, niin pätevät, kuin me ihmiset osaamme antaa. Me huomaamme, kuinka meidän aikanamme on kovin epätäydellistä se, että me juuri tässä iässä opetamme lapselle uskontoa siinä muodossa, että kaikki, mitä hän silloin oppii, hänen on myöhemmin aivan kuin uudestaan tutkittava, muutettava, hyljättävä. Hän ei voi säilyttää sitä uskoa, minkä on lapsena saanut, sillä ne muodot hänen täytyy lyödä pirstaleiksi ja rakentaa uskonsa uudestaan. Sellainen on nykyään meidän yhteiskunnallinen järjestyksemme, että me saamme oppia jotakin vanhemmiltamme ja koulussa, ja kun sitten tulemme

totuudenetsijöiksi, meidän täytyy hyljätä kaikki. Ajatelkaamme, mitä turhia sieluntuskia tuotamme lapsille ja nuorille sentähden, että emme opeta totuutta rehellisesti. ”Me emme tiedä totuutta, sentähden meidän täytyy opettaa valheita”, vastaamme me. Mutta kun me näin sanomme, silloin me paljastamme hirmuisen epätäydellisyytemme: me opetamme lapsia tietämättä, mitä opetamme. Olemme ottaneet suunnattoman vastuun harteillemme. Me uskomme, että niin on parasta, sillä meitä on niin kasvatettu. Siksi me myös niin kasvatamme lapsiamme. Mutta kovin vähän siinä on ajatusta ja järkeä. Jos tahdomme todella opettaa lapsia, vastata heidän uskonnollisiin ja filosofisiin kysymyksiinsä, meidän täytyy itse tehdä niin epäitsekästä työtä totuuden etsimisessä, että uskallamme heille vastata ja heitä opettaa. Jos asetamme papit ja uskonnon opettajat tiukalle, niin he vastaavat: ”Tietenkään minä en itse tiedä.” — ”Oletko sinä käynyt tuossa helvetissä, josta opetat?” — ”En tietenkään.”

— ”Oletko sitten käynyt sen Jehovan, sen jumalan luona, josta opetat, että hän rankaisee?” —

— ”En tietenkään. Mutta niinhän sitä kirjoissa ja kirkossa opetetaan.” — He eivät osaa muuta sanoa. Me huomaamme pian, kuinka löyhälle pohjalle kaikki on rakennettu, kun emme halua tähän elämään tietoa ja totuutta. Se, mitä nimitämme tiedoksi ja tieteeksi, on erinomaisen kun-

nioitettavaa, mutta se tieto liikkuu vain tämän fyysisen maailman asioissa; tieteellisesti emme ole ratkaisseet, mitä elämä ja kuolema on, onko enkeleitä, taivasta, helvettiä olemassa. Me emme ole etsineet totuutta niin paljon, kuin meidän olisi pitänyt etsiä uskaltaaksemme opettaa uusia ihmissieluja, jotka tulevat luottavaisina meidän luoksemme. En moiti meidän aikaamme ja ihmiskuntaa, sillä me emme ehkä kykene sen parempaan. Siihen on hyvin suurena syynä meidän yksilöllinen laiskuutemme. Mutta kun tulee tuo aika, jota Jeesus kuvaa näkemyksessään, silloin me olemme ajattelevia, totuutta etsiviä ja etsineitä olentoja, jotka ovat jotakin löytäneet.

Tässä nuorukaisen elämässä, kun lapsi varttuu ja tulee vähän vanhemmaksi, on tärkeää, että hän koulussa tai niissä laitoksissa, joita nimitämme kouluiksi, oppii jotakin käytäntöä, taitoa, jota ihminen elämässään tarvitsee. Ja tuossa nuoruudessa, kolmannessa lapsuudessa, 14—15 vuoden ikäisenä, kun hän alkaa itsetietoisemmin ajatella, hänessä heräävät taiteelliset vaistot ja taipumukset. Silloin on tärkeää, että häntä tutkitaan ja että hän itse tutkii itseään, mitä hän tahtois oppia tekemään elämässä. Nykyisissä kouluoloissa me emme ole kiinnittäneet tähän huomiota, mutta meidän täytyy katsoa elämää suoraan silmiin ja tajuta, ettei ihminen ole ihminen, ellei hän osaa jotakin tehdä, ellei hänellä ole

jokin taito käsissä tai kurkussa. Sillä silloin on tärkeää, että nuorukaisessa herää myöskin halu tehdä jotakin elämässä ja että hän myös saa oppia jotakin sellaista, joka todella on myös taitoa. Kun hänessä herää taiteellisia taipumuksia, on otettava ne varteen. Jos siis joku tahtoo halusta tulla puusepäksi, räätäliksi, laulajaksi, maalariksi, soittajaksi tai miksi tahansa, meidän on tunnettava, että se on yhtä kunniaakasta, yhtä ylevää, yhtä hyvää ja kaunista. Pääasia on juuri se, että nuoruudessa herää halu tehdä jotakin, suorittaa jotakin työtä elämässä. Hänen huomionsa kohdistetaan tähän niin, että hän itse eläytyy siihen. Ja tulevaisuudessa tulee niin olemaan. Tuossa kolmannessa lapsuudessa tai ensimmäisessä nuoruudessa tunne-elämä ei saa herätä; hänessä ei sukupuolielämä saa herätä miksikään varsinaiseksi voimaksi vielä, vaikka hän on täytännyt 14—15 v. Itse sukupuoliuus kyllä omalla tavallaan hänessä herää, mutta hän ei saa tulla tietoiseksi siitä, että hän on sukupuoliolento. Ja paras keino tämän estämiseksi on se, että hän saa jonkin työn, johon hän voi kohdistaa huomionsa. Hänelle pitää tulla selväksi, että hän saa etsiä totuutta, että hän voi pyytää Jumalalta tietoa, mutta hänessä ei saa herätä mitään himoja; hänen täytyy olla aivan puhdas. Ja opettajien täytyy tehdä hänelle selväksi, että voidakseen Jumalalta, Elämältä, mitään tietoa pyytää, täy-

tyy hänen olla puhdas. Se on oleva ehto. Sentähden tässä kolmannessa lapsuudessa ihmisen järjelle pitää avautua jokin tieteellinen ala. Jos hänellä ei ole mitään taipumuksia siihen, se on turhaa, mutta hyvin monella ihmisellä on halu johonkin tieteelliseen työhön, häntä innostaa jokin tutkimusala. Tulevaisuudessa, tämän näkemysten mukaan, tuo käsitys yleissivistyksestä tulee muuttumaan. Nykyään yleissivistynyt ihminen on kuin pieni tietosanakirja, jonka täytyy muistaa maailman kaikki asiat ulkoa; muuten hän ei ole sivistynyt ja oppinut; hän ei tule toimeen professorien kanssa, ellei hän tiedä heidänkin alaansa. Mutta jos ihminen kaikesta tietää vain vähän, merkitsee se, ettei hän todellisuudessa kuitenkaan tiedä mitään. Jos minä esimerkiksi menen nuorten maisterien ja tohtorien keskuuteen ja en ole jostakin kysymyksestä perillä, vaan teen jonkin ”epätieteellisen” huomautuksen, tunnen itseni aasiksi ja pöllöksi; he nauravat hienosti ja heidän luottamuksensa minuun häviää, koska en ole erikoistiedoissa heidän tasallaan. Mutta tulevaisuudessa tullaan käsittämään yleissivistys toisella tavalla. Silloin meidän tulee ennen kaikkea tietää, mitä tämä elämä on ja kuinka meidän on käyttäydyttävä elämän eri tilanteissa. Me olemme silloin sielultamme ja hengeltämme niin sivistyneitä, että tiedämme, mitä ihminen on oleva. Ihminen, joka ei voisi

ajatella mitään rumaa, joka ei voisi sanoa mitään valhetta, joka ei voisi tahtoa mitään itsekästä, on sivistynyt tulevassa kulttuurissa. Ja silloin kaikki muut, jotka eivät tuota ihannetta saavuta, tuntevat itsensä hieman sivistymättömiksi.

Sentähden tuossa Jeesuksen näkemyksessä nuoruus, jolloin siinä elämän vaikuttavana voimana on Pyhän Hengen eli totuuden voima, on todella oleva ihana, sillä silloin kaikki nuoret etsivät totuutta ja löytävät jotakin, etsivät Jumalaa ja löytävät Jumalan. — Sitten, kun tuo nuoruus on ohitse, noin 21 vuoden iässä, — se voi myös olla myöhemmin tai varhemmin; sitä ei voi tarkasti määritellä —, tulee ensimmäinen miehuus silloin, kun hän on jotakin löytänyt, kun hän on tullut ajattelevaksi olennoiksi, kun hän on valmis ottamaan vastaan sen suuren elämäntehävän, sen elämän kamppailun, ikuisen taistelun, joka sisältyy siihen ja johtuu siitä, että ihminen on sukupuoliolento. Silloin hän astuu ensimmäiseen miehuuteensa, kun hänessä saa herätä sukupuolisuutensa, niin että hän tietää: nyt olen mies tai nainen. Ja silloin hän astuu Pojan eli rakkauden aikaan. Silloin elämä tuo hänen eteensä sen kokemuksen, että hän tuntee: nyt minun on rakastettava oikein tositeossa toista ihmistä. Silloin samalla hänen on ratkaistava, mikä se rakkaus on ja miten on rakastettava, mikä on se voima takana, joka tämän kaiken tekee hänelle

mahdolliseksi. Alkaa vaikea aika — taikka ehkä ei vaikea. Tulevaisuudessa, silloin, kun nuorukainen on saanut kasvaa, niinkuin tässä olemme koettaneet esittää, ei se aika ole niin vaikea, mutta nykyaikana, siitä hetkestä lähtien, jolloin ihmisissä herää sukupuolielämä — puhun etupäässä miehistä —, astuu jonkinlainen ristiriita heidän elämäänsä. Heidän elämänsä alkaa synkistyä. He ensin unelmissaan haaveilevat elämän onnesta, mutta sitten, riippuen siitä, kuinka pian heidän sukupuolielämänsä sai toteuttaa itseään, heidän elämänsä muuttui ristiriitaiseksi. On kuin he säilyttäisivät jonkinlaisen ihanteen sisässään, sisäisen tiedon-, ja samalla he huomaavat yhä selvemmin, että elämä ei oikeastaan vastaakaan heidän unelmiaan. Ja kun he vielä tarkemmin tutkivat asiaa, he havaitsevat, että he itsekään eivät ole sellaisia, kuin ehkä ensin haaveilivat. Tämä on jokaisen ihmisen kokemus. Me ihmiset olemme tässä maailmassa jossakin tietyssä toimessa; elämämme on jollakin tavoin järjestetty; kaikki näyttää hyvin siivolta ja erinomaiselta. Niin kauan kuin yhteiskunnissa pysyy rauha, kaikki menee oikein hyvin ja nätisti meidän mielestämme, ja kuka ties, jos joku vieras olento tulisi toisesta tähdestä tänne, hän ehkä ajattelisi: nuohan ovat hyvin harmonisia, hyvin toimeentulevia ihmisiä. Jos hän näkisi yksityiskohtia, hän ehkä hämmästyisi. Jos hän näkisi jonkun

ihmisen elämässä tuskaa, joka näkyisi eleissä ja huudoissa, hän voisi kyllä pelästyä. Mutta yleensä hän ajattelisi, että elämä kulkee harmonisesti. Mutta jos hän sitten katsoisi ihmisten sieluihin, silloin hän huomaisi, että useimmissa ihmisissä on merkillistä ristiriitaa, hämmästyttä, rukousta: ”Mitä tämä elämä on; ‘miksi minussa on sellaista, jota en ole toivonut?’” — Useimmissa ihmisissä on voittamaton ristiriita. He eivät täysin hallitse ja hillitse itseään, eivät ole vapaat synnistä ja himosta, vaan jokainen kamppailee kuin itsensä, oman elämänsä kanssa. Hyvin harva ihminen elää täydellisessä, sisäisessä rauhassa. Ja tämä kaikki johtuu sukupuolielämästä. Meidän ei tarvitse peittää itseltämme, että sukupuolielämä on syynä kaikkiin sielullisiin vaikeuksiin, joita elämässämme on. — Tähän kysymykseen emme tahdo nyt syventyä nykyajan olojen kannalta, koska se ei kuulu aiheeseemme, mutta katsokaamme, miten se ratkaistaan tulevaisuuden näkemyksessä, miten se on ratkaistu siinä elämässä, jonka Jeesus paljastaa meille.

Jeesuksen näkemyksen mukaan ihminen jo nuorukaisena on saanut oppia tietämään kaikkia asioita sukupuolielämästä. Ja nuorukainen, joka on älyolento, voi tämän kaiken oppia ilman, että hänessä herää mitään himoja. Kun hän säilyttää tuon lapsellisen puhtautensa, niin hän voi teoreettisesti oppia tietämään kaikkia yksityisseikkoja;

hän itse pysyy kylmänä; hän objektiivisesti oppii kaiken. Vasta silloin, kun sukupuolielämä saa tulla hänelle todellisuutena eteen, herää hänessä tunteet ja himot, ja silloin se, josta hän on oppinut ennen, astuu hänen eteensä henkilökohtaisena kysymyksenä. Ja kun on sillä tavoin varustautunut, silloin mies ja nainen tietävät heti, miten heidän on meneteltävä. He tietävät, että sukupuolivoima ihmisessä on luonnonvoima, äärettömän pyhä, korkea ja ihmeellinen, joka on luova voima, ja joka siis voi luoda joko onnea tai onnettomuutta. Ihminen voi sitä käyttää joko oikein tai väärin. Ja kun se silloin tulevaisuudessa hänessä herää, niin hän tietää, että eräs hyvin lähellä oleva luonnollinen tapa käyttää tätä voimaa on tietenkin ihmissuvun jatkaminen, ja siihen useimmat ihmiset antautuvat. Ja silloin, jos siihen antaudutaan, on juuri aivan välttämätöntä, että tiedetään, että tämä on erikoisen pyhä voima, jota ei millään tavoin saa väärin käyttää. Suvun jatkaminen ei ole syntiä. Nyt ehkä ajatellaan, että ihmiskuntamme, jatkuessaan täällä, kulkee synnin kautta. Yleisesti ei ehkä enää ajatella, että sukupuolielämä meissä on johtunut jonkinlaisesta syntiinlankeemuksesta, että olemme yhä kiroituja, että se, että ihminen syntyy maailmaan, on kirousta. Ja jos niin on, silloin me muutamme sen. Vaikka luonto olisi ollut sellainen, että se olisi antanut jatkaa sukua kirouk-

nessa, me muutamme silloin sen. Mutta tietenkään asia ei ole niin. Ja se, mikä silloin on tärkeää, välttämätöntä nuorten miesten ja naisten ymmärtää, on se, että he ovat elämän suuren pyhyden edessä. He tahtovat jatkaa sukua ja he ymmärtävät, ettei se voi tapahtua muuten, kuin että kaksi löytää toisensa. Ei suvun jatkaminen tapahdu niin kuin hevossiittolassa, vaan se tapahtuu rakkaudessa; ihminen ei alistu eläimeksi; hän ei elä sitä varten, että vain jatkaisi sukua. Jos hän jatkaa sukua, se tapahtuu elämän tahdosta, ja elämä lähettää hänelle sen, jonka kanssa hän jatkaa sukua. Ei se käy niin, että hän itse etsii, missä on sellainen kaunotar tai uljas poika, jonka kanssa hän tahtoo sukua jatkaa. Silloin tulevaisuudessa nuoret tietävät, että suvun jatkaminen on heidän luonnollinen tehtävänsä ja että se tulee heidän eteensä elämän tahdosta, jos niin on määrätty. Ja tietenkin on useimpien ihmisten suhteen niin määrätty, koska meidän täytyy elää tällä planeetalla siksi, kunnes kaikki tuo on niin muuttunut, ettei suvun jatkaminen tapahdu nykyisellä tavalla. Sentähden, kun nuoret ihmiset odottavat, niin karma, elämä, tuo heidän luokseen sen, jonka kanssa he jatkavat sukua; heissä herää elämän tahdosta itsestään sydämellinen rakkaus toista kohtaan. Himot eivät voi herätä; ne heräävät ensimmäisessä nuoruudessa, jos annetaan niiden herätä. Tulevai-

suudessa, Jeesuksen näkemyksessä, himot eivät herää, niiden ei anneta herätä, sillä nuorukainen on älyolento. Miehessäkään ei mitään himoja herää, vaan hänen sydämessään herää voittamaton rakkaus toista olentoa kohtaan, kun se tulee elämän tahdosta. — Me emme oikein usko tuolaiseen nyt vielä. Me ajattelemme, että jos emme itse ole siinä mukana, niin ei taida elämä lähettää sitä toista. Ja ehkä nyt, kun olemme herättäneet itsessämme himot, elämän on vaikea lähettää ketään, kun olemme siinä omine himoinemme. — Mutta silloin tulevassa kulttuurissa eivät himot ole meissä heränneet, vaan kaikki se, mikä meissä on himoa, lempeä ja rakkautta, herää samalla, kun elämä tuo meidän eteemme sen, joka tulee meidän puolisoksemme. Silloin on luonnollista, että kun mies ja nainen jatkavat sukua, he eivät antaudu mihinkään sukupuolielämän nautintoon, sen tyydyttämiseen; sellainen ei voi tulla kysymykseen; he tietävät silloin, että suvun jatkamiseen sisältyy lapsen synnyttäminen; se, että lapsi tulee heidän luokseen, asettaa heidät suureen tehtävään. Heidän täytyy olla esimerkkinä lapselle, ja he eivät voi olla sitä, elleivät he ole sukupuolielämän herroja. Sillä mistä johtuu, että lapsi ottaa niin paljon ikäviä puolia itseensä? Se johtuu siitä, että vanhemmat eivät ole sukupuolielämän, alemman luontonsa herroja; se, että heissä on himoja, turmelee lapsen,

olivat ne himot mitä tahansa, juoppous tai jokin muu. Kaikki johtuu sukupuolisuudesta. Se antaa meille himon mahdollisuuden; se ottaa vain erilaisen muodon. Jos meissä on himoja, me emme silloin voi olla sellaisia ihmisiä, jotka voivat olla isiä ja äitejä, vaan me olemme puoleksi eläimiä.

Juuri miehuuden iässä, tuossa tulevaisuuden näkemyksessä, ihminen ottaa elämän käsiinsä, ja isä ja äiti tietävät velvollisuutensa. Eivät he asetu lasten eteen ja sano: ”Katsokaa meitä!” Heidän elämänsä on pyhää, kaunista; heidän elämänsä on herruutta alemman luonnon yli, ja lapset imevät itseensä heistä esimerkkiä. Tietenkin on jo nyt olemassa ihmisiä, jotka ovat siinä suhteessa Kristuksen ja Valkoisen veljekkunnan seuraajia. — Sukupuolivoima ottaa tietenkin monta muuta muotoa juuri sentähden, että ainoastaan osa siitä käytetään suvun jatkamiseen. Se sama voima, joka olisi eläimellistä himoa meissä, se jalostettuna auttaa meitä kaikessa muussa. Me tiedämme erikoisesti, että kun ihminen on sukupuolivoimansa herra, yksi kanava siitä voimasta tulee sydämeen, niin että hän sydämessään tuntee rakastavansa, ei silloin ainoastaan sitä ihmistä, johon hän on voinut sukupuolisesti liittyä, vaan juuri rakastavansa yleensä ihmisiä, omaisiaan, ystäviään ja koko maailmaa. Kun sukupuolivoima nousee sydämeen ja luova voima

vaikuttaa siinä, silloin hänen sydämensä osaa rakastaa. Tämän tietää jokainen kokemuksesta. Mutta sillä luovalla voimalla on muitakin kanavia. Kun se nousee esimerkiksi ihmisen kurkkuun, silloin hän tulee erinomaisen taitavaksi kaikissa toimissaan. Jos hän on taiteilija, jos hän tekee työtä käsillään tai äänellään, hän tulee taitavaksi, hän saavuttaa jotakin sillä alalla. Jokainen ihminen, joka luo, tietää, että hänen täytyy hillitä himojaan voidakseen tehdä työtä. Ihminen ei voi olla suuri työntekijä, kaikista vähemmän hän voi olla mestari alallaan, jos hän tuhlaa voimansa sukupuolielämään. Suuri viuluniekka ei olisi voinut siksi päästä, jos hän olisi elänyt himoissaan; hänen on täytynyt tehdä työtä ja hillitä itseään. Samoin on jokaisen inhimillisen työn laita. Työ on vastapaino himolle; kun kieltäydymme himosta, silloin osaamme tehdä työtä. Tämä on käytännöllinen keino jokaiselle ihmiselle. Tulevaisuudessa se nousee niin korkeaan potenssiin, että mies ja nainen tietävät, että he käyttävät luovaa voimaa työhönsä, käsiensä taitavuuteen, kurkkunsa mestariuteen. — Mutta tällä luovalla voimalla on vielä monenlaisia kanavia. Voimme mainita vielä muutamia. Jos ihminen antaa luovan voiman nousta esimerkiksi silmiin, otsaan, niin mitä hänestä silloin tulee? Profeetta, tietäjä, selvänäkijä siinä merkityksessä, että hän todella näkee korkeampiin maailmoihin;

hän voi auttaa ihmiskuntaa näkemällä edeltä-
käsin, mitä tulee tapahtumaan ja osaa varoittaa
heitä, niinkuin jotkut suuret viisaat ovat tehneet.
Savonarola Italiassa nousi saarnaamaan ihmisille
heidän syntisestä elämästään ja sitä seuraavasta
rangaistuksesta ja sai monet seuraamaan itseään.
Suuri heräymys syntyi hänen kaupungissaan.
Hän teki sen oman sisäisen näkemyksensä perus-
teella. — Ja niin alkoikin levitä hirveä rutto-
tauti. — Ihminen voi antaa luovan voiman nous-
ta myös aivoihin, lähelle päälakea, ja silloin
avautuvat hänelle näkymättömät maailmat ja
hän lähtee niitä vapaasti tutkimaan. — Jos se
luova voima menee vatsan, sydäneläin kohdalle,
ja vaikuttaa siellä, saa se aikaan sen, että ihmi-
nen joutuu tekemisiin vainajien kanssa.

Tulevaisuudessa, Jeesuksen näkemyksessä,
miehet ja naiset tulevat näitä asioita tietämään
ja kokemaan; heidän elämänsä tulee järjesty-
mään näiden asioiden pohjalla. Ja kun heille al-
kaa uusi kausi elämässä, jolloin he siirtyvät ta-
kaisin Isään, vapauteen, silloin he tulevat todelliseen
vanhuuteen, joka on kuin uusi lapsuus ja
jonka ensimmäinen merkki on se, että he hohtavat
lapsuuden viattomuutta.

V

ELÄMÄNNÄKEMYKSIÄ

Tarkoitukseni on jatkaa gnostilaista esitystä Jeesuksen näkemyksistä ihmiselämän suhteen. Olemme edellisissä esitelmissä koettaneet vähän tehdä selkoa niistä näkemyksistä, jotka viittaavat tavallaan tulevaisuuteen, vaikka ne paljastavat meille elämän sellaisena kuin se todellisuudessa on, puhua niistä luonnonvoimista, jotka tällä hetkellä ja aina vaikuttavat ihmisen elämään. Nämä näkemykset perustuvat siihen, kuten muistamme, että tässä meidänkin inhimillisessä elämässämme, niin kuin kaikessa elämässä, vaikuttaa kolme kosmista voimaa, Jumalan kolmiyhteyden kolme suurta voimaa. Nämä voimat ovat kristinuskon nimityksin: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Näitä voimia kuvasimme myös sanoilla *vapaus*, *rakkaus* ja *totuus*. Nyt noissa Jeesuksen näkemyksissä nämä suuret kosmiset voimat vaikuttavat vuorotellen ihmisenkin elämään sillä tavoin, että voimme jakaa ihmiselämän jaksoihin,

joissa kussakin määrätty kosminen voima on etualalla. Kaikki tietenkin vaikuttavat samanaikaisesti, koska ne muodostavat kolmiyhteyden, kolminaisuuden, mutta yksi niistä voimista on etualalla. Näemme, että tämä vuorottaisuus, tämä kosmisten voimien peräkkäinen toiminta kulkee seuraavassa järjestyksessä *Pyhä Henki, Poika, Isä*, siis meidän kannaltamme aivan kuin alhaalta ylös, tai myös *Isä, Pyhä Henki, Poika*. Me näemme, kun koetamme tarkastaa ihmisen elämää, että tämä elämä jakautuu jaksoihin sillä tavoin, että ensimmäinen jakso eli lapsuus kuuluu Isän voimien merkissä, vapauden merkissä. Toinen jakso eli nuoruus kuuluu Pyhän Hengen eli totuuden, järjen merkissä. Kolmas jakso eli miehuus kuuluu Pojan eli rakkauden merkissä. Nyt on silloin huomattava, että nämä jaksot eivät ole yksinäisiä niin sanoaksemme, vaan näitä jaksoja on suurempia ja pienempiä. Tulemme myöhemmin vielä tänään puhumaan suuresta jaksosta, mutta huomaamme, että varsinkin miehuuden iässä on pienempiäkin jaksoja, joissa aivan selvästi nuo toisetkin kosmiset voimat vaikuttavat vuorotellen. Miehuus kulkee, niin kuin viime kerrallakin koetimme laajemmin esittää, Pojan eli rakkauden voimien merkeissä. Mutta silti näemme selvästi juuri miehuuden iässä, kuinka toisetkin kosmiset voimat vaikuttavat, kuinka niiden pitäisi ihmisenkin vaikuttaa järjestyksessä juuri siitä syys-

tä, että miehuudessa — sekä miehen että naisen elämässä, silloin kun he ovat tuossa miehuusiässä, niinkuin sanomme, — astuu uusi tekijä näyttämölle, nimittäin ns. kolmas ihminen. Miehuudessa eli rakkauselämässä tulee kysymykseen perhe ja lapset. Ja lapsihan on kolmas olento, se kolmas ihminen, joka asettuu näiden kahden elämään. Jos on yksilöitä, jotka elävät aivan yksin, niin heidän pitää miehuutensa aikana erikoisesti pitää kiinni tuosta rakkauselämästä, mutta toisessa merkityksessä silloin Pojan voimasta. Mutta kun kaksi liittyy yhteen, niin silloin tulee kolmas ihminen heidän luoksensa, kolmaskin sekaantuu heidän karmaansa, heidän elämäntehtäviinsä. Tämä kolmas tuo silloin mukanaan vaatimuksen näille kahdelle, että heidän elämänsä täytyy nyt päästä vaikuttamaan nuo toiset kosmiset voimat omassa järjestyksessään. Jo aikaisemmin viitattiin siihen, että kun mies ja nainen, jotka viettävät elämänsä suuresti katsoen juuri Pojan merkissä, rakkauden merkissä, kohtaavat toisensa ja tahtovat luoda perheen, niin tämä kohtaaminen tapahtuu Isän merkissä; se on lapsi, joka silloin vaatii tuota Isän voimaa, vapauden luovaa voimaa, joka merkitsee näiden kahden sopimuspuolen suhteen, että he eivät itse saa toimia mielivaltaisesti ja että heidän pitäisi olla varuillaan siitä, että heidän elämänsä johtomotiivina ei saa olla mikään

oma himo, vaan että heidän pitää elää vapau-
dessa, ja rakkaus toisen olennon puolelta täytyy
tulla heidän luokseen Isän vapaudessa. Se tulee
silloin karman käskystä, se tulee silloin Isän
lähettämänä. Silloin heidän avioliittonsa solmi-
taan taivaissa, niinkuin sanotaan. Kun he eivät
ole itse kulkeneet ympäri katselemassa, mistä
he saisivat toverin itselleen, vaan kun he pitävät
huolta siitä, että jos he tahtovat perheen muo-
dostaa ja toista yksilöä rakastaa, heidän täytyy
odottaa ja hillitä itseään ja olla puhtaita, niin-
kauan kuin Jumala eli karma tuo heidän luok-
sensa sen ihmisen, jota he saavat rakastaa. Sil-
loin nimittäin lapsi tuo tuon toisen heidän luok-
sensa; silloin tämä suvun jatkaminen ei ole lei-
kin asia eikä se tapahdu minun tai sinun onnesi
takia. Onni on meissä itsessämme eikä meidän
pidä ajatella, että onni tulee sillä tavoin, että me
kaksi menemme yhteen ja perustamme kodin.
Onnettomuus tulee juuri sillä tavoin. Onni riip-
puu meistä itsestämme. Jos me tahdomme perus-
taa kodin, rakastaa toista ihmistä ja suurentaa
sukukuntaa, niin tämä kaikki tapahtuu lapsen
kautta. Tulee lapsi, joka tuo heidät yhteen ja
silloin, — minä en puhu siitä, että kaksi ihmistä
voi olla tovereita ja muodostaa avioliiton ilman,
että heillä on lapsia; minä en nyt tässä kaikkiin
kysymyksiin syvenny, — jos ihmisen mielessä on
selvänä, että hän tahtoo muodostaa perheen ja

jatkaa sukua, niin hänen pitää muistaa, että tämä tapahtuu lapsen takia. Silloin tuo lapsi tuo hänelle sen kumppanin, joka on tuleva lapsen isäksi tai äidiksi, — lapsi, lapsen karma, lapsen enkeli, sama miten tahdomme selittää tuota. Meidän ei tarvitse ajatella, että lapsi taivaasta lähtee valitsemaan vanhempiaan itsetietoisesti, vaan meidän pitää ymmärtää, että lasta ohjaa silloin karman määräämät enkeliolennot oikeiden vanhempien luo. Me ihmiset hyvin paljon sekaannumme näkymättömien voimien työhön omien himojemme vaikutuksesta, ja sentähden olisi niin tärkeätä että ymmärtäisimme elää, niinkuin Jeesus näkemyksissään sitä ymmärsi ja tahtoi meille selittää, että me itse niin itsetietoisesti kuin mahdollista voisimme mukautua elämänjärjestyksen mukaan. Sehän on tarkoituksemme, ja me osaamme elää oikein, jos me tiedämme, mikä voima kulloinkin vaikuttaa elämässä. Siis tuo rakastuminen ja yhteen meneminen on tuleva Isän merkissä ja Isän vapaudessa. Sitä seuraa itse lapsen luominen eli lapsen siittäminen, joka taas tapahtuu Pyhän Hengen eli totuuden merkissä, niinkuin viimeisen edellisessä luvussa selitettiin. Sitten seuraa lapsen olo äidin kohdussa, joka tapahtuu lapsen kannalta Pojan eli rakkauden merkissä. Siinä erikoisesti huomautamme siitä, että sen ajan kestäessä, jolloin äiti kantaa lasta, hänen täytyy saada elää rakkaudessa eli Pojan merkissä, ts. miehen

eli isän täytyy silloin, jos hän tahtoo noudattaa elämän lakia, ympäröidä äitiä erikoisesti rakkau-
della, kaikella kauneudella, hienotunteisuudella,
hyvyydellä ja ystävyydellä, eikä suinkaan lähes-
tyä häntä himomielin ja väsyä hänen mahdolli-
siin oikkuihinsa. Hänen täytyy muistaa, että äiti
on pyhässä tilassa ja kantaa nyt jumalaista lasta
kohdussaan. Sitten kun lapsi syntyy maailmaan,
niin lapselle alkaa elämä Isän merkissä. Van-
hemmat luonnollisesti yhä jatkavat suurin piir-
tein elämäänsä rakkauden eli Pojan merkissä,
koska miehuus on siinä. Kun sitten miehuus on
kulunut loppuun, alkaa ihmiselle uusi ajanjakso,
jota me voimme sanoa vanhuudeksi. Tällaiset ni-
met ovat mielivaltaisia, mutta miksi emme käyt-
täisi niitä. Silloin alkaa ns. vanhuus, ja silloin
siis alkaa taas Isän merkissä eläminen, Isän eli
vapauden merkin voima alkaa vaikuttaa. Van-
huus alkaa silloin, kun Isän kosminen voima,
vapauden, tahdon kosminen voima pääsee vaikut-
tamaan ihmiseen. Mitä se silloin vaikuttaa tuo-
hon ihmiseen? Se vaikuttaa sen, että ihminen,
niinkuin meidän on tapana sanoa, tulee uudes-
taan lapseksi, ts. ihminen viisastuu, uusi ihmi-
nen syntyy taas. Tulee sellainen aika, että ihmi-
sessä lakkaa kaikki sukupuolielämä, mikä on eräs
selvä merkki. Sukupuolielämä vaikuttaa ihmis-
essä miehuuden aikana, ja kun se lakkaa, se voi
tapahtua luonnostaan, mutta tässä näkemyksessä

se tulee silloin, kun ihminen tuntee, että hänen sukupuolielämänsä loppuu ja hän itse tahtoo, että se loppuu; hän on sen voittanut, ja silloin hänelle alkaa vanhuus. Tämä merkitsee, että hän on saavuttanut takaisin lapsuuden, saavuttanut takaisin viattoman ja himottoman tilan, persoonallisista tunteista puoleksi vapaan tilan, jossa lapsikin elää. Sen tunnusmerkkinä on viattomuus ja puhtaus. Ihmisellä ei ole enää niitä unelmia, haaveita ja vaatimuksia, joita hänellä on miehuuden iässä. Nyt hän ei pyydä muuta kuin saada olla viisas ja selväjärkinen. Nykyaikana, niin minusta tuntuu, emme osaa antaa arvoa vanhuudelle. Kaikki pyrkivät olemaan kovin nuoren näköisiä, naiset maalaavat itseään ja pyrkivät olemaan nuoria. Mutta ehkä se riippuu osaksi siitä, että harvat ihmiset uskovat vanhuuteen. He katsovat ainoastaan ruumista ja näkevät, että se alkaa tulla ryppyiseksi, kutistua ja käydä koukkuiiseksi. He näkevät, että muisti huononee, havaintokyky huononee ja ihminen on menossa alaspäin, ettei hän ole sama itsetietoinen ihminen kuin miehuudessaan. Ihmiset näkevät vanhuudessa vain jotakin höperryttä; he eivät näe mitään viisautta, vaan että vanha ihminen on vähän tyhmä ja vaivaksi toisille. Ikävä on olla vanha nykyaikana! Mutta jos katselemme aikaa noin sata vuotta taaksepäin, niin luulen, että maaseudulla, ja miksei kaupungeissakin, oli toinen kä-

sitys vanhuudesta. Silloin vanhuus oli jotakin arvokasta. Silloin uskottiin, että ihminen oli saavuttanut jotakin; vaikka hän oli tosin niinkuin lapsi, niin hän oli viisas ja osasi neuvoa, oli rauhallinen eikä mistään suuttunut eikä loukkaantunut. Suurta rauhaa oli vanhuksessa, ja sentähden häntä mielellään kuunneltiin; oli perin luonnollista kumartaa hänen edessään. Nyt me elämme murroskaudessa. Kaikki arvot ovat epäselviä, mutta luonnollisesti meidän täytyy päästää takaisin siihen, että vanhuutta pidetään kunnialla, ja että vanhuus itsessään on kunnioitettavaa, niin että vanhukset itsekin alkavat tuntea, että heidänkin kannattaa elää, että he eivät ole turhaan olemassa täällä maan päällä. Monet-han heistä ajattelevat nyt näin: ”Me olemme nyt ihan turhia olentoja; olemme tulleet vanhoiksi ja höperöiksi; kunhan pääsisimme johonkin kunnalliskotiin viettämään viimeiset vuotemme, ettemme tarvitsisi kuolla maantienojaan.” Näin ei saisi ollenkaan olla. Meidän pitäisi päästä takaisin siihen, että kunnioitamme vanhuutta, sillä vanhuus on itsessään pyhä. Silloin vanhat ihmiset saavat tuntea ja uskoa omaan elämäntehtäväänsä ja siihen, että ovat viisaampia. Silloin heidän järkensäkin on enemmän mukana sanoissa, puheissa, esiintymisessä ja voivat olla toisille opetuksiksi. Onhan aina jaloja vanhuksia, joita täytyy kunnioittaa, mutta tämä on yleinen vai-

kutelma tästä nykyajasta. — Vanhuus on merkilinen aika tässä Jeesuksen elämännäkemyksessä, sillä koska Isän voima taas vaikuttaa ja synnyttää kuin uuden ihmisen, synnyttää lapsen uudestaan, niin vanhuus voi olla itse asiassa Kristuslapsen syntymistä. Vanhuus on oikeastaan sitä, että ihminen saavuttaisi pitkän elämäntyönsä päätyttyä, kun hän on etsinyt nuoruudessaan totuutta, miehuudessaan kehittänyt itseään, ensimmäisen suuren henkisen kokemuksensa, vihkimyksensä. Vanhuus on juuri sitä, että uusi ihminen, uusi lapsi syntyisi, että Kristus syntyisi ihmisessä. Kun me määrittelemme tällä tavoin vanhuutta ja kun me määrittelemme näin miehuutta ja nuoruutta, niin me myöskin ymmärrämme, että me jokaisen yksilön suhteen saatamme jakaa hänen elämänsä pitkiin ajanjaksoihin. Voihan tapahtua, kun me olemme eri asteilla kehityksessä, että ihminen syntyy tänne ja elää siinä iässä, jota me nimitämme nuoruudeksi, sekä lapsuuden, nuoruuden että miehuuden, ja vanhuuden ja saavuttaa vihkimyksen jo verraten nuorena, ja silloin hänessä on uusi ihminen ja tämä uusi ihminen alkaa kehittyä ja kasvaa. Näitä yksilöitä saattaa olla olemassa. Meidän aikanamme, jolloin ei ole saavutettu sitä, mitä Jeesus näkemyksissään tahtoo, yleinen sääntö on, että me voimme jakaa elämämme noihin pitkiin ajanjaksoihin, vaikka huomaamme, ettemme osaa

elää edes näiden kosmisten voimien turvissa, vaan loukkaamme niitä ja asetamme omat himomme ja halumme niitä sekoittamaan. Ensimmäinen saavutus olisi, että me saavuttaisimme sen, minkä Jeesus näissä näkemyksissään on meille näyttänyt. Silloin kuluisi meidän lapsuutemme, nuoruutemme ja miehuutemme, niin kuin olemme koettaneet tässä kuvata, ja vanhuutemme olisi silloin elämistä tuon uuden ihmisen, Kristus-lapsen merkeissä. Se olisi silloin vain ensimmäinen vanhuus, sillä tässähän on useampia etappeja. Jos elämme kylliksi kauan, niin meidän ei tarvitse rajoittua siihen, että uusi lapsi on meissä vanhuudessa syntynyt, vaan me voimme jatkaa eteenpäin, siis Isän kaudesta astua taas Pyhän Hengen kauteen, uuteen nuoruuteen. Silloin alkaa uusi nuoruus vanhuuden iässä, jolloin tuo uusi ihminen meissä, Kristus-ihminen meissä, etsii taas totuutta niin kuin nuorukainen. Se etsiminen ei ole aivan samanlaista kuin se oli nuorukaisena, — tuossa ennen kuvatussa tilassa, — vaan se on silloin suorastaan tutkimista, se on välitöntä elämän näkymättömien voimien ja tämän näkyvän tutkimista. Emme osaa tutkia itsetietoisesti toisia maailmoita, elämän sisäisiä salaisuuksia, niin kauan kuin me elämme totuudenetsimisen nuoruudessa ja miehuudessa, vaan vasta sitten, kun olemme saavuttaneet vanhuuden ja uuden ihmisen ja elämme lapsuuden

viattomuudessa. Vasta silloin voimme ruveta tutkimaan elämän salaisuuksia todella itsetietoisesti. Silloin meillä on järkeä ja tiedemiehen silmää, silloin voimme katsella elämää ja kuolemaa silmästä silmään, pakottaa elämän ja kuoleman paljastamaan meille salaisuutensa, näyttämään meille, kuinka asiat todella ovat. Sellaisen nuoruuden jälkeen alkaa taas uusi miehuus ja vanhuus riippuen aivan siitä, kuinka kauan saamme elää ja kuinka paljon voimme elämässämme kokea. Nämä ovat tuollaisia tulevaisuuden aavistuksia ja näkemyksiä, joita me gnostilaisella tavalla, kun gnoosis on meissä elävöitynyt, näemme ja ymmärrämme juuri Jeesus Kristuksen ajatelleen ja nähneen.

Mutta me voimme nähdä, kuinka ihmisten, ihmisyksilöiden elämässä nämä suuret kosmiset voimat vaikuttavat myöskin laajoilla aloilla paljon laajemmissa piireissä, kuin nyt olemme koettaneet selittää. Voimme nähdä, kuinka nuo kosmiset voimat vaikuttavat itse asiassa kaikkien meidän ihmisyksilöitten historiassa, siis ihan meidän jälleensyntyvän minuutemme elämässä. Siinä voimme nähdä selvästi näiden kosmisten voimien perättäisyyden. Tekisi mieleni viitata erääseen seikkaan, erääseen lauseeseen, joka esiintyy eräässä hyvin syvästi gnostilaisessa kirjassa, nimittäin Ilmestyskirjassa. Siinä, kuten kaikki tiedämme, puhutaan suuresta pedosta, vil-

lipedosta. Monet ovat vaivanneet päätään sillä, mikä tuo villipeto on. On jopa löydetty henkilöitä, jotka muka vastaavat tuota villipetoa. Monet ovat pitäneet Napoleon Iistä tuona ilmestyskirjan villipetona. Esimerkiksi Kustaa IV Adolf oli syventynyt Ilmestyskirjaan ja oli vakuuttunut siitä, että Napoleon oli tuo villipeto. Mutta tuossa Ilmestyskirjan lauseessa on sana, joka selvittää meille tämän ongelman, ainakin antaa yhden avaimen. Tämä sama lause on tietenkin hämentänyt juuri niitäkin, jotka ovat ajatelleet, että villipeto esittää jotakin tiettyä ihmistä. Ilmestyskirjassa sanotaan nimittäin, että pedon luku on 666, joka on ihmisen luku. Tämä lisäys ”ihmisen luku” itse asiassa paljastaa meille salaisuuden, sillä sanat ”ihmisen luku” ei tarkoita määrättyä ihmistä, vaan me voimme ottaa ne aivan sanallisesti ja ymmärtää, että 666 on kaikkien ihmisten, jokaisen ihmisen, luku. Muistaakamme, että tällainen luku aivan luonnonmukaisesti ymmärretään kabbalistisesti. Kun Kustaa IV Adolf väitti, että Napoleon Bonaparte on tuo Ilmestyskirjan peto, niin hän oli ottanut perusteeksi Napoleonin nimen kirjainten kabbalistiset numeroarvot ja saanut, että ne ovat yhteensä 666. Se on siis kabbalistinen luku. Mutta se on kabbalistinen luku kreikan ja hebreankielen mukaan, tai sanokaamme kreikankielen kirjainten numeroarvon mukaan. On toinenkin nimi, joka

hyvin paljon esiintyy Uudessa Testamentissa ja kristinuskossa, ja myös Ilmestyskirjassa, ja se on Jeesus. Jeesus-sanan kabbalistinen numeroarvo on 888. Jeesus merkitsee Vapahtaja, niin kuin tiedämme, kansansa vapahtaja. Vapahtajan luku on siis 888. Tuon ihmispeton luku on 666. Mikä luku on keskivälillä? Se on 777. Mikä kreikkalainen sana on tämän luvun arvoinen? Se on kreikankielen sana *stauros*, joka merkitsee risti. Siis me saamme näin: vapahtaja 888, risti 777, ihminen, ihmispeto 666. Kun otamme nämä kabbalistiset numeroarvot, ihmispeto, risti ja vapahtaja, niin meidän tajunnassamme alkaa liikkua joitakin aavistuksia näiden vertauskuvien merkityksestä. — Vapahtaja ristillä lunastaa petoihmisen. — Vapahtaja on tullut ristiinnaulituksi ristille juuri sentähden, että peto on etualalla eli vallalla. Mutta jos petoihminen voitetaan, jos se ristiinnaulitaan, niin vapahtaja nousee ristiltä ylös. Luku 666 vastaa myös kreikankielen sanaa *hee phreen*, alempi ymmärrys, alempi minä. Ristin kabbalistinen numeroarvo on 777, mistä on paljon puhuttu Madame Blavatskyn Salaisessa Opissa ja yleensä okkultismissa. Missä yhteydessä? Puhutaan ihmisen 777 ruumistuksesta eli inkarnaatiosta. Sanotaan, että meidän inhimillinen historiamme, yksilöllisyytemme ikä eli aika koostuu 777:stä ruumistuksesta. Madame Blavatsky lisää: ”tämä-

hän on salaisuus.” Siinä piilee siis jokin esoteerinen salaisuus, ja me ymmärrämme, että luonnossa eli elämässä tuskin on niin skemaattisesti laskettu, että jokainen ihmisyksilö syntyisi tähän maailmaan juuri 777 kertaa. Mutta me ymmärrämme pikemmin, että näiden inkarnaatioiden luku on yhteydessä sen kanssa, että ne ovat ristinelämän kautta ihmisyksilön elämässä, ennen kuin hänestä tulee ylösnoussut vapahtaja; ja silloin voimme myöskin ymmärtää, että tässä ei suinkaan ole täsmällisin numeroin esitetty ruumistuksia käsittävää lukua, vaan että siinä on tahdottu tuoda esille joitakin muita asioita ja voimasuhteita. Yleensä elämä ei ole, kuinka sanoisin, fysikaalista matematiikkaa, vaan pikemminkin dynaamista, voimaperäistä. Elämää voimme mitata aina voimassa, ei fysikaalisissa mittayksiköissä. Voima on itsessään näkymätöntä, mutta ilmenee fyysisesti ja aineellisesti. Jos pidämme kiinni siitä, että tämäkin luku 777 on dynaaminen luku, niin panemme merkille, että siinä on 3 seitsemäistä; näemme silloin siinä jonkinlaisen kolminaisuuden. Muistakaamme, että kolminaiset kosmiset voimat vaikuttavat yleensä ihmisen elämässä. Ne eivät vaikuta ainoastaan ihmisen persoonallisessa elämässä vaan myös ihmisyksilön jälleensyntymiselämässä. Voimme ymmärtää, että ensimmäinen seitsenluku on 700 ja että se viittaa ensimmäiseen kosmiseen voimaan,

sanokaamme Isään. Toinen seitsenluku on 70 ja viittaa toiseen kosmiseen voimaan eli siis Pyhään Henkeen. Kolmas seitsemikko — 7 — viittaa kolmanteen kosmiseen voimaan eli Pojan ja rakkauden voimaan. Saamme siten suhteen: Isän voima vaikuttaa 700-luvussa. Pyhän Hengen voima vaikuttaa 70-luvussa ja Pojan voima vaikuttaa 7-luvussa, niin kauan kuin ihmisyksilö on ristillä. Jos ajattelemme, että nämä numerot voisivat tarkoittaa inkarnaatioita, niin saisimme silloin näin: 700 ruumistusta kuuluu Isän voimien vaikutuksessa, siis vapaudessa, 70 ruumistusta kuuluu Pyhän Hengen voimassa eli totuudessa, ja 7 ruumistusta kuuluu Pojan merkissä eli rakkauudessa, niin kauan kuin ihminen on ristillä. Tämä olisi silloin sitä matematiikkaa, jota sanomme ”fysikaaliseksi”; en tiedä onko tuo sana ”fysikaalinen” hyvin valittu, mutta voitte käsittää, mitä tarkoitan. Mutta jos pidämme siitä kiinni, että nämä luvut ovat dynaamisia ja tarkoittavat joi-takin voimia, elämän voiman olemassaoloa, jota-kin ihmisyksilölle mitatun elämänvoiman kulu-mista, niin voisimme sanoa, että on olemassa suhde näiden lukujen välillä. Huomaamme, että tuo ensimmäinen 700 on siinä suhteessa seuraavaan eli 70:een, että se on 10-kertainen, ja 70 on samoin 10-kertainen verrattuna seitsemään. Jos pidämme tästä kiinni, niin saamme, että Isän merkissä on voima 10-kertainen verrattuna Pyhän

Hengen merkkiin jne. Mutta meidän pitää ymmärtää, että kosmiset voimat vaikuttavat yhtä suuresti, ja silloin meidän täytyy ymmärtää asia näin: Isän merkissä on voiman intensiivisyys kymmenesosa siitä, mitä Pyhän Hengen merkissä; Pyhän Hengen merkissä se on siis 10-kertainen Isän merkkiin verraten, ja Pojan eli rakauden merkissä voiman intensiivisyys on 10-kertainen Pyhän Hengen merkkiin verraten. Jos sanomme, että ihmiselämä on kuin kulkua jälleensyntymisten sarjan lävitse, ymmärrämme tämän, jos otamme vertauskuvan näkyvästä elämästä. Ajatelkaamme, että on kaksi kaupunkia ja että rautatie on rakennettu niiden välille. Näiden kaupunkien etäisyys on sanokaamme 1000 km. Ajatelkaamme edelleen, että juna kulkee tämän välin 700:ssä tunnissa. Tämähän on hyvin hidasta kulkua, mutta kuvitelkaamme, että se kulkee tuon matkan 700 tunnissa. Se voima, energia, jonka se käyttää tähän 1000 km:n matkaan 700 tunnissa, on jokin tietty voimamäärä, joka on X. Tämä juna pysähtyy seitsemällä asemalla. Ajatelkaamme sitten, että on juna, joka kulkee tämän matkan 70:ssä tunnissa. Mitä silloin on vaadittu? On vaadittu tietenkin 10 kertaa enemmän voimaa itse junalta. Koneet on rakennettu 10 kertaa vahvemmiksi, että ne kestävät 10 kertaa suurempaa ponnistusta. Tämä juna kulkee siis tämän matkan kymmenennessä osassa aikaa

verrattuna edelliseen, mutta se käyttää kuitenkin yhtä paljon voimaa X. Koneet on tehty siten, että ne voivat käyttää voimaa intensiivisemmin. En voi sanoa, onko tämä laskelma käytännössä aivan tällä tavoin, mutta olettakaamme niin. Sitteen on vielä kolmas juna, joka kulkee tämän matkan 7 tunnissa. Sen täytyy siis olla vielä 10 kertaa voimakkaampi kuin edellinen ja siis 100 kertaa voimakkaampi kuin ensimmäinen juna. Sama voimamäärä X tarvitaan siihenkin matkaan, mutta se kuluu vielä intensiivisemmin kuin edelliset. Nyt silloin ehkä vähän ymmärrämme, jos pidämme tämän tuulesta temmatun ja ontuvan esimerkin mielessämme, mitä tarkoitetaan dynaamisilla suhteilla. Jos Isän voimaa on kuvattu 700-luvulla, Pyhän Hengen voimaa 70-luvulla ja Pojan eli rakkauden voimaa 7-luvulla, ei tämä tarkoita, että nämä voimat olisivat eri suuruisia, vaan sama työ, joka tehdään 700:ssä Isän merkissä, tehdään 70:ssä Pyhän Hengen merkissä ja 7:ssä Pojan merkissä. Voiman intensiivisyys yhä lisääntyy, kuta kehittyneempi ja kuta myöhemmällä kehitystasolla ihminen on.

Pitäkäämme nyt kiinni tuosta luvusta 666, jota on sanottu ihmispedon luvuksi. Ehkä sekin kuvaa yhdeltä kannalta näitä samoja asioita. Ihmismielen lapsuus on sitä, että ihmisen sielu on vielä hyvin tietämätön hyvästä ja pahasta. Se on pahasta hyvin tietämätön ja elää tuollaisessa ereh-

dysten lapsuudessa. Se tekee kaikenlaisia erehdyksiä ja tekee kaikenlaisia tihutöitä monen, monen jälleensyntymän aikana. Jos me katselemme lemuralaisia aikoja, jolloin me ihmiset olimme juuri tällaisessa lapsuuden tilassa, koska meidän järkemme oli mahdottoman pieni vielä, niin me elimme aivan luonnon vapaudessa, tietämättömyydessä ja viattomuudessa. Mutta me saatoimme tehdä mitä hirmuisimpia erehdyksiä. Tämä ulottui alkupuolelle atlantilaistakin aikaa, jolloin vajosimme syvälle. Tämä syntiinlankeeminen kärsitti suunnattoman pitkiä aikoja. Siinä oli kysymys miljoonista vuosista, ja me saatoimme elää vaikka kuinka kauan, ja me ehdimme syntyä vaikka kuinka monta kertaa, mutta emme itse-tietoisesti mitään hyvästä tienneet; meitä voitiin vietellä kaikkeen pahaan. Siis se oli viattomuuden aikaa, ja me elimme silloin Isän merkissä, Isän voimien vaikutuksen alla, suuren, sangen ihmeellisen voiman vaikutuksen alaisena. Siinä me elimme pitkän, pitkän ajan; ja toiselta kannalta katsoen me elimme siinä ryhmäsieluissa, ensin jonkinlaisessa suuressa ryhmäsielussa ja sitten vielä pienemmissä ryhmäsieluissa. Tämä merkitsi silloin, että meidän järkemme oli hyvin kehittymätön, että me olimme toisistamme riippuvia ja että me elimme aivan yhteisesti. Tämä näkyi meidän ihmiskuntamme suhteen siinä, että meillä oli järki hyvin yhteinen ja saman-

lainen. Me elimme kansoissa, suurissa roduissa ja meidän järkemme oli niin yhteinen, että se vaikutti jokaiseen, niin että olimme kuin kiinni toisissamme ja meillä oli kuin ryhmäsielu. Me olimme kuin pieniä lapsia, jotka ovat riippuvaiset äidistään. — Äitihän vaikuttaa hyvin välittömästi lapseensa. Lapsi voi puhua esim. samaa, mitä äiti ajattelee. Se on täydellisesti suggestion alainen tuossa ensimmäisessä pikkulapsuudessaan. Se ei ole yksilöitynyt vielä. Se näkyy siitäkin, että se ei sano: minä. Vasta sitten alkaa sen persoonallinen yksilöllisyys, kun se alkaa sanoa: minä. — Sellainen oli meidän lapsuutemme, kun ihmissieluina elimme tuossa vapaudessamme ja tietämättömydessämme. Me lankesimme syntiin ja herätimme karman voimat. Emme olisi tulleet karman alaisiksi, ellemmme olisi tehneet mitään pahaa; ja jollemme olisi tulleet karman alaisiksi, emme olisi päässeet mihinkään kouluun. Sitten jouduimme aivan uuteen aikakauteen, nimittäin Pyhän Hengen aikakauteen, johon siirtyminen ei jokaiselle ihmiselle tapahtunut samalla hetkellä, vaan toiselle toisessa jälleensyntymässä ja toiselle toisessa ja hyvin pitkien väliaikojen perästä. Siinä meidän järkemme ja ajatuksemme heräsi. Tiedämme, että Atlantiksella oli opettajia, jotka koettivat meitä vahvistaa ja johdattaa. — Voitte siitä lukea vaikka teoksestani 'Kalevalan Avain'. — Näiden opettajien tehtävä-

nä oli opettaa meitä vapautumaan veren siteistä, niin että meistä tulisi yksilöitä. Heillä oli kylläkin sellaisia metodeja, menettelytapoja, jotka nyt olisivat aivan huonoja ja vääriä. Muistatte, jos olette lukeneet ”Kalevalan Avainta”, että näiden opettajien oli pakko saada oppilaansa, niin kuin voisimme sanoa, rakastumaan itseensä, ei tietenkään missään niin karkeassa sukupuolisessa merkityksessä kuin me nyt voisimme sanoa, mutta rakastumaan sillä tavoin, että heidän intressinsä oli kiinni tuossa opettajassa. Tämä oli ainoa tapa saada heidät yksilöitymään. Vahva opettajayksilö astui heidän luoksensa ja suggeroi heitä. Ei hän tehnyt sitä suinkaan itsensä takia, vaan oppilaittensa takia. Ei hänellä ollut itsellään mitään halua saada heitä rakastumaan itseensä. Se oli hänelle ikäänkuin surullinen pakko. Kun me Atlantiksen aikana tällä tavoin vapauduimme heimoveren siteistä ja yksilöidyimme, niin me astuimme Pyhän Hengen aika-kauteen, astuimme siis lapsuudesta nuoruuteen. Nyt meidän nuoruutemme on taistelua yksilöllisyytemme puolesta. Meidän nuoruutemme on totuuden etsimistä, ja sitä on suurin piirtein jokaisen ihmisen elämä jälleensyntymien vierieissä. Ihminen koettaa etsiä ja tutkia, ja hänen sielunsa on kuin nuorukainen. Hän koettaa kehittää järkeään. Hän huomaa, että järjen kehittäminen on välttämätöntä. Hän ei voi antautua sokeitten voi-

mien valtaan, jos hän tahtoo olla ihminen. Hänen täytyy tulla järkeväksi. Koko meidän sivistyksemme on sitä tässä viidennessä juuri-rodussa, ja etenkin tässä viidennessä alarodussa. Tässähän me koetamme kehittää juuri järkeämme ja ajatustamme. Se on meillä etualalla. Me huomaamme sen hyvin tärkeäksi, välttämättömäksi. Me tunnemme, ettemme ole ihmisiä, jollemme osaa järkevästi ajatella, jollemme ole järkeviä olentoja. Tämä on meidän nuoruutemme. Vasta silloin, kun me jätämme tämän nuoruuden, tämän Pyhän Hengen kauden ja astumme Pojan kauteen, vasta silloin rakkauden voima alkaa meissä, ihmissielussa, vaikuttaa.

Ensimmäinen jakso oli siis Isän voimien alaisessa totuudessa, toinen jakso oli totuudenvoimien nuoruudessa, jossa me nyt ihmiskuntana vielä vaellamme, ja sitten on kolmas jakso Pojan ja rakkauden voimien alaisuudessa, siis miehuudessa. Koska se aikakausi alkaa? Se alkaa ihmisyksilölle vasta silloin, kun hän on järkeänsä niin paljon kehittänyt, on totuudenetsimisessään niin pitkällä, että hän näkee, mikä elämä on, mikä on elämän tie. Kun elämä näyttää hänelle elämän tien ja omat porttinsa, silloin hänessä alkaa rakkauden elämä, ja silloin hän alkaa kulkea tiellä. Silloin hän on siinä todellisessa miehuudessa, joka päättyy vihkimykseen ja josta alkaa vanhuus. — Sisäisen tiedon kannalta olen näyttänyt teille gnostilaisuuden, niinkuin lupasin, vaikka teistä ehkä tuntuu, että olen tieltä poikennut.

Pieni Ruusu-Risti - Katekismus

Selostaa Jeesuksen antamia elämänohjeita ja tutustuttaa ruusuristiläisen maailmankatsomuksen kulmakiviin.
40 sivua. Hinta nid. 60:—

Suuret uskonnot

Selvänäkijäin tutkimuksiin ja salaisiin traditioihin perustuva uskontojen historian kuvaus.
302 sivua. Hinta 450/550:—

Uusi Jumala

Mikä on uskonnon ikuinen, elävä henki muotojen takana.
77 sivua. Hinta nid. **120:—**

Uusi uskonpuhdistus

»Huutava ääni» uuden uskonpuhdistuksen puolesta.
191 sivua. Hinta 300/400:—

Vihkimyksen polku ennen ja nyt

Ihmisen henkisten kokemusten polku ennen muinoin ja nykypäivinä.
218 sivua. Hinta 350/450:—

Vuorisaarna

Tekijän elämäntyö kehystyi Vuorisaarnan julistukseen.
156 sivua. Hinta 250/350:—

Pekka Ervastian elämäkerta

Mela, Aimo: *Pekka Ervast*, kirjailija - teosofian tutkija - kristillinen mystikko.
Tekijä loihii eteemme kuvan hengenjättiläisestä. 406 sivua.
93 kuvaa. Hinta 1260/1470:—

RUUSU-RISTIN
KIRJALLISUUSSEURA r.y.

Helsinki, Meritullink. 33
Postisiirto 7 868

(Kansikuva Ola Forsellin käsialaa)

JEEBUS KRISTUKSEN ELÄMÄNYMMÄRRYS

»— — — Mutta jos meillä on pienikin aavistus siitä totuudesta, jonka Jeesus Kristus tahtoi paljastaa meille, siitä elämästä siis, jota me ihmiset täällä maan päällä oikeastaan voisimme elää, johon olemme kutsutut, siitä uudesta uskosta ja ymmärryksestä, jonka Jeesus tahtoi meille antaa, silloin on luonnollista, että meidän kielemme aivan kuin mykistyy; emme löydä sanoja, sillä ne näköalat, jotka avautuvat, ovat niin suuremmoisia, niin uusia, mullistavia, että ne asettavat elämän maan päällä aivan toiseen valoon, kuin missä me nyt elämme; koko meidän sivistyksemme, kulttuurimme, saavutuksemme näyttävät sanomattoman pieniltä tuon Jeesuksen elämänymmärryksen valossa. Ja sentähden siitä on melkein mahdotonta puhua, sitä on melkein ylivoimaisen vaikeata kuvata. Ja jos minä nyt yritän muutamin piirtein kuvata tätä uutta elämänymmärrystä, niin teidän täytyy kaikkien muistaa, että edessänne on vain heikko ihminen, joka kovin puolinaisesti, vaillinaisesti ja epätäydellisesti yrittää kuvata asiaa, joka hänellekin on aivan liian suuri. En siis osaa antaa läheskään täydellistä kuvaa. Mutta jos voisin herättää muutamia ajatuksia, joitakin välähdyksiä, silloin olisin mielestäni iloinen. — — —»

Tekijän oma »esipuhe» teoksestaan (siv. 70—71).